C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-30-Ledova_spolecnost-V_brise_legendy.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-30-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
30. Ledová společnost
V břiše legendy

1

Posádka uvnitř zablokované lokomotivy, jejíž tendr uvízl v hlubinách kyvelážní nádrže železniční točny, spatřila podivnou siluetu zahalenou v kožešinách. Spouštěla se z kupole po jednom z pilířů jako opice v zoologické zahradě. Občas se na chvíli zastavila a zůstala viset na jedné ruce, jako by váhala, má-li v té akrobacii pokračovat. Jak musela působit na zatím neviditelné vlkodlaky, kteří měli tuto část zničené stanice pod stálým dohledem?

Gus rychle přeběhl po zčernalém ledu nástupiště, vyhoupl se na schůdky tendru, zachytil se zábradlí a zaškrábal na kulaté okno lokomotivy pokryté jíním. V sinavém světle pilotní kabiny spatřil nejdřív ztrhanou tvář nějaké ženy a pak objevil i muže sedícího přímo na podlaze.

Přechodová komora se otevřela a jeho omráčil zatuchlý puch, který mu připomněl vagónový prasečinec, kde kdysi pracoval. Ty dvě vyděšené, ubohé a nepřátelsky se tvářící bytosti příšerně páchly.

Pohledem sklouzl na podlahu blízko ohniště. Nemohl od té věci odtrhnout zrak: ležela tam hlava muže a v tom teple z ní odkapávala krvavá tekutina. Tu hlavu někdo urval přímo z mužova krku, potvrzovaly to cáry masa, několik vyhřezlých krčních obratlů a utržený prstenec jícnu.

Celá stanice čpěla puchem špatně udržovaného zvěřince, ale tady v tom malém uzavřeném prostoru to bylo snad ještě horší.

„Říkala jste, že mě znáte?“ zeptal se a strhl ze sebe část kožešin. V téhle odpuzující parní lázni se začínal hrozně potit.

„Jsem Yeuze, přítelkyně Liena Raga. Liena Raga, vašeho příbuzného... Oba pocházíte z jedné větve. Máte společnou prababu, jistou Ragus, která napsala takový spis...“

„Paměti ženy mluvící francouzským jazykem? To myslíte?“ „Tak vidíte, že o tom víte!“ vykřikla Yeuze.

„Ne tak docela. Na nic si nepamatuju. Probudil jsem se sotva před dvěma roky... Ale můžete mi říct, proč jste tady?“

„A co vy?“ vyjel na Guse Engol a snažil se vstát. Zapomněl však, že má místo nohy pahýl, obličej se mu stáhl bolestí a rukou si hladil obvaz.

„Hledám Gravel Station, už hodně dlouho,“ odpověděl opatrně Gus. „Řekněme, že potřebuju písek.“

„Písek, vážně písek!?“ uchechtl se Engol. „To nám chcete namluvit, že jste překročil všechny zákazy a riskoval nejhorší nebezpečí pro trochu písku?.. Určitě jste sem dorazil nejmíň s deseti vagóny, abyste si ho odvez!“

„Ragusi,“ řekla mírně Yeuze, „my si můžeme důvěřovat, ne?“

„Ale já sem fakt přijel kvůli písku... Protože z písku se dá vyrobit beton... A mým pravým cílem je jedno místo, možná neskutečný, jmenuje se Concrete Station. Myslel jsem, že na jeho stavbu mohli použít třeba právě tenhle písek...“

„Co jste myslel, že tady najdete? Objednávky, potvrzení o převzetí zakázky?“ útočil ironicky Engol.

„Jo, něco na ten způsob.“

„Vlkodlaci všechno sežrali, všechno. Dokonce i dřevo ze starých vagónů... Chcípali hlady... Už měli namále, když jsme dorazili se svýma zásobama. Obklíčili nás... Chtěli jsme se z toho srabu vyhrabat, ale tahle hnusná točna rupla... Dostal jsem sněť a Yeuze mi musela uříznout kus nohy. Nadvakrát, nejdřív prsty a pak celou holeň. Ještě chvilku strpení a brzo budu jako vy. Moh byste mě naučit ty vaše opičárny...“

„Engole, prosím tě!“

„Ale jo, cestující velvyslankyně, dobrý... Jen se pořádně podívejte, příteli, stojí před váma jedna z nejvýznamnějších osobností Společnosti Mořského ledovce... Já vím, pod tou vrstvou špíny se to nezdá, a pak taky ten puch... Ale je to pravda. Nefalšovaná pravda.“

„Mlč už konečně, Engole, máš ještě horečku.“

„Musím se spojit se svým vlakem,“ ozval se Ragus. „Jinak si budou o mě dělat starosti.“

Zatím neměl chuť být sdílnější. Hlavně ten s amputovanýma nohama se mu nějak nezdál. Zena mu připadala méně nebezpečná, ale nedovedl si vysvětlit proč. Možná že v něm probudila nejasnou vzpomínku, kterou si nedokázal přesněji vybavit.

Bibi se málem zbláznil radostí, když se mu Gus konečně ozval.

„Už jsem se chystal ven, že se po tobě půjdu podívat. Kde vězíš?“

Gus mu to popsal.

„A ty hybridní bytosti?“

„Zatím nejsou vidět, ale jsou nebezpečný. Utrhli hlavu společníkovi toho páru.“

„Jak jsou na tom?“

„Na pokraji morálních i fyzických sil. Mužovi museli uříznout levou nohu až po koleno... Musím je odtud okamžitě dostat...“

„Nepouštějte se s vaším vlakem dovnitř do stanice,“ vykřikla nervózně Yeuze. „Výhybky vstupního dispečinku fungují špatně. A jim dejte nažrat... Spoustu žrádla... Pak si nás na chvíli přestanou všímat. Máte s sebou hodně potravin?“

Bibi slyšel všechno. Neurčitě něco zamručel místo odpovědi. „Je to jediný způsob,“ pokračovala Yeuze, „vážně jediný... Mají tam líheň plnou hladových mláďat... Zkusili jsme všechno, ale jenom jídlo je skutečně uklidní.“

„Pár jsme jich taky oddělali,“ ozval se s nádechem pýchy Engol. „Odnesli si mrtvoly a sežrali je. To je taky jeden z možnejch způsobů. Oddělat jich půlku, aby se ta druhá mohla nažrat k prasknutí...“

Ani Bibi ani Gus se nepřipravili na možnost, že v téhle zapadlé zakázané stanici narazí na ztroskotance. Engol se Gusovi nelíbil, určitě s ním budou potíže. Nikdy se nesmíří se svou invaliditou.

„Vrátím se ke kamarádovi,“ prohlásil Gus. „Musíme se poradit, jak vás odsud dostat. Bibi se z našeho samohybnýho vagónu nemůže vzdálit.“

„Cože, vy máte obyčejnej samohybnej vagón?“ vybuchl Engol a z jeho slov čišela beznaděj. „Kam se s tím chcete dostat?“

„Jen klid... Může se nám to podařit, ale musíte nám trochu pomoct. „

„Yeuze, nenech ho odejít, nechají nás tady, rozumíš? Domluví se spolu a shodnou se na tom, že pro nás nemůžou nic udělat.“

Bylo vidět, že Yeuze není tak docela hluchá k argumentům, které na ni chrlil nemocný muž.

„Mohli byste mě tady držet jako rukojmí, to jistě,“ předběhl ji Gus. „Bibi by sem musel přijít a opustit kvůli tomu naši jedinou naději, jak z týhle šlamastyky ven. Ta vaše lokomotiva je v háji, zaklínila se do tý zhroucený točny.“

„Vůbec se nesnaží zjistit, co tady vlastně hledáme,“ pokračoval Engol. „Nejspíš si to domyslel, a tak si řek, že mu můžem bejt ukradený. „

Bibi určitě poslouchal, schválně nechal zapnutou vysílačku a teď si bude dělat starosti.

„Přijeli jste kvůli písku?“ zeptal se tedy Gus Yeuze.

„Ne tak docela. Slyšel jste někdy o Kurtsovi? O pirátu Kurtsovi ?“

„Nevím. Mezi tím, co jsem už za ty dva roky slyšel a zažil, a tím, co má paměť pořád tak tvrdošíjně skrývá, hledám těžko spojitost.

Nedokážu přesněji situovat žádnou osobu ani událost. Připadá mi, že jsem o tom chlápkovi už něco slyšel.“

„Teď ještě ne, Yeuze, teprve až budeme v bezpečí v tom jejich samohybným vagónu,“ radil ji s urážlivou ironií Engol. „Nejdřív se nás musí ujmout, musí mě ošetřit... Máš v ruce cennou protihodnotu, neplýtvej s ní“

Nevěnovala mu ani pohled.

„Kurts sem kdysi přijel, je to už nejmíň deset let... Říkají, že ho doprovázel Lien Rag...“

„Můj bratranec?“ zeptal se zdvořile Gus, jako by ho to nijak zvlášť nezajímalo.

„Netvařte se tak, měli jste spolu přece ohromné plány. Vypravili jste se společně do Propasti vlkodlaků, tam daleko na polárním Severu... Sestoupil tam... a vrátil se zpátky... Přinesl odtamtud kus keramiky, která vzdoruje i velmi vysokým teplotám... Neříkejte mi, že to ve vás nevyvolává žádné vzpomínky. Byli jste přátelé, důvěřovali jste si... Kurts přijel až sem i se svou pirátskou lokomotivou... Je to příšerná, obrovská mašina... Podle mých informací by měla být schovaná pod jednou z těch ledových pyramid... Ve skutečnosti jsou z písku, ale ta,nejvyšší je umělá...“

„Ty pitomá, bláznivá huso!“ zařval Engol. „Tak teď už to vědí“

„A co by v té lokomotivě mělo být?“ zeptal se stejně zdvořile a zdrženlivě Gus.

„Určitě tam musí být přesné údaje o tom, co se s nimi oběma stalo... Jsem si jistá, že ta obří lokomotiva je netknutá, všechny archivy jsou uložené v palubním počítači. Budou tam nesmírně cenné informace, všechno, co by mi pomohlo najít stopy Liena Raga.“

„Ano, chápu,“ přitakal váhavě Gus. „Ale ne, vlastně tomu vůbec nerozumím. Proč to všechno děláte?“

Usmíval se. Při příchodu se vyhoupl na jednu z beden s potravinami a už začínal být unavený. Rád by se přesunul jinam, ale v tom malém prostoru musel zůstat v koutě na místě.

„Chci říct, že co se týče mě, já se snažím zjistit, odkud pocházím a proč jsem se jednoho dne probral na ledovci na severu Transevropské a měl v hlavě jen dvě jména: Concrete Station a Indická propadlina. „

„Sledujete stopu betonu?“

„Dá se to tak říct. Možná že to není to pravé... Nevím, ale udržuje mě to při životě... Tohle je moje jediné vodítko... Už dva roky.

Rok mi trvalo, než jsem se dostal do té propadliny... Strávil jsem celé měsíce v Knihovně ručních archivů v Karachi Station... Pronásledují mě zabijáci... Rodina zabijáků...“

„Tarphysové?“ podivila se Yeuze. „To ale znamená, že jste na správné stopě.“

„To si taky říkám, ale stejně mě stále trápí velké pochybnosti... Vidíte, vůbec nic vám neskrývám. Často jsem slýchal o Lienu Ragovi, ale nedaří se mi vyrvat z hlubin mé ztracené paměti... Teď se ale musím vrátit k Bibimu, musíme se nějak rozhodnout.“

„Ani náhodou! To vůbec nepřichází v úvahu, že bysme tu strávili ještě jednu noc,“ rozčilil se Engol a popadl raketomet schovaný za barelem mouky. „Zůstanete s námi... Brzo bude tma... Jsou úplně šílený hlady a kvůli pištění svých mláďat jsou schopný udělat všechno... Sežrali Enrica!...“

„Máte tady dost zásob, vyhoďte je na nástupiště... Nechají vás na pokoji.“

„Jen se pojďte podívat.“

Gus přeručkoval po potrubí u stropu kabiny až ke kulatému oknu. Venku spatřil skupinku vlkodlaků, tři samce a dvě samice. Jedna z nich. měla tělo ženy. Neviděl ji sice celou, ale stehna, břicho a ňadra byla lidská... Ale ta divná hlava! Zdálo se, že je jen tak halabala složená z různých částí, nepodobalo se to ničemu, co znal. Byl v tom kus kozy, něco ze psa a možná kousek prasete. Ta druhá samice mu připadala víc zvířecí, z lidských částí měla jen ruce místo zadních tlap. Dva ze samců stáli na všech čtyřech a jeden z nich měl velmi hustou srst. Ten třetí byl vzpřímený, ale celý se nakláněl dopředu a pohupoval tenoučkými pažemi. Gusovi se vybavily ovce, o které se nedávno staral v jednom nákladním konvoji, když se snažil dostat blíž k cíli své cesty. To stvoření vypadalo jako beran, který stojí na zadních.

„Přibližují se,“ řekla Yeuze.

„Ty potraviny si necháme,“ zuřil bezmocně Engol. „A jestli jste se náhodou rozhod, že se na nás vykašlete, tak si vás tady necháme taky. Ten váš Bibi si už nějak poradí.“

„Obávám se, že ho naštvete,“ varoval ho Gus. „Je to obr, V jedný ruce uzvedne dva muže najednou. Jinak je to jemnej, pozornej člověk, ale může se stát, že se neovládne.“

Kývl bradou směrem k oknu.“

„Do tmy se stihnu vrátit. Chápu, že tady nechcete zůstat v noci sami, můžu bdít, zatímco budete odpočívat...“

„Můžete se s vaším přítelem domluvit pomocí vysílačky, nemusíte za ním chodit.“

Gus se chvíli tvářil přemítavě.

„Tak dobře, v tom případě ale trvám na tom, abyste mě dovolil vyhodit ven nějaký potraviny. Ostatně získáte tím trochu místa a vlkodlaci se na nějakej čas budou mít čím zabývat.“

Yeuze ukázala na sudy s rybí moučkou a dalšími zásobami. Pomalu je začali strkat směrem k přechodové komoře, provázeni Engolovými kletbami. Gusovi se podařilo pomocí popruhů, které držel v zubech, spustit sudy na nástupiště. Kutálel je pak jeden po druhém co nejdál od uvězněné lokomotivy. Cítili na sobě desítky neviditelných pohledů, které bedlivě sledovaly každý jejich pohyb, jako kdyby to bylo nějaké cirkusové představení. .

„Ještě je musíte otevřít,“ upozornila ho Yeuze, „nedokážou to. Zbyly tam taky nějaké bedny masa.“

Skoro hodinu pracoval sám, Yeuze se neodvažovala vzdálit se od lokomotivy a pak, byla už příliš unavená. Jediné, na co se zmohla, byla poslední služba Enricovi. Zabalila jeho ubohou hlavu do pruhu látky a chtěla ho pohřbít pod ledem na nástupišti. Gus přišel za ní. Posadil se na okraj mělké jámy, vzal jí z rukou lopatu a rychle hloubil dál. Za chvíli se ukázal čistší led a jáma se prohloubila. Uložil balíček na dno, zahrnul ho ledem a pečlivě udusal.

„Víte, že váš syn taky zmizel v Propasti vlkodlaků?“ zeptala se ho znenadání Yeuze. „Šel vás hledat.“

2

Po patnácti měsících marného úsilí si Ann Subová už zoufala. Byla přesvědčená, že se z Bones Company už nikdy nedostanou. Obyvatelé téhle Společnosti blokovali Síť zmizelých a požadovali nekřesťanské poplatky za průjezd svým územím, které disidenti Obnovitelů Slunce nemohli zaplatit. Snažili se vyjednávat, tahanice trvaly pokaždé celé měsíce, ale často skončily bezvýsledně.

Obyvatelé Bones Company patřili k několika různým klanům, které soupeřily o moc. Hned zkraje, na samém konci Sítě zmizelých, se usídlil klan Železného šrotu. Právě ten, který kdysi vedla matrona jménem Sonny, matka Liensuna. Tehdy Sonny požadovala od mužů jako výkupné, aby ji oplodnili.

Z tohoto zajetí se disidenti Obnovitelů dostali snadno, klan byl v úplném rozkladu. Zato Bootové, známí v různých koutech světa výrobou a exportem alkoholu, je zadržovali skoro tři měsíce. Greogovi, Anninu manželovi, se nakonec podařilo vymyslet fígl, kterému vděčili za propuštění. Dlouho pozoroval jejich lihopalnické nádoby a destilační přístroje, až přišel na to, jak by se daly vylepšit. Nejenže je potom Bootové nechali projet, ale věnovali jim obrovské množství alkoholu. Ten jim posloužil u Pirátů. Ti jim alkohol prostě zabavili a nechali je být. Jenomže když se octli v zajetí Killerů, nezbylo jim už nic a neměli čím zaplatit.

Už po generace se Killerové ztotožňovali s hrdiny kriminálních filmů z doby předledové. Ve stanicích obývaných tímto klanem jste se setkali jen s pochybnými nástupišti a doupaty neřesti. Muži se promenádovali v oblecích s jemným proužkem a všechny ženy se podobaly luxusním prostitutkám. Ki1lerové nabízeli své služby všem konvojům, které projížděly přes Bones Company, aby se mohly napojit na Síť zmizelých. Za úplatu zaručovali naprostou bezpečnost, jenže jejich služby byly neúměrně drahé, a tak disidenti Obnovitelů Slunce museli strávit šest měsíců v hraniční stanici a tvrdě pracovat. Poplatky si odpracovali namísto peněz, které neměli. Většinou dostali práci v továrnách na oblečení; dokonce i Ann Subová se naučila šít na stroji a šila od rána do noci korzety.

Každou výplatu celou uložili do společné pokladny. Vedoucí administrativní rady jménem Astyasa ještě s půltuctem dalších mužů zůstával na palubě malého vlaku a hlídal společné jmění celého společenství.

Nebezpečí loupeže hrozilo především od tlup dětí a adolescentů. Ti první byli už z dálky k poznání podle jakési neoficiální uniformy: příliš dlouhé kalhoty, roztrhané svetry a rozcuchané vlasy schované pod obrovskou kšiltovkou, prý podle módy malých ničemů z dřívějších dob. Naproti tomu puberťáci se oblékali do těsných kalhot a špinavých triček s krátkými rukávy. Nahé paže měli celé potetované, kluci stejně jako holky. Při útoku si zakrývali hlavu a obličej jakousi helmou se spuštěným hledím. Byli však méně nebezpeční než ti mrňousi, kteří se chtěli za každou cenu vyrovnat svým starším vzorům.

To všechno už měli naštěstí za sebou, ale Ann Subová se neodvažovala radovat tak jako ostatní. Jeli po úplně neznámé trati směrem na severozápad,všude kolem byla zatím země nikoho, o kterou dosud nikdo neprojevil zájem. Jenže tam v dálce na ně čekala další miniaturní Společnost, tentokrát převážně zemědělská. Všechny stavby, dokonce i

železniční stanice, byly před krutým mrazem chráněné ledovými iglú. Proto se všude jen velmi málo topilo, přitápět si museli vlastním palivem, které koupili za nekřesťanskou cenu od Killerů.

„A jak to dělají ve sklenících?“

„Používají speciální sadbu. Pod ledovými kupolemi se teplota udržuje nad nulou, což některým plodinám stačí“

Zemědělci se kupodivu spokojili jen s velmi malým poplatkem a nechali je projet. Neměli však nárok na prioritní trať, a tak museli často stát úplně osamoceni na odstavných tratích.

„Už jsme měli být dávno v China Vokzalu,“ stěžovali si lidé.

Ještě stále jich byla skoro stovka. Měli štěstí, přes všechny překážky a strádání jich onemocnělo jen málo a skoro nikdo nezemřel.

Ann Subová teď často myslela na Ma Ker: ta se určitě tvrdohlavě snaží udržet základnu Bratrství II uprostřed rosolovitého těla obří améby Jelly. Co se asi stalo s ostatními Obnoviteli? Dokázali na nové základně v klidu žít? Dalo se vůbec v klidu žít mezi tyčícími se útesy průhledné protoplazmy, neustále připravené pohltit vše živé?

„Slyšel jsem o Sun Company,“ řekl jí jednou večer manžel Greog Suba. Už od rána trčeli v malé staničce, kterou obýval jen železniční personál a pár ubohých obchodníčků.

„Kdo s tebou o ní mluvil?“

„Jeden kupec, co obchoduje s uzeným masem... Prodává jačí maso, které pochází odtamtud. Teď se však export dost omezil a koncese je pro cizince téměř nepřístupná. Nikdo neví, co se tam vlastně děje, prý došlo k politickým změnám...“

„Nějaké zprávy o Liensunovi?“

„Nevyslovila jsem jeho jméno a ten člověk stejně skoro nic nevěděl. Opakoval jen to, co říkají někteří železniční zaměstnanci, kteří Společností projíždějí. Dřív tam prý byl kvetoucí obchod s masem, ale teď se Společnost vrátila k chovu jaků, alespoň se o tom mluví“

Ann Subové se někdy v noci zdály sny o tom, že se Liensun pokoušel ji svést a ona mu to nakonec dovolila. Probouzela se zmatená a trvalo jí celý den, než se ten pocit rozplynul.

„Dorazíme do China Vokzalu dřív než za týden...“ „Doufejme,“ vzdychla odevzdaně Ann.

„Je to obrovské město a dá se tam sehnat snad všechno, za dost nízké ceny. Všechny Společnosti tam posílají své nákupčí. Doufám, že se nám podaří rychle najít nějakého cestujícího ze Sun Company, aby nás trošku informovalo tom, co se tam děje... S Liensu

nem se můžeme nadít všeho. Ma Ker byla ke svému adoptivnímu synovi příliš benevolentní. Vzpomínáš si, jak jsme ho poznali na Mořském ledovci, když jsme museli se vzducholodí nouzově přistát?“

3

Engol tvrdě spal omámený léky. Gus bděl u kulatého okna a snažil se pozorovat vlkodlaky. Slyšel různé zvuky, ale neviděl nic. Už vybrali všechny bedny a barely s potravinami, ale určitě šmírovali někde kolem.

Yeuze vylezla ze spacího pytle a připojila se k němu. Snažil se nedat nic najevo, ale přímo neskutečně zapáchala. Jak dlouho už žili v tomhle zajetí, téměř zvířeckým způsobem života?

„Nevěděl jste, že máte syna?“

„Nevím nic.“

„Měl jste ještě další děti. Byl jste majitelem obrovské farmy pod kupolemi. Choval jste soby. Nechal jste všeho a sestoupil do té propasti. „

Vyhrnula mu rukáv a prohlížela mu zápěstí.

„Lien Rag viděl vlkodlaky, kteří měli vypálené stejné znamení.

Na severu v Západní zóně. Zdejší hybridi nemají nic podobného, aspoň jsme si ničeho nevšimli. Ostatně neměla jsem ani tušení, že žijí i tady.“

„Kdo zabil Liena Raga? Teda chci říct, prohlásili ho za mrtvého?“

„Pronásledovali ho Tarphysové. Vydali ho příslušníkům jedné sekty, říkali jim Metaři Věčného života. Nařídili jim, aby nechali Liena Raga zmizet... Sloužili svému poslání: vyčistit svět od bytostí, které ohrožovaly jeho existenci.“

„A vy myslíte, že by Lien Rag mohl žít?“

„Ledaže by legenda nahradila smutnou pravdu. Snažila jsem se najít jeho mrtvolu, ale marně. Prohledala jsem spoustu hřbitovních vlaků. Našla jsem mrtvolu profesora a zrzavé míšenky, kteří ho tehdy doprovázeli, ale Lien Ragova mrtvola tam nebyla.“

„Myslíte, že lokomotiva toho piráta je někde tam vespod?.. Víte, já hledám jen Concrete Station, nic víc. Dám vám přečíst vyprávění, popisy... Teda není to žádná velká literatura, ale přece jen to svědčí o tom, že tam něco zvláštního musí být.“

Bibi nakonec souhlasil, aby Gus strávil noc společně se ztroskotanci. Nazítří se pokusí přenést Engola až do samohybného vagonu.

„Musíme se dostat do té pyramidy, prosím vás... Určitě tam něco najdeme,“ naléhala Yeuze.

„Bibi sem přijel jen kvůli vlkodlakům. Musím mu pomoct pár jich chytit, dřív než se pustím do něčeho dalšího. Až budete v našem vag6ně, už vám nic nehrozí. Říkala jste přece, že vlkodlaci nikdy neopouštějí stanici...“

Noc byla velmi dlouhá, ale Gus vůbec neusnul. Když mu ráno Yeuze přinesla čaj, vypadal celkem ve formě.

„Potáhneme ho na přikrývce... Viděl jsem to v knihovně ručních archivů, tahali tam náklady po navoskovaných parketách. Po ledu by to přece mělo jít taky. Já ho potáhnu a vy půjdete za námi se zbraněmi. „

„Necháme to všechno tady?“

„Napadá vás něco lepšího?“

„Ale potom, až půjdeme k sedmé pyramidě...“

„Něco vymyslíme.“

Připravila mu smažené maso.

„Máte ve vagoně nějaké potraviny?“

„Jen to nejnutnější.“

„Jak chcete chytit ty vlkodlaky? Nedovolí vám, abyste se přiblížili, napadnou vás zezadu. Dostali Stewa, Salu i Enrica, překvapili je.“

„Ještě se na ně trochu mrknu, za chvíli jsem zpátky.“

Dívala se, jak rychle a šikovně šplhá na vršek kupole, a potom jí zmizel z dohledu. Zmocnila se jí panika. Engol stále tvrdě spal.

Gus to místo bez obtíží našel. Podle té části kupole, která nebyla pokrytá silnou vrstvou ledu. Skleněné tabule byly sotva ojíněné, teplo, které stoupalo z chlívu, je zahřívalo. Přiložil na sklo tvář, aby se přesvědčil. Spatřil je přímo pod sebou před řadou dobytčích vagonů. Leželi na hromadě jeden přes druhého, byli sytí a spokojení. Dobytčí vagony byly otevřené a valila se z nich hustá pára, která stoupala nahoru.

Nakonec rozeznal tři mláďata, zvířecí hybridy bez jediné stopy lidských rysů. Pak se k nim přiblížil ještě jeden, měl hlavu blonďatého kloučka. Gus zavřel oči lítostí i hnusem, a když je zase otevřel, malý vlkodlak byl už pryč.

Pomalu si zeshora prohlédl celou stanici, ale nikde jinde vlkodlaky neviděl. Spojil se s Bibim a popsal mu celou situaci. Obr se právě osprchoval a Gus mu to upřímně záviděl. Toužil pořádně se vydrhnout a pomyslel na Yeuze a Engola, kteří si svou špínu už ani neuvědomovali.

Potom si pozorně prohlížel pyramidy písku pokryté ledem; Ta nejvyšší se zdála velmi blízko a se stanicí ji spojovala jedna kolej. Bibi by však mohl vyrobit další koleje a Gravel Station objet.

Když se vrátil do lokomotivy, Engol právě snídal. Netvářil se ani trochu přátelsky.

„Tak co,“ vyštěkla na něj hádavě Yeuze. „Kdo měl pravdu? Vrátil se? Ty nejsi schopný důvěřovat nikomu.“

„Jdeme na to,“ prohlásil rázně Gus. „Všichni se válejí po nástupišti a tráví.“

„Vážně mě dokážete utáhnout?“

„Zkusíme to.“

Gus našel mezi zásobami přikrývku podšitou umělým vláknem a rozprostřel ji na nástupišti. Potom s pomocí Yeuze dotáhl Engola k přechodové komoře. Na nástupiště ho spustil pomocí řemenů a provazu. Konec provazu si dal mezi zuby a vyšplhal se na střechu vozu. Pak pomalu zvedl zraněného a Yeuze opatrně strkala jeho tělo úzkým průchodem přechodové komory. Když byl náklad z komory venku, zachytil se Gus pevně rukama střechy a pomalu se nakláněl, dokud se Engol nedostal až na přikrývku. Yeuze ho do ní pečlivě zabalila.

„Je to asi kilometr daleko,“ upozornil Gus Yeuze. „Rád bych vám tu námahu ušetřil, ale nevím, jak to udělat. Dokud budeme na nástupišti, nemůžu vás táhnout oba.“

„Půjdu sama,“ řekla jen.

„Nechte tady tu tašku, za chvíli se vám bude zdát až příliš těžká. „

„Jsou v ní předměty, na kterých lpím.“

„Jak chcete,“ nechal ji Gus a chytl provaz do zubů. Potom se vydal po rukou na cestu.

Tam kdesi na jihu Indické propadliny se celé týdny živil tím, že sbíral mrtvoly prasat. Zvířata se rozutekla, když jejich nákladní vlak vykolejil, a než zmrzla, dostala se dost daleko do okolí. Některá z nich vážila až dvě stě kilogramů.

Jenže nástupiště bylo drsné, samý výmol a boule, šlo to ztuha.

Yeuze šla vzadu, skoro stále pozpátku, připravená střílet. „Dobrý?“ ptal se čas od času Bibi pomocí vysílačky.

„Zatím to jde.“

Gus postupoval pomalu, tělo nakloněné dopředu, jak vyrovnával rovnováhu. Yeuze připadaly jeho paže příliš dlouhé vzhledem k trupu. Jak dlouho už chodil tímto zvláštním způsobem? Naučil se to, ještě než se vypravil na expedici do Propasti vlkodlaků?

Bedlivě pozorovala zničenou obytnou čtvrť a zbytky vagonů, nástupiště i okolí, ale po zrůdách nebyla nikde ani stopa. Výhybka hlavního dispečinku se blížila. Následovala přechodová komora a za ní je čekalo to nejhorší: mořský ledovec.

„Zvedá se vítr,“ řekl Gus mezi zuby.

Bylo mu rozumět, přestože držel mezi zuby tu zvláštní uzdu z provazu. Yeuze dosud nikdy v životě nebyla svědkem podobného fyzického výkonu a pocítila k mrzákovi bezmezný obdiv. Zdálo se, že Engol, natažený na přikrývce a zabalený v dekách, spí, ale Yeuze věděla, že umírá strachy, po nedávné amputaci nohou se musel cítit strašně zranitelný.

Výhybka. Podívala se na ni nenávistně, to kvůli ní tady ztroskotali. Konečně přechodová komora. Gus táhl břemeno stále stejně rychle. Přivítal je vichr a jako obvykle hnal před sebou spoustu drobných úlomků a velkých kusů ledových ker, které vyrval věčnému ledu tisíce kilometrů daleko.

„Teď si musíme pospíšit,“ prohlásila, „pomůžu vám.“

„Ne,“ přikázal Gus, „jděte, jen jděte.“

Brzy pochopila, že měl pravdu. Ledové úlomky jí narážely do kombinézy a otloukaly kuklu. Každou chvíli se mohla kombinéza roztrhnout. Věděla, co by to znamenalo. V takovém větru by člověk okamžitě zmrzl, nenávratně.

„Jedu vám naproti,“ rozhodl se Bibi, „vidím vás. Pokusím se udělat vám s vagónem trochu závětří, ale bojím se, že to. bude prokluzovat.“

Bylo tu ještě další riziko, obrovské bludné ledové kry, které se tříštily o stanice a vršily tam závěje ledové tříště. Byly

až padesát. metrů vysoké a táhly se po směru větru do vzdálenosti sta i více metrů. Hrozilo nebezpečí, že zasypou vagon.

Bibi se tedy pro ně chystal dojet a potom odjedou do bezpečné vzdálenosti od stanice. Vagon sám dokáže nějakou dobu vzdorovat letícím krám, dokud ho některá z nich nevykolejí.

„Už jedu, vydržte!“

Gus se bál, že neuvidí přijíždějící vagon. Už nerozeznával koleje, hledí kukly se mu zamlžilo zledovatělou jinovatkou. Snažil se ji očistit, ale marně. Potom uslyšel sirénu a uhnul stranou. Bibi pevnou rukou vytáhl těžké břemeno nahoru, pak popadl Yeuze. Gus vylezl sám. Přikrývka mezitím už zmizela pod závějí ledové tříště.

Vagon rychle couval a zastavil se asi o kilometr dál v malé prohlubni, která ho jakžtakž chránila před vichrem.

„Vichřice bude běsnit nejmíň osmačtyřicet hodin,“ informoval je obr.

Prohlédl si Guse a prohlásil:

„Všichni tři otřesně smrdíte. Musíte se vykoupat. Počítal jsem s tím. Ohřál jsem vodu, je báječně teplá. Připravím vám horký pivo s vodkou, to by postavilo na nohy i mrtvýho.“

Bez skrupulí vešel do sauny, kde se z Yeuze v horké vodě odlupovaly nánosy mastné špíny. Nijak ji nevyvedlo z míry, že ji obr překvapil nahou. Šklebíc se vypila horké pivo a hned se začala potit.

Potom přišel na řadu Engol. Pečovali o něj všichni a dosud nezahojené pahýly nohou mu převázali nepromokavými obvazy. Vichr cloumal vagonem na všechny strany, a Bibi se proto rozhodl, že vyjde ven a upevní vůz pomocí kotevních lan.

„Jinak se převrhne,“ prohlásil.

Musel toho však nechat, krupobití bylo příliš silné, žádná kombinéza by nevydržela. Nakonec jen otevřel poklop v podlaze a upevnil kotvy přímo pod vagonem. Napjatá kotevní lana se táhla napříč celým vagonem. Ten se přestal tolik kymácet a všichni si oddechli.

„Můžeme klidně spát, ani nemusíme držet hlídky,“ rozhodl obr. „Jediná výhoda tý bouře je, že pokud se někdo odváží vyjít ven, rozmázne ho to o stěny stanice.“

Usnuli navzdory rachotu letících ker, ženoucích se po ledovci. Hodně se jich rozbilo o zadní část vagonu, ale zdálo se, že příliš neutrpěl. Na úsvitu zjistili, že jsou obklopeni ledovou zdí, na kterou vichr vrhá stále další a další kusy ledu a ledového krupobití. Měřič rychlosti větru ukazoval dvěstě osmdesát kilometru v hodině, ale v průběhu noci naměřili až tři sta čtyřicet.

„Málem nás to odneslo... Bez ukotvení bychom museli použít motor a spotřebovali bychom všechno palivo.“

„Když si pomyslím, že v tendru naší lokomotivy je ještě slušná zásoba oleje,“ zasténal Engol.

Kolem poledne se vichr utišil a letící kry se už neobjevily. Vzduchem létal jen ledový prach, který vichřice smetla z povrchu mořského ledovce.

„Musíme se vyprostit,“ prohlásil Bibi, „musíme si pomoct sami, jestli na to nemá padnout naše zásoba paliva.“

Podíval se na Guse.

„Jakmile se vítr utiší...“

„A co vlkodlaci?“ přerušili ho.

„Nezapomínám na ně.“

Yeuze se kousala do spodního rtu a snažila se upoutat Gusovu pozornost. Jenže ten si jí nevšímal a soustředěně popisoval Bibimu plán stanice a něco mu vysvětloval.

Rozhodla se, že se přihlásí sama.

„Ragus vám už řeklo té obří lokomotivě?“

„Jaký Ragus?“

„To jsem já,“ ozval se Gus. „Zná mě a prý se jmenuju Ragus.

Pod jednou z těch hald písku je prý ukrytá obrovská lokomotiva.“

„Jo, lokomotiva pirát Kurtse,“ prohlásila Yeuze podrážděně. Připadalo jí, že se jí posmívají.

„Vážně,“ uchechtl se Bibi, „zrovna Kurtsova... No teda, to je mi nadělení. A že by byla přímo tady... Pod vším tím pískem? Ale jak se k ní dostaneme? Odházíme ten písek lopatou, ne?“

„Předpokládám, že pod haldou je hangár,“ nedala se Yeuze.

„I kdyby byl, jak se chcete dostat až tam, můžete mi to říct? Nestačí vám, že musíme vyprostit náš vagón... Jsme uvězněný v ledový pevnosti... Podle palubních přístrojů máme za sebou třicetimetrovou vrstvu... Musíme odklidit pěknejch pár krychlovejch metrů ledu. Přece si nemyslíte, že se hned potom vypravíme hledat tu vaši lokomotivu? Kurts už léta nebrázdí železniční tratě, cestující Yeuze,víme? Určitě navždy zmizeli, možná je pohltil oceán. Mořskej ledovec je pěkný svinstvo, občas se z ničeho nic otevře a stejně rychle zase zavře.“

„Co žádáte za to, že mě tam dovezete?“ zeptala se. „Jsem přítelkyní prezidenta Kida. Odmění se vám.“

„Nepotřebuj u nic, cestující... Vůbec nic... Dokonce ani vaši krásu, pokud jste mi ji náhodou taky chtěla nabídnout. Odchytím pár těch vlkodlaků a co nejrychleji odsud vypadnu.“

4

Vítr se už docela utišil a dokonce se zdálo, že trochu stoupla i venkovní teplota. Gus a Bibi vyprošťovali zadní část vagonu z ledové závěje. Pracovali hlavně lopatami, ale občas si pomohli elektrogenem, který závěje bombardoval ultrazvukem a rozbíjel je na menší kusy.

Yeuze zuřila.

„Myslí jen na to, aby už byli odsud,“ přisadil si Engol. „Ostatně musím se přiznat, že je chápu... Mně se taky nechce

zůstat v týhle hnusný díře ani o sekundu dýl. Musím se vrátit domů stůj co stůj, musí mě léčit... Tady to je peklo. Nech si tu svoji lokomotivu na jindy, jestli se ti ještě někdy podaří zorganizovat nějakou expedici. Jenže si nejsem jistej, jestli prezidenta Kida jednou neomrzí financovat ty tvoje vrtochy.“

Beze slova se otočila a vrátila se do přední pilotní kabiny. Pozorně si prohlížela okolí vagonu. V těsné blízkosti se všude vršily ledové kry, ale o kus dál se táhl hladký mořský ledovec jako obvykle. V dálce spatřila stanici, částečně zavátou vichřicí, a kousek vpravo za ní pyramidy.

Nebyly dál než kilometr. Přece už včera ušla pěšky skoro stejnou vzdálenost. Jestli bude muset s sebou vzít nějaké vybavení, pomůže si stejně jako včera Gus. Musí zjistit, kolik času budou potřebovat na odklizení trati. Potom se ještě pokusí odchytit několik vlkodlaků, alespoň tak to plánovali. Takže ještě dva dny? Určitě. Odejde zítra brzy ráno.

Připravila si několik nezbytných věcí, zásoby jídla a ukryla to všechno do úzkého kupé, které jí přidělili. Přidala ještě izolační přikrývku z kovové fólie. Bude se muset brodit navátou ledovou tříští a překonávat ledové kry, ta cesta jí potrvá nejméně tři hodiny. A což jestli nepřijde na to, jak se do pyramidy dostat?

„Nevzdáváš to, že ne?“ popichoval ji Engol. „Viděl jsem tě, jak balíš svý sakypaky. Je to šílenství a myslím, že bude rozumný, když je na tvý zaječí úmysly upozorním.“

„Jestlito uděláš,“ zasyčela Yeuze, „už nikdy se nedostaneš zpátky do Společnosti Mořského ledovce, to ti garantuju.“

„Je to'jen pro tvoje dobro,“ vzdychl, „jen pro tvoje dobro.“

„Vlez mi na záda. Jestli budeš držet jazyk za zuby, slibuju ti, že se přimluvím, aby ses dostal do toho nejlepšího špitálu a vyplatili ti tučné odškodné. A proč ne třeba místečko v Obchodní komoře?“

Jen potřásl hlavou, ale když se oba muži vrátli dovnitř, ani slůvkem se nezmínil o tom, co má za lubem. Yeuze připravila vydatné jídlo, které jim očividně chutnalo, stejně se však brzy vrátili k práci. Občas museli použít výbušniny a vyhodit zvlášť pevné kry do vzduchu. Několikrát dokonce uvažovali o tom, že v ledu vyhloubí tunel, jenomže hrozilo nebezpečí, že se to všechno zhroutí, až bude vagon projíždět.

„Musíme se jít podívat, jestli jsou koleje z druhý strany volný, jinak se dřeme zbytečně.“

Gus ,se rychle vyhoupl nahoru a zmizel za hromadou ker. Vrátil se asi za čtvrt hodiny.

„Koleje jsou sice zasypaný, ale půjdou snadno odklidit.“

„Nikde jinde nejsou vichřice tak strašný... Od těch dob, co se mořský ledovec odpoutal od horských masivů na jižním pólu, je tahle oblast šíleně neklidná. Ledovec není nikde uchycenej, je stále v pohybu a všude se povalujou ledový kry, který vichr žene stovky kilometrů daleko... Je to pěkný svinstvo.“

Yeuze se už podruhé skvěle vyspala a brzy ráno vstala. Byla úplně klidná. Říkala si, že je to její poslední šance, jak získat nějakou novou stopu v pátrání po Lienu Ragovi. Věřila, že bude mít dost času a sil dostat se až tam. Nicméně návrat se jí zdál problematičtější a s pomocí obou mužů raději nepočítala. Jen Engol věděl o jejím úmyslu, ale opustila vagon dřív, než se probudil. Šla přímo vpřed a snažila se co nejvíc využít závětří, které jí poskytoval stojící vagon.

Odpočívala každou půlhodinu v závětří nějaké ledové kry. Obloukem obešla stanici a hledala bezpečnější cestu. Když se přiblížila k pyramidám, zjistila, že mezi nimi a stanicí se hromady ledových ker po bouři ještě zvětšily. Od jejich minulého pokusu se tam nakupila doslova zeď.

Nejhorší na tom bylo vidět pyramidu tak blízko před sebou a muset se od ní vzdalovat kvůli nejrůznějším překážkám v cestě. Kvůli nim se musela dokonce otočit k cíli své cesty zády a jít úplně opačným směrem. Jestli to bude takhle pokračovat, pomyslela si, cestami bude trvat nejmíň čtyři hodiny.

Kombinéza, kterou si vypůjčila z Bibiho zásob, byla výborná. Nevěděla, pro koho ji schovával, ale musela konstatovat, že systém odvádění vodních par vzniklých pocením fungoval celkem dobře. To znamenalo, že na dně vysokých bot jí nečvachtala voda a zatím měla nohy relativně v suchu.

Když se Engol ráno probudil, uvědomil si, že je ve vagoně sám. Vstal z lůžka a vypravil se do kuchyňského kouta. Poskakoval přitom na méně zasažené noze a zachytával se držadel rozmístěných na stěnách vagonu.

Z kuchyně bylo na pyramidy velmi dobře vidět, kolem nich se rýsovaly shluky nahromaděných ker, ale Yeuzinu siluetu vidět nebylo. Ovládlo ho dojetí.

Gus se, vrátil, aby se převlékl, roztrhl si totiž rukáv kombinézy a obával se, aby si nezpůsobil omrzliny. Zeptal se, kde je Yeuze.

„Nevím, možná na záchodě.“

Gus se převlekl a vrátil se k práci. Za chvíli byl ale zpátky, našel tam však jen Engola.

„Kde je? Zádám vás, abyste tentokrát mluvil pravdu.“

„Předpokládám, že se vypravila k té pyramidě z písku. Je to moc zvláštní ženská, víte. Už se s ní stýkám nějakou dobu a můžu vám říct, že když si vezme něco do hlavy, nic ji neodradí.“

Gus zavolal obra, ten si tu novinu přišel poslechnout osobně.

„To je šílenství. Museli bychom vyrazit okamžitě, jestli ji chceme dohonit... Viděls, jaká je to dálka?“

„Potřebuje na to nejmíň dvě hodiny, možná i víc. Vzdušnou čarou je to sice jen kilometr... Ale co bude dělat, až se tam dostane, prokope se pís~em? A co jestli tam nic jinýho není, jen ten písek?...“

Bibi spočítal věci, které si s sebou vzala, a usoudil, že jednu noc by mohla vydržet venku. Postaví si iglú a zabalí se do izotermické přikrývky.

Tentokrát začínala být Yeuze přesvědčená, že je na správné cestě, a doufala, že dorazí k pyramidě rychle. Šla právě po dně průrvy podél ledové zdi. O kus dál už musela vylézt na ledovou plochu, ale vzápětí průrva pokračovala.

Když na to půjde logicky, je úplně jasné, že vchod do pyramidy, pokud tam nějaký je, nebude otočený na návětrnou jižní stranu, ale najde ho“spíš na straně severní. Musí tedy pyramidu obejít.

Teď už určitě zjistili, že zmizela, ale oběma, mužům byla obří lokomotiva nejspíš ukradená. Gus byl posedlý jen tou

svou Concrete Station. Nemá smysl počítat s jejich pomocí.

Zastavila se a něco snědla, pár, velmi sladkých tabulek energitu a kousek sušeného masa. Zůstala jí po něm v ústech divná pachuť. Přemýšlela, co to asi bylo za maso.

Když se vyšplhala na ledový kopec, octla se v místě, kudy se pokoušeli projít společně s Engolem. Právě tady mu uzmrzly prsty u nohou.

Naštěstí se reliéf změnil. Bez potíží sestoupila dolů na celkem plochou ledovou pláň. Led byl celý zčernalý od nějakých hodně starých sazí, které musely proniknout velmi hluboko.

Konečně se přiblížila k pyramidě. Ledový povlak byl rovněž celý zčernalý, jakoby lepkavý. Připadalo jí, že vrchní vrstvu tvoří nějaká nemrznoucí mastnota. Pokusila se ji na několika místech seškrábat, ale marně, nepodařilo se jí odloupnout ani kousíček tvrdého ledu.

Musela si chvíli odpočinout. Schovala se v nehluboké ledové jeskyni a snědla ještě jednu posilující tabletku. Nebyl žádný důvod k pesimismu, nutila se do bodrosti a dokazovala sama sobě, že ještě před příchodem noci najde ten správný vchod.

A právě tehdy si všimla toho místa. Na úpatí pyramidy se rýsovala podivná vyboulenina. Byla pravidelná a pokračovala bez přerušení od země až do zhruba, třímetrové výšky. Yeuze nevěděla, co by to mohlo být, ale nemohla si nechat ujít příležitost ověřit to zblízka.

5

Ma Ker muselo být jasné, že Bratrství II se nikdy nestane novou trvalou základnou skalních Obnovitelů Slunce. Prohlížela si ubohé příbytky rozptýlené kolem tulení díry. Dosud ještě nepostavili kotle na rozpouštění tuleního. sádla a nestarali se ani o filtry, které olej zjemňovaly. Pár tuleňů už sice ulovili, ale jen mladé kusy kvůli masu. Na druhé straně tulení díry tábořili Zrzaví. Žili venku a jejich jedinou ochranou byla stěna navršených ledových ker, která je chránila proti jižním větrům. Bylo jich tam už několik set a obavy, že se jejich počet mnohonásobně zvýší, byly plně oprávněné. Po pláních mořského ledovce se totiž šířila velká novina: Jdrien, jejich Mesiáš, je opět s'nimi. Konečně vyšel z břicha toho obludného živočicha, který požíral všechny ostatní lidské bytosti, ale jeho spolknout nedokázal.

Jdrien s nimi žil. Před krutým mrazem se chránil v iglú, které pro něj Zrzaví postavili, topil v něm páchnoucím tulením olejem, který spaloval ve starém sudu, a krmil se termohormony ohrožujícími jeho zdraví. Jeho mladičká družka Vsin z kmene Zrzavých bydlela s ním a rovněž se krmila termohormony ohrožujícími její zdraví, ona však proto, aby se v horku uvnitř iglú neudusila. Zrzaví pro Jdriena lovili mlaďounká zvířata a přinášeli mu před iglú játra, srdce a ty nejjemnější kousky masa jako oběti. Vsin mu je potom opékala na ohni.

Onoho rána se Ma Ker sešla s administrativní radou Obnovitelů v obvyklém vagoně. Pohublí muži i ženy se zdáli být na pokraji svých sil. Zdejší životní podmínky byly velmi tvrdé. Dokonce se jim začínalo stýskat po Bratrství II a permanentním ohrožení tábora uvnitř těla nestvůrné améby. Tady na plochém mořském ledovci neustále fičel vítr a krutý mráz ani na chvíli nepolevoval. Bylo to jen ubohé živoření a čekání na další exodus.

„Mám zprávy od našich a od Liensuna ze Sun Company.“ „To ta vzducholoď, co přistála dnes v noci?“ zeptal se jeden z členů správního kolektivu.

„Ano. Prosím vás ale, abyste nějakou dobu zachovali mlčení o tom, co vám teď řeknu.“

„To je neobvyklé. Jsme mluvčí našeho společenství a jsme povinni informovat je o přijatých rozhodnutích.“

„Mám pro vás špatné zprávy... Liensunovi se zatím nepodařilo dosáhnout, aby nás mezi sebe přijali. Brání tomu lamové, žijící v nepřístupných klášterech v závratných výškách horského masivu. Liensun přiznává, že právě oni řídí tu jejich Sluneční společnost, i když jen skrytě. Puč proti Helmattovi se mu podařil jen díky jejich mlčenlivému souhlasu. Však víte, Helmatt byl náš bývalý stoupenec, který se stal diktátorem té maličké Společnosti... Liensun to musí respektovat a prosí nás o trpělivost...“

„To nejde!“ rozzlobila se mladá blondýna. „To po nás přece nemůže chtít! Zdejší život je nepřijatelný... Žijeme uvěznění ve vagónech, vůbec nevycházíme ven, pokud to není nezbytně nutné...“

„A co ti Zrzaví? Je jich stále víc. Co proti nim zmůžeme? Budou lovit víc a víc a připraví nás i o „ten poslední zdroj obživy. Co budeme'dělat, až tu nezbude žádný, tuleň?“

„Jestli teď nainstalujeme tavicí kotle a rafinerii, naši lidi si snadno spočítají, že jsme se tady usadili nadlouho. Zmocní se jich beznaděj a riskujeme, že velmi rychle ztratí chuť žít.“

„Zatím je tady dost tuleňů pro všechny,“ konstatovala suše Ma Ker.

„Mluvila'jsem s Jdrienem,“ řekla blondýna a začervenala se.

Ma Ker se na ni velmi přísně podívala. Šuškalo se, že některé z mladých žen se pod různými záminkami vypravily na druhou stranu tuleního jezera, aby se setkaly s Mesiášem. Jdrien uměl určit diagnózu některých onemocnění, nebo dokonce potlačit neduh, a to pouhou psychickou vůlí.

„Říkal, že Zrzaví opouštějí své tradiční sídlo poblíž Kaempolisu,. bývalého hlavního města Mořskoledovecké. To místo se jmenuje Skládka, Zrzaví tam žili ze zpracovávání velrybích koster, které tam odhazovali Harpunáři. Získávali tak maso, tuk a morek, které zůstaly na kostrách. Jenže velryb je v té části mořského ledovce stále méně a Zrzaví se chystají připojit se ke svému Mesiáši. Za dva nebo tři měsíce jich můžou být tisíce.“

„Byl by to skutečně paradox,“ řekl jeden z údržbářů vzducholodí. „Jsme dvě navzájem zcela odlišné skupiny. Oni snášejí krutý mráz, my potřebujeme teplo... Nemůže se nám podařit společné soužití, aniž by to znamenalo velké riziko... Ovšem tuleňů bude ubývat. Spočítal jsem, že spotřebujeme nejméně čtyři tuleně denně, abychom vyrobili potřebné teplo. To je pouhé minimum. Oni využijí jen maso a tuk, aby se nasytili. To znamená, že jeden průměrně velký tuleň

stačí pro sto lidí na den..“Brzy nás budou považovat za dravce...“

„Nechápu, proč nám lamové odmítají vstup do Sluneční společnosti,“ prohlásil někdo vzadu. „Je nás sotva tisícovka... Nakonec stejně splyneme z tamější populací...“

„Moment, prosím,“ požádala je Ma Ker a šla otevřít dveře. Vstoupil jeden z pilotu vzducholodě, Juguez. Vypadal velmi unaveně. Právě se vrátil z Everest Station;. hlavního města Sun Company. Cestoval ve dne v noci v nelehkých podmínkách a vrátil se velkou oklikou směrem na jih, aby se zásobil pohonnými hmotami.

„Juguez nám přináší vzkaz od Liensuna, ale chce k němu ještě něco dodat.“

Přítomní se po sobě nejistě podívali a někdo se zeptal, jestli to mají chápat jako oficiální projev nebo jen osobní prohlášení. Juguez znejistěl, ale Ma Ker rázně rozptýlila.pochybnosti:

„Řekne vám všechno, co o tom ví. Potom se dohodneme, co budeme dělat.“

„Tak tedy,“ začal velitel vzducholodi, „situace.našich druhů Obnovitelu Slunce není právě růžová... Lamové se postavili proti nám a vztahy z místními obyvateli se staly rázem,mnohem složitějšími.

Liensun udělal, co mohl, ale lidi nám nedůvěřují. Například máme velké potíže se zásobováním, obchodníci nás často odmítají obsloužit a musíme nakupovat za přemrštěné ceny... V dolarech, samozřejmě. Jsou tu však ještě další problémy. Liensunovi se podařilo zorganizovat a vybudovat obrovskou skleníkovou základnu na pěstování krmiva pro jaky, místní chovná zvířata a hlavní zdroj hospodářství. Jaci dodávají obyvatelům snad všechno včetně trusu, kterým se v těch zapadlých koutech v horských údolích topí... Liensunovi se podařilo zvýšit výrobu krmných rostlin a obstarat semínka sóji, aby získal krmivo co nejrychleji... Všichni bychom tam snadno našli uplatnění. Máme přece zkušenosti s pěstováním různých plodin, kdežto Tibeťané dělají teprve své první krůčky. Jestli mu pomůžeme, bude Liensun nejpozději do tří let schopen nasytit všechna současná chovná zvířata a brzy zvýší jejich počet o deset až patnáct procent ročně. Nechtějí nám však dovolit se na té práci podílet. Lamové prohlásili, že pouze Tibeťané jsou dostatečně čistí, aby se pěstováním krmných rostlin mohli zabývat. Výsledkem je stagnace výroby, i když musím říct, že místní obyvatelé mají tu nejlepší snahu.“

„Jak žijí naši lidé?“

„Ve vlakové soupravě o sedmi vagonech, bez lokomotivy, samozřejmě. Topíme jen málo... Kupujeme uhelný prach. Kromě jaků je uhlí druhým hlavním zdrojem té oblasti. Taky kupujeme sušený jačí trus a pálíme ho v primitivních kamnech. Takže nemáme v kupé víc než deset dvanáct stupňů. Ostatně žijeme docela v ústraní a v podstatě neopouštíme vlak. Každá návštěva města je pro nás velmi nepříjemná.. Buď nás obyvatelé ignorují, nebo s námi zacházejí špatně. V obchodech či v kavárnách čekáme zbytečně, stejně nás nikdo neobslouží. Tvrdí, že nám nerozumějí, i když se snažíme hovořit jejich jazykem...“

„Myslíte, že se máme vzdát úmyslu usadit se tam?“ zeptala se blondýna,

Juguez se obrátil k Ma Ker. Pohybem hlavy ho povzbudila, aby jim řekl všechno.

„Abych řekl pravdu, existuje ještě naděje... To, co vám teď řeknu, je neoficiální. Dozvěděl jsem se to jen náhodou, když byl Liensun naposled vyzván, aby se dostavil do kláštera v Kendoharu k Velkému lamovi. Představte si dřevěné stavby zavěšené na úbočí nejvyššího horského štítu Společnosti, opravdu v závratné výšce. Musíte se tam šplhat pěšky po strmé uzounké stezce a tisknout se zády ke skále. Trvá to několik hodin. Nakonec vás vytáhnou v koši pomocí té nejprimitivnější kladky až do kláštera. Velký lama přijal jen Liensuna a sdělil mu, že mu nedůvěřuje.“

V kupé zavládlo zděšené ticho. Ma Ker to pociťovala jako osobní výtku. To ona se ujala malého chlapce Liensuna, vychovala ho, dala mu vzdělání, naučila ho všemu. Obnovitelé ho přesto neměli nikdy rádi. Nesnášeli jeho povýšenost, násilnické sklony, a dokonce ani jeho nevšední schopnosti. Jeho nevlastní bratr Jdrien má stejné nadpřirozené nadání, ale jeho charisma mu získává obdiv a lásku.

„Jak jste se dozvěděl, o čem spolu mluvili? Liensun se vám s tím svěřil?“ zeptal se někdo.

„Ne. Řekl mi jen část pravdy, ale zatajil podmínku, jejíž splnění Velký lama žádá, chceme-li v Tibetu žít.“

„Takže by to bylo možné,“ zvolalo několik členů správního kolektivu současně.

„Bylo by to možné... Velký lama je všemi uznávaný stařec, všichni ho poslouchají... Slyšel jsem, že už dávno mu bylo sto let... Jeden z lamových poslů mě vyhledal těsně před mým odletem sem a řekl mi to, co přede mnou Liensun zatajil.“

„Jakou si klade podmínku?“

„Vlastně jde spíš o určitou záruku... Má jí být Jdrien, Liensunův nevlastní bratr, Mesiáš Zrzavých.“

„Starý lama ho zná?“

„Jdrienova pověst dorazila až k němu. Lamové stejně jako Zrzaví si přejí, aby Země zůstala zmrzlá, aby ta krutá zima trvala stále. Nevím, jaká změna způsobila úplný obrat v jejich náboženství, že považují Slunce za Démona ohně. Pro ně je teď Slunce symbolem Zla a Jdrien je pro ně zárukou, že k návratu Slunce nikdy nedojde.“

Juguez se odmlčel uprostřed hrobového ticha. Ma Ker je pozorovala se zvláštním pocitem, byl to soucit smíšený s nadějí. Vždyť i sama na sobě pocítila něco, co si jen velmi nerada přiznávala. Jdrien ji nenechával lhostejnou. Zpočátku ho nenáviděla, například tehdy, když dokázal projít protoplazmou obřího těla améby, aby se dostal až k nim. Myslela si, že je šarlatán, který se rád předvádí a omračuje publikum svými kejkly. Liensun by to dokázal taky, jít napříč protoplazmou celé tři dny a noci, aniž by ho živočich pohltil. Oba dva uměli neutralizovat nervová centra jakéhokoliv živého tvora. S rozptýlenými a primitivními nervovými buňkami Jelly to ani nebylo tak těžké. Jenomže Jdrien to udělal, Liensim ne. Jdrien za nimi prostě přišel z přátelské zvědavosti, srdečně, a všichni Obnovitelé to ocenili. Většina z nich si ho vážila, někteří ho dokonce milovali, a to nezávisle na jeho sexuální přitažlivosti. Taky Ma Ker ho měla ráda, stejně jako měla ráda Liensuna, a obě tyto bytosti pro ni teď představovaly jednu osobu.

„Jdrien si přeje setkat se se svým nevlastním bratrem,“ prohlásila se samozřejmostí blondýna. „To není pro nikoho tajemstvím. A tady se mu naskytla příležitost.“

„Velký lama ale chce, aby tam Jdrien zůstal. Jeho odchod by znamenal katastrofu, znovu by zpochybnil naši

přítomnost.“

„Jistě, ale co když tam už budeme dobře zabydlení,“ ozval se znovu Juguez. „Mysleme trochu politicky a cynicky, Jdrien nám rozhodně může pomoct. Alespoň do té doby, než se ukáže, čeho jsme schopní.“

„Chcete tím snad říct, že s námi zůstane do té doby, než uchvátíme moc?“ rozhořčila se blondýna.

„Potřebujeme jen čas, jenom čas,“ řekl klidně Juguez. „Je přece jasné, že jednoho dne Jdrien stejně odejde, ale my zůstaneme.“

Jeden z mužů vstal. Bylo mu kolem čtyřicítky a měl na starosti vzdělávání dětí. Jmenoval se Harba a Ma Ker ho považovala za nebezpečného fanatika.

„A co bude s naším ideálem, kam se vám vytratil? Co bude s vysvobozením Země z ledového zajetí, které ji svírá a ničí? Nenapadá vás, že právě ve výšinách bývalého Tibetu bude zase všechno možné? Budeme tam moct nenápadně a v tichosti připravovat Velký den Slunce. Použijeme vzducholodě a oznámíme celému světu, že se blíží vysvobození, aby ti, kdo nám věří, všechno opustili a přidali se k nám, přišli za námi do hor. Jestli má být Jdrien prostředníkem tohoto vysvobození, proč ne? Dokonce si myslím, že to bude docela zábavné.“

Ma Ker si uvědomila, že připomenutí jejich dávného ideálu bylo tím správným demagogickým argumentem a že se stejně všichni dříve či později vrátí k svému bláznivému snu. Nikdy nebudou mít dostatek trpělivosti čekat a pracovat na pomalém oteplování Země. Ostatně někteří pozorovatelé tvrdí, že už nastalo, na určitých místech zeměkoule prý teplota stoupá každého půl roku o jeden stupeň. Bylo by však nutné tyto údaje prověřit a sledovat je v dlouhodobějším časovém horizontu, aby mohly být považovány za vědecké.

„Musíme se rozhodnout velmi rychle. Budeme teď hlasovat, ale po nějaký čas to ještě uchováme v tajnosti,“ rozhodla Ma Ker. „Takže navrhujeme přesídlit do Sluneční společnosti. Mesiáš Zrzavých, Liensunův bratr Jdrien, nás doprovodí. Kdo je pro?“

Všechny ruce se zvedly.

6

Už dobrou půlhodinu rozpouštěla Yeuze led pomocí staré lihové letlampy. Byl to opravdu prastarý model, používal se leda tak na odblokování dveří vlakových souprav.

Vrstva ledu byla neprůhledná, dokonce i v hloubce pod povrchem a Yeuze brzy nabyla jistoty, že ji někdo schválně zabarvil, aby pod ní něco skryl. Ověřila si, že jinde byl pod vrstvou čirého ledu, silného asi padesát centimetrů vidět písek.

Postupně rozpouštěla ledovou vrstvu a zároveň ji odstraňovala, aby znovu nazmrzla. Šlo to sice pomalu, ale s trochou trpělivosti dosáhla prvního výsledku: odhalila pant z pevného plastu. Povzbudilo ji to. Zbývalo trpělivě sledovat linii nepropustně uzavřeného vchodu. Vrata byla příliš úzká, než aby jimi mohla projet Kurtsova obrovská lokomotiva. Tento východ byl určený pro posádku.

Teď už postupovala rychleji, letlampu v jedné ruce, cepín v druhé, a velké kusy uvolněného ledu postupně odpadávaly. Naštěstí vítr docela ustal, jinak by to nedokázala. Narazila na další pant, potom ještě najeden. Z uvolněných kusů ledu si postavila stupínek, na který vylezla, aby dosáhla až nahoru a mohla uvolnit i poslední, vodorovnou část vchodu. Dveře měly podobu poklopu.

Potom narazila na zámek a zůstala hodnou chvíli nerozhodně stát. Když uvolňovala poslední část dveří z ledového krunýře, intenzivně přemýšlela, jak si poradí s tím kusem černého plastu, který chránil zámek.

Bylo to však jednoduché, stačilo uvolnit ho špičkou šroubováku. Potom odstranila čtyřiceticentimetrovou vrstvu izolačního materiálu, vsunula dovnitř ruku a nahmatala ozubené kolečko, kterým otočila. Šlo to celkem snadno.

Vzápětí se lekla a prudce uskočila stranou. Pištění, které se náhle ozvalo, jí připomnělo, že za dveřmi by se mohla skrývat past. Kdosi jí vyprávěl, že kdysi dávno předkové stavěli pro své zemřelé hrobky a umisťovali uvnitř důmyslné pasti proti vetřelcům. Co když Kurts udělal něco podobného, ,aby ochránil svou drahocennou lokomotivu?

Byl to však jen vzduch... Vzduch, který unikl z pyramidy. Předpokládala spíš opak, totiž že uvnitř bude díky neprodyšně uzavřenému prostoru částečné vzduchoprázdno a že venkovní vzduch vtrhne uvolněnou škvírou dovnitř. Tohle bylo neobvyklé. Vzduch, který proudil z pyramidy ven, byl teplý, nasycený zvláštními pachy. Nemohla říct, že by jí byly nepříjemné... Cítila ozon, vůni kovu a lehký závan síry.

Dveře se otevřely a Yeuze zůstala nerozhodně stát. Dosud ji nenapadlo rozsvítit ruční svítilnu, která se dala snadno nabíjet občasným otvíráním a zavíráním dlaně.

Podívala se dovnitř a potom váhavě překročila práh. Octla se v přechodové komoře. Musela otevřít ještě jedny dveře, aby se dostala dovnitř, nejdřív však musela zavřít ty první. Plná úzkosti se k tomu nakonec odhodlala,

Vnitřní dveře povolily, jakmile do nich strčila. Po pravé straně se rozzářilo světlo. Byla v kruhové chodbě a stěna vpravo byla průsvitná.

„Plexisklo,“ vydechla.

Za ním byl už jen písek, kterým byl vnitřek pyramidy maskovaný, a nad ním vrstva ledu. Další lampy se postupně rozsvěcovaly, jak procházela chodbou stále dál.

Stála před dalšími dveřmi. Otočila je v pantech a ozval se stejný pisklavý zvuk unikajícího teplého vzduchu. Ještě pár kroků a octla se ve velké místnosti plné psacích stolů, počítačů a obrazovek. Kulatý teploměr ukazoval osmnáct stupňů. Sundala si kuklu a rozepla kombinézu. Měla pocit, že podlaha se jí pod nohama neznatelně chvěje. Chtěla se o tom přesvědčit a v dřepu položila ucho k podlaze. Nemýlila se, jemné pravidelné chvění bylo důkazem, že někde uvnitř stále pracoval nějaký stroj. Už deset let? Tomu nemohla uvěřit.

Nedůvěřivě se přiblížila ke stolům s počítači a našla vypínač. Obrazovka se rozsvítila. Už nemohla mít pochybnosti:

skutečně tady byl v elektrický proud.

Že by zde zůstala posádka pirátů, kteří to tady všechno udržovali v chodu? Pocítila obavy a na okamžik znehybněla. Musí být opatrná. Pečlivě prohlédla celou místnost plnou počítačů, nedokázala však s jistotou říct, jestli tam v nedávné době někdo byl nebo ne. Prázdné zásuvky i koše na papír ještě nic nedokazovaly,.

Snažila se najít nějaké stopy, ale nikde nic, všechno bylo čisté, nikde žádný prach. Na podlaze byly jen její stopy. Když si toho všimla, zarazila se. To nebylo dobré. Hned u vchodu si měla sundat kombinézu, jenže se obávala, že tam dál by zas mohla být zima. Kromě dveří, kterými sem vešla, byly v místnosti ještě dvoje další. Vybrala si ty vpravo a brzy zjistila, že vedou do velké jídelny plné třpytících se světel. Byla tam kuchyň a v ní plné mrazáky. Díky venkovnímu mrazu se v nich potraviny uchovávaly při velmi nízké teplotě. Potraviny se ztrácely pod silnou vrstvou jinovatky.

Dál za jídelnou byla spousta menších salonků s knihovnou, televizí, dalo se tam žít i spát. Yeuze byla odjakživa zvyklá na vlaková kupé a komfort, s nímž se tady setkávala na každém kroku, jí doslova bral dech.

Hrála si s přepychovými kohoutky vanové baterie jako malá holka a do vany začal téct proud báječně horké vody. Skoro to vypadalo, jako by ji tady někdo čekal a zval k uvolňující koupeli. Ne že by neměla chuť to udělat. Pokračovala však v prohlídce, prošla chodbou s ložnicemi a narazila na další místnosti, které přímo vybízely ke společenským hrám nebo sportu. Všechno bezvadně fungovalo, světla se sama rozsvěcovala a všude bylo nádherné teplo.

Uvědomila si, že soustava všech zařízení kopíruje plášť pyramidy, vnitřní prostor měl podobu dokonalého jehlanu. To jen zvenku narušovaly povrch pyramidy nevzhledné výdutě, které měly vytvářet iluzi přírodního prostředí.

Musela pokračovat dál. Teď se dostala až do podpalubních skladišť a potom málem omdlela. Závan známého zápachu v ní probudil nedávno prožitou hrůzu.

Bylo tam plno klecí, desítky klecí, které nikdo nevyčistil. Hnůj nakonec vyschl, ale ten zápach přetrvával. Pak objevila i seschlé mrtvoly.

„Vlkodlaci...," vykoktala.

Tři samci a čtyři samice. Stejní hybridi jako ti ostatní, s výraznými částmi lidského těla.

7

Prchala pryč od těch klecí a mumifikovaných mrtvol. Chvíli bloudila v kruhových chodbách, než se znovu dostala do centrální místnosti s počítači. Jen Kurts mohl mít tu odvahu a postavit něco podobného, jen on se mohl odvážit vzdorovat železničnímu společenskému řádu a KDDNYST, všemocné Komisi pro dodržování Dohod New York Station. Ta by nikdy nepřipustila stavbu objektů nezávislých na železniční síti. Nikdy.

Znovu se rozhlédla po místnosti a tentokrát si vybrala dveře nalevo. Jakmile je otevřela, věděla, že je na správné stopě. Vzduch byl nasycený olejovými výpary, jakoby nabitý elektřinou. Svítilo tam několik světel, ale zatím nebylo nic vidět. Postupovala skoro poslepu a nechala se vést tlumenými údery ohromného, velmi pomalu tlukoucího srdce. Tak dvacet tepů za minutu, odhadovala.

Náhle ji zaplavilo prudké, oslňující světlo. Oslepená natáhla před sebe ruce a dotkla se nějaké vodorovné tyče.Byla několik palců silná a na okrajích lehce zaoblená. Yeuze nemohla pokračovat dál, a zatímco čekala na nový záblesk světla, šmátrala kolem. Narazila na další podobné tyče, jenže svislé.

Že by klec? Byla by to dost podivná klec. Potom to náhle spatřila. Stála u obrovského hnacího kola, na jehož horní okraj nedosáhla, ani když si stoupla na špičky.

„Konečně," vydechla s úlevou a položila si rozpálené čelo na chvějící se ocelovou konstrukci. Celá obří lokomotiva se chvěla tepem pulzujícího jádra tam někde uvnitř, jako by netrpělivě čekala, až znovu vyrazí.

Yeuze se dala do pláče, jemně hladila ohromné kolo a s obdivem si prohlížela černě se lesknoucí píst s ojnicí. Ani stopa po rzi. Vzduch musel být dokonale suchý, nejspíš filtrovaný, aby se zamezilo okysličování železa. Ustoupila dozadu a snažila se jediným pohledem obejmout celý ten dokonalý stroj. Nepodařilo se jí to. Musela by mít větší odstup. Ovšem i to, co spatřila, jí vzalo dech. Nahoře v pancíři, který chránil tělo stroje, rozeznala řadu zavřených větracích průduchů a střílen. Byly z mědi. A nad nimi se tyčila kupole kapitánského můstku s neprůstřelnými kulatými okny.

Vyhoupla se na žebřík a bez potíží otevřela zasunovací dveře. Stála teď úplně na vrcholu kovového monstra, snad dvacet metrů nad zemí. Nijak ji neudivila řada radarových obrazovek, ani přístroje analyzující stav trati a směr jízdy, ani všechna další zařízení, sloužící k vyřazení cizích elektronických sítí z provozu. Na palubě tohoto stroje se mohl Kurts klidně vysmívat všem prioritám v železničním provozu, výhybkám i pomalým vedlejším tratím. Byl absolutním pánem železnice, a pokud se rozhodl, že se někam vydá, nezabránili mu v tom ani ti nejlepší technici Společností. Zablokované výhybky se před jeho lokomotivou uvolňovaly jedna po druhé, vojenské konvoje, osobní speciály politických veličin se zastavovaly a pirátova lokomotiva projela v oblaku páry kolem jako zlý sen. Nebylo dokonce ani možné přesně si zapamatovat její podobu.

Zatím se neodvažovala sestoupit do útrob té bestie, prohlédnout si kabiny, kavárny, luxusní ložnice, kde Kurts s vybraným vkusem hostil své návštěvníky. V podpalubí byly další klece, kam pirát zavíral svá rukojmí. Dnešní vládkyně Transevropské společnosti, Floa Sadonová, se tady také jednou ocitla jako pirátova zajatkyně. Jenže ta s ním sdílela lože a nikdy na to nezapomněla.

Yeuze prošla do místnosti s elektronickými mapami. Na jedné z rozměrných obrazovek bylo možné promítnout jakoukoliv železniční síť na světě, našli jste tam kteroukoliv, i dávno zapomenutou trať. Yeuze objevila točité schodiště, které vedlo do spodních pater stroje, vedle něj byl ještě výtah a nákladní plošina.

V jedné z ložnic našla předmět, který musel patřit Lienu Ragovi. Byl to miniaturní přívěšek s fotografiemi. Nebyla schopná ho otevřít, tak se jí třásly ruce. Hned na prvním snímku poznala sebe, druhý patřil Leuaně, míšence Zrzavých,

která byla zavražděna spolu s ním u Metařů Věčného života. Její mrtvolu Yeuze v hřbitovním vlaku našla, Lienovu však ne.

Posadila se na postel a upřeně se zadívala na přívěšek; Nemusel ho sem položit zrovna Lien Rag. Mohl to být docela dobře i pirát Kurts, mohl si ho nechat jako vzpomínku na glaciologa, kterého měl rád jako bratra.

Prohledala celý pokoj, ale marně, a prošla i dalšími, až se zastavila na prahu honosné pirátovy ložnice. Netroufala si vstoupit dovnitř a zůstala stát na prahu. Po chvíli si všimla, že pirátův noční stolek je ve skutečnosti velitelským stanovištěm. Kurts mohl kontrolovat práci na kapitánském můstku přímo ze své postele a vydávat odtud potřebné rozkazy.

Odvážila se přistoupit blíž. Prohlížela si malé kontrolní obrazovky, mikrofony, přístroje, které po pouhém stisknutí knoflíku oznámí požadované údaje. Zmáčkla jich hned několik, ale bezvýsledně. Pak se náhle rozsvítila řada čísel. Naklonila se a našla malý obrázek trojlístku. Věděla, co to znamená. Ta čísla oznamovala stupeň radioaktivity uvnitř stroje. Čísla mohla být zobrazena v různých barvách. Zelená znamenala, že je vše v pořádku, žlutá oznamovala; že radiace stoupá, a na červenou se vyhlašoval všeobecný poplach. Všechna čísla zářila zeleně.

Taky na to mohla pomyslet dřív! Kurts měl přece na palubě svého stroje atomový reaktor, což vysvětlovalo, proč je celé zařízení ještě stále pod proudem. Dokonce i po deseti letech, i když na úsporný chod. Reaktor vyráběl dostatečné množství energie pro celou sedmou pyramidu.

Ale co se stalo s piráty?

Měli teplo, energii, zásoby potravin, a přesto zmizeli, zatímco vlkodlaci žili a vesele se množili.

Zmáčkla další klávesu a náhle uslyšela hlas, který ji oslovil: „Nevím, kdo vešel do mé,ložnice, ale jestli je to přítel…“

Vstala a prchala ke dveřím, než si uvědomila, že to je nahraný vzkaz.

„...a chce se dozvědět, co se se mnou stalo, musí použít kód. Pro toho, kdo mě dobře zná, je to velmi jednoduchý kód. Tak, a teď se odmlčím. Chcete-li se dozvědět víc, vyťukejte heslo a nebudete zklamáni.“

Vrhla se k mlčícímu přístroji.

„Prosím, vás... To je hloupé... Já vás přece neznám... Lien Rag byl vaším přítelem, ale já jsem o vás vždycky jen slyšela vyprávět. Vím o vás dost věcí... Ale nedáváte mi žádnou. možnost, žádný návod...“

Sevřela si .hlavu v dlaních a hleděla na obrazovku. Ovládl ji zuřivý vztek. Všechno bylo uvnitř, a ten pitomý stroj čekal na jediné slůvko, jen jediné, a potom vydá všechna svá tajemství.

Namátkou mačkala klávesy, objevovala se různá písmena a čísla, ale nedávalo to žádný smysl. Vstala. Musí odejít dřív, než ji ovládne chuť všechno to tam rozmlátit. Chtěla se uklidnit, a tak se natáhla na Lien Ragovu postel, tedy alespoň předpokládala, že na ni třeba kdysi spal. Zavřela oči a zasnila se. Vzpomínala, jak se tenkrát setkali, jak se spolu poprvé milovali. Před očima se jí míhala všechna jejich objetí, rozchody, dlouhá odloučení, nedorozumění. Měla spoustu jiných milenců, poznala další rozkoše, on jistě také, a přesto ho musela najít, musela se k němu vrátit, jako by ji poháněla nějaká neznámá síla.

Co vůbec dělá v břiše té nestvůrné lokomotivy? Mohla si žít klidně, všemi obdivovaná, vážená, bohatá, mohla žít v blahobytu a skvělém pohodlí, mohla získat všechno, na co by si jen vzpomněla, třeba od Floy Sadonové nebo od Kida. Ona, bývalá kabaretní tanečnice, která by se kdysi nadchla pro mnohem, mnohem méně, než už dávno získala, ale vždycky si všechno zkazila kvůli tomuto muži.

„Jsem blázen,“ řekla nahlas a otevřela oči.

Náhle pocítila, že má hlad, že je už hrozně pozdě. Už nejméně hodinu byla noc. Sestoupila o jedno poschodí, vešla do kuchyně lokomotivy a našla spižírny. Tenhle stroj mohl opustit hangár, kdykoliv bylo potřeba, aniž by se musely doplnit zásoby.

8

Pracovali jako blázni, až byla trať opět volná. Když se vrátili do vagonu, Engol seděl na lavici a popíjel pivo.

„Ještě se nevrátila.“

„Proč by se vracela?“ podivil se Bibi. „Vybrala si, vzala na sebe to riziko. My jsme tady přece kvůli něčemu jinému.“

„Myslíte lovit vlkodlaky do vašeho cirkusu? To je hnusný, jestlito chcete vědět. Předvádět ty zrůdy, ty podivnosti, to je odporný.“ „Jasně, synku já jsem taky odpornej.“

Gus si dal pořádný lok vodky a přistoupil k Engolovi.

„Převážu vám obvaz. Připadá mi, že už to mnohem miň mokvá.“

Klidně mu ošetřil nemocnou nohu. Engol začínal být nervózní.

Myslel na mladou ženu, která možná umírá zimou opuštěná v ledové samotě.

„Vrátí se do staré lokomotivy,“ utěšoval ho Bibi.

„To je přece nebezpečný,“ křičel na něj Engol. „Jsou tam vlkodlaci..“

„Vybrala si sama,“ opakoval tvrdošíjně obr a připravoval si vydatnou večeři, kusy masa vkládal mezi silné krajíce chleba.

„To neuděláte nic, abyste jí pomohli?“

„Ne, padáme únavou. Musíme se chvíli prospat a potom se ještě v noci přiblížíme ke stanici. Opustíme vás a vydáme se na lov.“

„Jste odporný!“

Gus si rovněž připravil pořádnou porci a zeptal se Engola: „Dáte si taky něco?“

„Poradím si sám,“ zavrčel.

Oba přátelé se doslova nacpali a uložili se ke spánku. Engol se pokusil uvařit si jídlo ze sušených vajec a masa, ale

příliš se mu to nepovedlo. Raději se spokojil s chlebem s máslem a umělým medem. Pomalu žvýkal sousta a zapíjel je čajem.

Pozdě v noci Bibi vstal a připravoval si věci nezbytné k lovu. Ukázal Gusovi podivný balíček.

„Co to je?“

„Síť vyrobená z vláken, která zachycují statickou elektřinu tak dokonale, že když to na někoho hodíš, už nikdy se z toho nedokáže vymotat.“

„Na někoho?“

„Vždycky se najdou diváci, co mají chuť zkazit představení.

V tomhle je pak vytáhnem nahoru do vzduchu.“

„Teď to chceš použít na ty hybridy?“

„Jo, přesně tak. Spustíme to na ně z kupole.“

Gus se na Bibiho zadíval s obavami.

„Ty chceš vylízt na kupoli? Skleněný tabulky budou pod tebou praskat. „

„Nedělej si starosti, s tím se taky počítá.“

Ukázal Gusovi pevně smotanou roli.

„Je to dokonale pevný plátno...“

„Budem děsně naložený... A co pak, pomyslels vůbec, jak ty vlkodlaky dopravíme dolů? Na kupoli to bude nebezpečný.“

„Sundáme je o kus dál. Mám všechno, aby nás ostatní nemohli pronásledovat. „

Gus sešel připravit. Bibi zatím přijel s vagonem až ke stanici, co nejblíž mu nahromaděné ledové kry dovolily.

„To bude stačit,“ prohlásil Gus. Jsou hned vedle.“

Beznohý mrzák se vyšplhal na kupoli první a shodil dolů lano.

Obr se po něm vyšplhal jen silou svých paží a požádal Guse, aby rozbalil plachtu ze speciálního materiálu. V roli byl půl metru široký a čtyřiadvacet metrů dlouhý pruh velmi tenké látky. Přilnula těsně ke sklu a mnohonásobně zvyšovala jeho odolnost. Gus se dostal nad líheň mláďat jako první. Na tom místě byla kupole holá, bez ledového povlaku, jenomže v té tmě nebylo nic vidět.

Vyhlédli si několik skleněných tabulek, odmontovali rámy a uvolnili sklo, takže se jim otevřel otvor víc než metr široký. Příšerný smrad je málem udusil. Čpělo to hlavně čpavkem a to se nedá dýchat dlouho. Museli ustoupit stranou, aby si plíce mohly chvíli odpočinout.

Bibi připravoval nářadí a Gus se pustil do instalace a zapojení pohyblivého reflektoru. Světlo reflektoru bylo tak silné, že každý živý tvor, který se do něho podíval, ztratil na několik minut zrak.

„Co to tam vyrábíš?“

„Granáty s uspávacím plynem. Nebezpečný šelmy to dokáže uspat až na několik hodin.“

„Ke všem se to určitě nedostane,“ poznamenal Gus.

„Taky si myslím... Zatím si namontuj na kuklu tenhle filtr namísto toho, co tam máš.“

Sladili své pohyby, a když měli všechno připravené, spustili to. Ve stejné chvíli, kdy stanici zaplavilo ostré světlo, začaly dole pod nimi bouchat plynové granáty. Překvapení vlkodlaci zvedali ke kupoli znetvořené hlavy, jako by nechápali, co se to děje. Potom rychle usnuli, vrstva hustého plynu se držela těsně u země.

„Teď je řada na mně,“ prohlásil Gus a začal se spouštět dolů po laně, na němž visela i síť.

Dostal se až na střechu líhně, našel poklop a vlezl dovnitř. Bibi přemístil lano do prostoru před vagony líhně.

Celé dlouhé minuty se obával nejhoršího, ale potom se Gus objevil, popadl lano a vtáhl ho dovnitř. Za chvíli za lano dvakrát zatáhl. To byl signál, aby začal Bibi lano vytahovat nahoru. S nadávkami a skřípáním zubů táhl Bibi nahoru nehybnou masu.

„Jsou tam čtyři, mladý,“ křičel nahoru Gus. „Chceš ještě další?“

„To bude stačit, vrať se.“ .

„Nějaká samice mě kousla do paže... Doufám, že nemá vzteklinu.“

„Chceš, abych tě taky vytáh?“

„Ani nápad!“

Gus si vyhlédl pilíř a hbitě se vyšplhal nahoru na kupoli. Potom se rozhoupal a otvorem ve skle se vyhoupl až k Bibimu.

„Ti malí všichni nespali. Plyn se nedostal až dozadu a jim se povedlo mě překvapit.“

Přeřízli síť a snášeli malé vlkodlaky po jednom dolů. Bibi absolvoval cestu třikrát, Gus jen jednou.

Kolem páté ráno byli malí vlkodlaci už v kleci. Všichni čtyři byli ukázkovou směsicí lidských i zvířecích znaků. Dva samci a dvě samice. Kousky kozy, prasete, osla spojené s tělem dospívajícího člověka, jemné drobné ručky na prasečích nožkách...

„To bude poprask, až je ukážu,“ radoval se spokojený Bibi. „Probudí se brzy?“ zeptal se s obavami Gus.

„Nedělej si kvůli nim starosti.“

Vyšli ven z kabiny, kde byly uložené klece, a překvapený Bibi si všiml, že Gus se chystá jít ven.

„Kam chceš jít?“

„Pokusím se ji najít.“

„To je přece šílenství, teď, v takový tmě?“

„Mohla by zmrznout. Zkrátím si cestu přes kupoli. Nebudeš se doufám vracet hned teď zpátky?“

„Můžu tady nějakou chvíli počkat,“ odpověděl váhavě Bibi. „Ale nelíbí se mi to.“

„Nedělej si starosti. Kdybys věděl, co všechno jsem už musel udělat, abych přežil... Pořádně se na to vystrojím a

najdu ji.“

Gus se rychle vyšplhal až nahoru na kupoli a snažil se najít ve tmě pyramidy písku. Málem zapomněl na rozbitou část kupole nad stanicí a spadl dolů. Spát se mu nechtělo, nedokázal zapomenout na tvář té ženy. Znala část jeho minulosti a za ty dva roky se ještě nikdy nepřiblížil tak blízko poznání pravdy o sobě samém. Třeba řekne nějaké slovo nebo se zmíní o určité události a stane se to, nač tak dlouho čeká. Náhle se mu v hlavě rozbřeskne a paměť se mu vrátí.

Několikrát musel zapnout ruční svítilnu, než konečně našel tu správnou pyramidu. Brzy nato narazil na Yeuziny stopy na ledu. Nikde ji však neviděl, a tak se vydal k úpatí té písečné hory.

9

Dostali tu zprávu uprostřed noci a noční služba si dovolila probudit prezidenta Kida, aby mu tu novinu oznámila.

„Bratr Petr byl zvolen papežem... Jeho jméno je Pius XIII,“ četl Kid vsedě na své posteli. „Děkuji vám. Můžete jít.“

Když osaměl, zalistoval ve starých knihách a nakonec v jednom starém slovníku našel, že Pius XII. byl papežem v letech 1939 až 1958.

„Autoritativní... konzervativní... tradicionalista...“ Slovník mu vytýkal, že v průběhu druhé světové války zachoval oficiální mlčení tváří v tvář hrůzám nacismu.

Kid potřásl velkou hlavou, natáhl si župan a šel do svého sekretariátu.

„Kterého z odborníků na církevní otázky můžete kontaktovat nejrychleji ?“

„Simoniho, prezidente.“

„Požádejte ho, aby přišel a aby s sebou přinesl všechno, co může sehnat o tehdejším Piovi XII i o novém papeži, Pioví XIII.“

Simoni se přiřítil asi za půl hodiny, z toho náhlého probuzení a podivné prezidentovy žádosti byl ještě celý pryč. Nicméně přinesl s sebou různé dokumenty.

„Ta volba se dala čekat...“

„Proč myslíte?“

„Tenhle církevní hodnostář vždycky bojoval proti nejrůznějším náboženským schizmatům a úchylkám. To nové rozhodnutí koncilu o Zrzavých je jeho práce. Podle něho jsou to tvorové bez duše.“

Kid se k těmto otázkám stavěl vždy velmi rezervovaně, chtěl především vědět, jaký praktický dopad by mohla mít volba nového papeže.

„Nejdřív to, co se týká naší Společnosti.“

„Je téměř jisté, že nový papež se pokusí vyslat k nám misionáře. Počet Neokatolíků u nás je velmi nízký. Možná vám navrhne vyslání papežského nuncia, to znamená něco jako velvyslance.“

Kid pokrčil rameny. V takovém případě bude vyjednávat. V Transevropské viděl kdysi Neokatolíky v akci a nijak netoužil po tom poštvat si je proti sobě, ani aby mu tady šířili zpátečnické a podvratné názory.

„Dále je skoro jisté, že Společnost Svatého kříže, která leží na okraji Indické propadliny, získá na významu a důležitosti. Právě z tohoto místa se nový papež jistě pokusí šířit neokatolickou víru do celé Australasijské, sem k nám a samozřejmě také do Afrikánie.“

„Může založit nové Společnosti stejného typu?“

„To vám nedokážu říct, cestující prezidente, ale možné je všechno. Znáte nově zvoleného?“

„Svého času pobýval v naší koncesi.“

Spolu s Lienem Ragem tehdy odjeli vysvobodit Yeuze a Jdriena na Síť zmizelých.

„Připravíte mi zprávu... V tom starém slovníku se píše... Co tím chtějí říct, když kritizují Pia XII? Kdo byli ti nacisté, kteří páchali hrůzy?“

„Něco jako banditi, cestující prezidente. Uchvátili některá území a potom napadli a obsadili všechny své sousedy... Tak trochu jako bandy potulných žoldnéřů v dávných dobách. Jejich znakem byl takovýto kříž.' Simoni ho nakreslil na kus papíru. „Říkali,tomu svastika. Někdy se to ještě nosí jako šperk.“

„A co ta zvěrstva? Počkejte, mluvili tam i o židovském národě, kdo to byl?“

„Určitě jste se s nimi už setkal, cestující prezidente... V Kaempolisu jich pár žije. Mají podobné náboženství jako Neokatolíci... Obě náboženství jsou prý stejného původu.“

„A Pius XII. je nechal mučit těmi bandity, jak že se jmenovali...“ „Nacisti, cestující prezidente.“

„Děkuji vám. Pokuste se najít odpovědi na všechny ty otázky.“

Kid se vrátil do postele, ale nedokázal usnout. Přemýšlel, jestli je to vůbec tak důležité, ale něco uvnitř mu říkalo, že ta událost není příznivá, a on se ve svých předtuchách jen málokdy mýlil.

Nazítří zavolal spisovateli R., který ještě neodjel z Kaempolisu a pracoval tu na svém románu a možná i další divadelní hře.

„Ano, už jsem to slyšel. Představte si, trvalo jen dvanáct hodin, než se ta zpráva dostala až k nám.“

„Já jsem ji dostal dnes v noci,“ podivil se dodatečně Kid. „Ani ne o osm hodin později.“

Požádalo informace a dozvěděl se, že zpráva přišla ze Společnosti Svatého kříže. Ta disponovala novým vysílačem. Byl natolik silný, že dosáhl až do Titanpolisu.

„Hleďme, to je novina,“ divil se Kid. „To je vážně poprvé, co se ke mně dostala zpráva z takové dálky za pouhých osm hodin.“

10

Gus byl opatrný a postupoval obezřetně. Byl zavěšený u stropu chodby na potrubí z umělé hmoty, které bylo stejně pevné jako ocel. Možná že to je přívod vody, pomyslel si. Na podlaze spatřil pár vlhkých stop a dokonce několik kousků rozpouštějícího se ledu. Někdo tudy nedávno šel, možná Yeuze, ale nebylo to jisté.

Pověsil se za levou ruku nad prvními neprodyšně uzavřenými dveřmi, na které narazil, pravou otočil ovládacím kolem a strčil do nich. Byl připravený skočit na záda každému, kdo by se za nimi objevil.

Uplynula minuta. Gus stále visel na levé ruce a pomalu se rozhlížel. Spatřil stolky plné obrazovek. Nebyla tam živá duše. Tady bylo taky vidět vlhké stopy, byly sotva znatelné, ale přece jen patrné na lesklém povrchu podlahy. Seskočil dolů a přiblížil se ke stolům. Tenhle model počítačů znal. Často je používal, když hledal Concrete Station v počítačovém centru Australasijské, v Stanley Station.

Prohlédl si je jeden po druhém a zjistil, že jeden z nich ovládá vnitřní videokameru. Chvíli si pohrával s klávesnicí a snažil se vzpomenout si, jak se ten přístroj spouští. Náhle se na obrazovce objevila Yeuze. Neubránil se úsměvu při pohledu na vystrašenou mladou ženu, která právě vcházela do pyramidy. Snímek ji sledoval do vnitřní chodby a potom do této místnosti. Spolu s ní Gus objevoval i ostatní prostory a dostal se až ke klecím.

„Mumie vlkodlaků," otřásl se.

Yeuze prchala pryč. Trochu bloudila a chodila kolem dokola, když ji náhle zabrala jiná kamera. Její drobná silueta se ztrácela vedle nestvůrné lokomotivy.

„No tohle!" neudržel se Gus.

Tak přece jen to nebyla pohádka, ta úžasná hora oceli, litiny a mědi skutečně existovala. Gus na chvíli zapomněl i na Yeuze a nechal se unášet nadšením nad tím úžasným strojem. Když se vzpamatoval, Yeuze už na filmu nebyla, ale přímo na konci žebříku bylo vidět otvor v prostorné centrální kupoli. Yeuze zmizela uvnitř té příšery a žádná kamera ji nesledovala.

Gus přerušil promítání filmu a šel si prohlédnout místo, kde už celých deset let čekal ten podivuhodný stroj. Všiml si, že teplota uvnitř pyramidy je velmi příjemná, dalo by se říct ideální. Jemné chvění mu lechtalo dlaně i skrz zpevněný povrch tlustých rukavic, které mu sloužily místo bot.

Závratný stroj. To byl jeho první dojem, když objevil lokomotivu, a pocítil stejné pohnutí, jaké museli cítit obyvatelé i železničáři, když kolem nich projela ta dokonalá masa kovu. Uctivá bázeň. Bylo to ztělesnění všech podvědomých obav společnosti, jejíž život byl určován kolejemi, symbolem nelítostné tyranie. Kurts musel přesně vědět, co zasáhne duše lidí, zvlášť personál železnice,

jehož život byl na kolejích nejvíc závislý. Pouhý pohled na tento skvělý výtvor musel nutně ochromit reflexy všech, kteří se té podívané zúčastnili. Vybavení stroje ještě zdůraznilo jeho neodolatelnou přitažlivost; všechny ty radary, detektory, antény a sondy, které živily informační nenasytnost toho ocelového zvířete.

Gus se pomalu vyšplhal až do věže a prohlížel si velitelské stanoviště: vypadalo jako opravdový kapitánský můstek prastarého korábu. Žádný ze strojů na světě, dokonce ani Panamerická železnice, nedisponoval ani desetinou vybavení, které tady viděl. Ten stroj byl zcela soběstačný a nezávislý na informatizovaných tratích. Byl vybavený mnohonásobně lépe než jakákoli, i ta nejdokonalejší železniční signalizace nejvyspělejších Společností.

Gus sestoupil do mezipalubí a v jedné z mnoha ložnic našel spící Yeuze. Na koberci vedle postele ležel tác se zbytky večeře. Byla úplně svlečená a všude kolem vládla příjemná vůně. Hned vedle byla malá koupelna a vana plná namodralé vody. Mladá žena se vykoupala, najedla a teď bezstarostně spala.

Gus si pomyslel, že na jejím místě by nedokázal být tak klidný. Od chvíle, kdy na videozáznamu zahlédl mumie vlkodlaků, pociťoval v ústech hořkou pachuť a jeho smysly byly ve střehu.

Pokračoval v prohlídce a narazil na ložnici pána těchto míst. V nočním stolku byl zabudovaný záznamník a ozval se z něho příjemný, poněkud ironický mužský hlas. Nehybně mu naslouchal. Nějaký kód ? Jaký? Pokračování jejich hledání na něm záviselo.

Potichu a stále ve střehu se dostal do kuchyně a uvařil si kávu. Všechno v tomto zázračném prostoru bylo na elektřinu. Takže tady musel být nevyčerpatelný zdroj. Objevil ho ve strojovně. Už slyšel mluvit o atomovém reaktoru, ale ještě nikdy žádný neviděl. Tento neúnavně zásoboval uzavřený okruh, který napájel obrovské alternátory. Stroj však mohl fungovat i na klasičtější pohon. Otevřel ohniště, které dokázalo spolknout množství uhlí. Byly tu i olejové hořáky, kdykoli připravené se rozhořet.

Yeuze ho spatřila, jak sedí v křesle, sotva otevřela oči. Seděl a četl si. Tedy, dalo se vůbec říct, že seděl ? Celý jeho trup se nakláněl v měkkých poduškách pohodlného křesla.

„Tak jste přece přišel?"

„Neměl jsem?"

Posadila se a tím pohybem odhalila plná ňadra dokonalé ženské krásy. Zalitoval, když si je přikryla prostěradlem. Nejen proto, že pohled na tmavé bradavky ňader byl silně erotický, byl by si přál, aby ten okamžik vzájemné intimity, ostatně víc přátelské než sexuální, trvalo něco déle. Na druhé straně ho však potěšilo, že..ho považuje za stejně nenasytného jako ostatní muže. Že by pro ni nebyl jen obyčejný mrzák?

„Všechno jste si prohlédl? Viděl jste ty mumie?" „Taky jsem se divil, jak můžete tak klidně spát." „Myslím, že v celé pyramidě není ani živáčka."

„Bude to jisté, teprve až všechno prohledáme a ověříme." Potom si vzpomněl na video filmy v paměti počítače. „Všechno, co se tady stane, se zaznamenává na videozáznam.

Všechno kromě vnitřního prostoru lokomotivy. Tady je určitě zapojený jiný okruh."

„Vstanu," řekla.

Odvrátil hlavu a Yeuze zmizela v koupelně. Když znovu otevřel oči měla na sobě lehké fialové krajkové šaty. Pod nimi byla úplně nahá. Zatočila se dokolečka, zvonová sukně šatů se roztočila a odhalila nahé nohy.

„Má tady kompletní ženskou garderobu," usmívala se. „To je neuvěřitelné, co všechno se tady dá najít."

„Nejspíš ovoce dvaceti nebo třicetiletého loupení." „Nesouhlasíte s tím?"

„Jen se snažím udělat si o tom Kurtsovi nějaký obrázek... A tím pádem i o Lienu Ragovi... Svém ‚příbuzném'," řekl s nádechem ironie. „To, co jsem tady objevil, mě fascinuje, ale nezapomínám na svůj vlastní cíl."

„Možná je to ten samý," odpověděla a posadila se na kraj lůžka, aby si pozorně prohlédla hedvábné punčochy na nohách.

Podivil se, že jí drží nahoře na stehnech, když nemá žádné spodní prádlo. Snažil se zapudit ten obraz, ale nedařilo se mu to. Byl z toho trochu nervózní.

„Je sedm hodin ráno, vlastně je ještě noc," řekla náhle. „Váš velký kámoš si bude' dělat starosti, ne?"

„Měl bych mu podat zprávu. Jestli to tady chceme prozkoumat, bude nám to chvíli trvat. Taky musím najít archivy Gravel Station, třeba je někdo přenesl sem."

„Viděl jste ty vlkodlaky s kozí hlavou? Říkají, že ta zvířata sežerou, na co přijdou, a zvlášť si pochutnají na papíru," řekla tak trochu zlomyslně.

„Archivy nemusí být jen na papíře," odpověděl suše. „Postačí mi třeba jen nápis s označením stanice určení některého z vagónů. Když budeme vycházet z etymologie názvu Concrete Station, na její stavbu museli potřebovat písek a štěrk. Právě tady se ten materiál těžil. A Concrete Station leží někde v Indický propadlině. Proč by tam vozili písek odjinud?"

Prohlásila, že má hlad a že půjde připravit snídani. Následoval ji. Zatímco připravoval kávu a čaj, Yeuze opékala plátky slaniny. Potom na ně vylila tekutá vejce z plechovky. V téhle kantýně se daly najít opravdové lahůdky a jídla tak vzácná a neobvyklá, že některá dokonce ani neznali. '

Marně se snažil odvracet' pohled od boků mladé ženy, která k němu stála zády. Šaty jí přiléhaly těsně k tělu až do poloviny stehen, odkud se rozšiřovaly skoro až na zem. Tenhle Kurts oblékal své společnice tak, aby se jimi mohl kochat a vzrušovat po celý den.

Když se Yeuze otočila, Gus tam nebyl. Posadila se a pustila se do jídla sama.

„Byl jsem se osprchovat," řekl jen, když se vrátil.

Měla však dost milostných zkušeností, aby si všimla jeho zmatku. Na obličeji mu četla stejný výraz, jaký měl tehdy večer Kid, když ho pak zatáhla do své ložnice.

Hladově se cpal, jako by si chtěl vynahradit jiný nedostatek. Cítila se trochu provinile, taky dojatě, ale ani trochu ji to nesvádělo. Od chvíle, kdy ji Bibi s Gusem vysvobodili z toho pekla, snažila se zapomenout na zvířeckost jejich soužití. Zapomenout na promiskuitu, která v té nucené izolaci zavládla mezi ní a jejími dvěma společníky, zapomenout na syrové sexuální scény, pozice, pohyby, kterými s přímočarou vulgárností pobízela oba muže.

„Zkusíte se s Bibim spojit pomocí vysílačky?"

„Musíme zjistit, jestli má pyramida venkovní anténu... Jinak to působí jako Faradayova klec. To všechno najdeme v první místnosti. Všiml jsem si, že tam nejsou jen počítače."

„Ráda bych to tady trochu uklidila. Když jsem sem vešla, byl tu dokonalý pořádek. Nechci, abychom se tady chovali jako vandalové."

Pomohl jí a potom se společně vypravili do informační centrály. Objevil výkonný vysílač, který měl nepochybně dosah až do obou nejblíže ležících stanic, do Gen Station a Cross Bi Station.

„Mám frekvenci Bibiho vagónu, mělo by se mi podařit navázat spojení. „

Vytrvale vysílal skoro dvacet minut, teprve potom se nečekaně ozval Engolův hlas.

„Váš kámoš si dělá starosti. Šel to obhlídnout, ale už brzy by se měl vrátit. Můžu mu dát zprávu naší vysílačkou. Na něco jste narazili?"

„Ano, ale pokračujeme v pátrání," řekl stručně Gus.

Toho chlapa neměl rád. Připadalo mu, že moc fňuká. Ztratil jen polovinu jedné nohy. Dostane protézu a po důkladné rehabilitaci bude moct normálně chodit.

„Uvědomí Bibiho," řekl Yeuze.

„Byl jste v Kurtsově ložnici a viděl tu palubní desku na nočním stolku? Přímo z postele mohl všechno sledovat, dokonce i teplotu reaktoru a stupeň radioaktivity. Nechal tam zprávu, jenomže potřebujeme znát kód, jediné slovo, jehož pomocí se k ní dostaneme."

„Jo, všechno jsem to viděl," přitakal Gus a přetáčel videozáznamy hlídkujících kamer.

Viděl sebe, jak vstupuje do pyramidy, až do okamžiku, kdy se dostal dovnitř do lokomotivy. Potom následoval film s Yeuze. Přemýšlel, jestli se přístroj vypne, ale záznam pokračoval. Náhle se objevil vyděšený obličej neznámé ženy.

„Pomoc!" křičela. „Dostali se ven a pronásledují nás... Několik jsme jich sejmuli, ale nemáme tady uvnitř dostatečně silné zbraně...

Jen pár malých pistolí..."

Videozáznam se přerušil.

„Došlo k nějaké hrozné tragédii...," řekl váhavě Gus, když se objevily další obrazy.

11

Byli fascinovaní. Kamery zaznamenaly ty nejpříšernější scény, ale zároveň se mohli seznámit s každodenním životem bývalých Kurtsových společníků. Prolínalo se tam několik krátkých sekvencí.

„Ale to je filmová montáž!" vykřikla Yeuze. Gus se na ni nechápavě podíval.

„Někdo ty scény prostříhal, sestavil... jinak by na tom záznamu bylo všechno chronologicky. Jenomže před očima

máme sled dramatických událostí, je to jako opravdový film... Tedy jestli to je práce nějakého počítače, tak klobouk dolů!“

„Co jiného by to mohlo být?“

„Nevím,“ řekla dost nejistě. „Museli bychom připustit, že tady v pyramidě nejsme sami.“

Gus konečně pochopil, co tím chtěla říct. Technice zpracování filmu moc nerozuměl, ale to, co viděl, bylo jasné. Na záznamu nebylo vidět všechno, co se stalo v pyramidě během mnoha hodin.

Hybridi unikli. V klecích jich bylo asi třicet. Pozorovatel musel dávat dobrý pozor, aby si všiml, že samci byli od samic oddělení. „To byl fatální omyl,“ řekl potichu mrzák.

„Nejspíš preventivní opatření... Jinak by je museli sterilizovat.“

Nějaký zámek náhle povolil a tvor podobný opici s holýma rukama bez srsti otevřel dveře. Kamera jezabra1azblízka, na snímku se objevil divně poškozený zámek, celý rozežraný.

„Čurali na to!“ vykřikla vzápětí Yeuze... „Něco podobného se už stalo v jedné zoo v Grand Star Station v Transevropské.“

Všichni samci vylezli ze svých klecí a mačkali se před klecí samic. Snažili se zkroutit nebo uvolnit železné tyče, lomcovali jimi vší silou.

Kamera zabrala dva přicházející hlídače, muže a ženu, nesli tácy s jídlem a nebyli ozbrojení. Během několika vteřin se na ně hybridi vrhli. Bylo jasně vidět, jak rozsápali muže, trhali ho drápy a rvali zuby. Za okamžik z něho zbyla jen krvavá kaše. Opice s lidskýma rukama znásilňovala ženu, potom ji vystřídal další s vlčí hlavou.

Samice se nakonec dostaly ven a začalo všeobecné páření. Ani samice nemyslely na nic jiného, než jak ukojit hlad samců, a všichni v té říji svorně zapomněli, že by se tu mohli objevit další lidé. V koutě na zemi dokonávala žena s vyhřezlými vnitřnostmi a koza se zadnicí prasnice si na nich pochutnávala.

Hybridi se postupně rozlezli všude. Vtrhli do soukromých kajut, páchali zvěrstva, znásilňovali a plenili. Videosystém sice fungoval, ale občas se mezi záznamem násilností objevily klidné sekvence, nějaké postavy tam zametaly chodby nebo někdo opravoval v hangáru stroje.

„Muselo dojít ke zkratu. Film se natáčel, aniž si ti lidé uvědomovali, že se blíží vlkodlaci.“

Podle filmu se tam vlkodlaci nedostali. Tři přítomné osoby náhle zjistily, jaké nebezpečí jim hrozí, a zabarikádovaly se.

„Řekla bych, že ta filmová montáž je jejich dílo,“ promluvila do ticha Yeuze. „Udělali to až dlouho po všech těch hrůzách. Možná tady zůstali uvěznění...“

Vlkodlaci se právě vrhli do kuchyně a cpali se jako o život. Nedotkli se však ničeho, v čem byl alkohol, zato si s ,sebou odnášeli spoustu masa, hlavně rozmraženého. Kroužili pyramidou, ale hangár s obrovskou lokomotivou jim zřejmě naháněl strach, neodvažovali se tam vstoupit. Pyramida jim za nějaký čas už taky nevyhovovala. I přes zjevný nedostatek inteligence se jim nakonec podařilo najít východ. Vrhli se ven. Hlavní vchod za nimi zase zapadl a uzamkl se. Tři trosečníci, kteří to přežili, dvě ženy a jeden muž, se pustili do třídění snímků nafilmovaných v celém prostoru pyramidy.

V hangáru už taky nikdo nebyl. Dva montéři, kteří tam pracovali, se stali kořistí vlkodlaků. Nejdřív je odvlekli s sebou, ale vzápětí je v jedné z přilehlých chodeb rozsápali.

„Nenašli jsme vůbec nic,“ zamumlal Gus. „Museli to všechno vyčistit.“

„Ale kdy se to stalo?“

„Kurts byl už určitě dávno pryč... Aspoň si to myslím.“

„Co chtěl dělat s těmi vlkodlaky? A kam se poděli ti, co to přežili?“

„Myslím, že nakonec utekli.“

Dozvěděli se to“ na konci filmu. Stejná žena, kterou spatřili na začátku, vysvětlovala:

„Odcházíme. Připravili jsme drezínu a opouštíme tohle příšerné místo. Nadarmo si říkáme, že se už nevrátí, nemůžeme klidně spát. Obsadili zdejší stanici a zlikvidovali železniční personál, naše přátele. Teď tam vládnou oni, rabují rezervy potravin. Bude jim to stačit tak na dva tři týdny, ale potom... Naše pyramida má slabá místa, bojíme se, že díky svému vyvinutému zvířecímu čichu nás třeba objeví. Nedokážeme splnit misi, kterou 'nás pověřil náš vůdce Kurts. Raději prcháme, i když nás budou považovat za zbabělce... Ti vlkodlaci nakonec začnou přepadávat vlaky s cestujícími a všechny ty příšernosti přitáhnou pozornost ke Gravel Station. Nebudeme tady už v bezpečí.“

Žena se odmlčela a obraz zmizel. Potom se znovu rozzářil, ale teď už se dívali na banální snímky každodenního života posádky, která zde ila v naprostém odloučení od okolního světa.

„Budeme se muset na ně podívat, jestli chceme zjistit, kam se poděl Kurts,“ prohlásila Yeuze.

„Můžeme to zkusit selektivně... Když si prostudujeme klávesnici, měli bychom najít, kde se spouštějí jen důležitý dokumenty.

Jestli jsou ale datovaný, bude to těžký... Oficiální kalendář nařízený KDDNYST není dodržovaný na celý planetě stejně.“

„Ze začátku musela být stanice vytápěná a vlkodlakům se v ní žilo náramně snadno... Jídlo, teplo... Určitě se rozmnožili...“

„Za jak dlouho může mít zvíře jako třeba koza mladý?“

„Nemám tušení... Jisté je, že na začátku jich bylo asi třicet, zato teď jich je víc než stovka.“

„Samice můžou vrhnout i víc mláďat... Bude to tak jedna generace, možná dvě...“

Některé z těch snímků jim nešly z hlavy. Yeuze se stále vracela scéna znásilnění první ženy tou divnou opicí s lidskýma rukama, stále slyšela nelidský křik té nešťastnice. Film zabral ještě další ženy znásilněné podobným způsobem, ale právě tahle scéna bude Yeuze pronásledovat ještě dlouho. Už se nebude moci pohybovat po pyramidě, aniž by na to nemyslela.

„Pokusím se zastihnout Bibiho," oznámil Gus.

Za chvíli s ním už mluvil. Obr byl celý šťastný, že ho slyší a že je s nimi všechno v pořádku.

„Musíte se vrátit. Máme právě tak čas odsud zmizet. Meteorologové hlásí další bouři. Využijeme jí a oklameme Výhybkáře v Cross Bi Station. Když to fičí tři nebo čtyři stovky za hodinu, nikdo se už nestará o železniční provoz."

„Ještě jsme tady neskončili," řekl Gus pomalu.

Yeuze mu viděla do bledého obličeje. Nechal si na sobě svůj kožešinový plášť, i když tu bylo příjemné teplo, zřejmě se ostýchal odhalit před ní zmrzačené tělo. Uvědomila si, že dosud ještě neviděla jeho pahýly, a chápala jeho stud.

„Gusi, musíme se vrátit," opakoval Bibi.

„Je mi to moc líto, ale musíme tu ještě zůstat... Dohoníme vás později."

„To nejde!" křičel zoufalý obr. „Nemůžu tě tady nechat, přece tě nemůžu opustit v týhle hnusný díře! To nikdy neudělám!"

„Uděláš to. Odjedeš i s Engolem a vlkodlaky. Vrátíš se do svýho cirkusu. Co nejrychleji ti podáme zprávu. Nehnu se odsud, dokud nezískám přesný údaje o tom, co hledám, dřív ne."

„A ta ženská?"

„Ta ženská," zařvala Yeuze, „si myslí to samý. Příliš dlouho čekala na tuto chvíli, než aby teď od svého záměru upustila. Buďte tak hodný a postarejte se o Engola, až se dostanete k vám do Big Star Station. Později vám to vynahradím. Ať o mně podá zprávu prezidentovi... „

Zarazila se a dodala:

„Taky mému manželovi, je to spisovatel Ruanda, řečený R. Řekněte mu, že pokračuji v pátrání a že je to velmi, velmi nadějné."

„Nechtěl jsem vás urazit," vykoktal Bibi.celý nesvůj. „Hrozně nerad vás tady nechávám. Jestli se mi za tejden neozvete, vrátím se."

„Budeme potřebovat hodně času, abychom prošli všechny archivy a pokusili se odhalit kód, kterým Kurts zablokoval své poselství."

Bibi nakonec souhlasil a chystal se k odjezdu. Odjížděl jen velmi nerad, ale další bouři by už jeho vagon ve zdraví nepřečkal.

Musí se dostat do nějaké stanice a tam se schovat.

K prvním z Gusových úkolů patřilo ověření vnitřního systému ochrany. Podařilo se mu zvládnout povely pro kameru a s jejich pomocí prohledal každé zákoutí pyramidy.

Yeuze se jen mlčky a s obavami dívala na obrazovku.

„Vidíte, nikdo tu už není."

„Ještě lokomotiva," řekla tiše. „Je tak obrovská, že by se tam mohl klidně někdo skrývat po celé týdny, aniž bychom ho odhalili."

12

Přišli mu to oznámit do továrny na pěstování trávy. Další „vemeno", tak nazývali Tibeťané vzducholodi, dnes ráno za úsvitu překročilo horský masiv. Sběrači lišejníku na vysokých žebřících si mysleli, že se jim na hlavu řítí kus oblohy.

Liensun zachoval zdánlivě klid, i když věděl, že přílet dalších Obnovitelů Slunce se neobejde bez nových komplikací už beztak složité situace v malé Společnosti, nemluvě o hlavním městě Everest Station. Místní obyvatelé, zřejmě pod vlivem kněží, stále hůř snášeli jejich přítomnost. V poslední době se Obnovitelé už ani neodvažovali vypravit se do stanice sami. Odmítali je obsloužit, a minule byli dokonce tři z nich napadeni. Útočníci je svlékli a pomazali žluklým máslem. Liensun jim musel přijet na pomoc.

Technický personál v továrně na krmivo byl čím dál drzejší a Provizorní správní rada se scházela bez něho.

A přitom měli výborné výsledky: každých dvacet dní byla nová úroda trávy a výroba stále stoupala. Za půl roku by se mohla ztrojnásobit a potom se pravidelně zvyšovat až na čtyřnásobek. Na základě vedlejších produktů zpracování uhlí vyráběli plastovou hmotu, kterou využívali na rozvod teplé vody ve sklenících. Liensun měl však pocit, že ať udělá, co udělá, stejně mu nedůvěřují.

Uvědomil si, že vzducholodi bude trvat dobré dvě hodiny, než se dostane až nad hlavní město, a tak se ještě vrátil k práci. Myslel si, že se vrací Juguez. Vzducholoď se však neobjevila ani za tři hodiny, kdy už na ni čekal venku na obvyklé přistávací ploše. Doprovázelo ho několik Obnovitelů. Tibeťané si už dávno nevšímali „vemen", která jim lítala nad hlavami, a brali je jako nutné zlo.

„Není to divné?" ptali se ho Obnovitelé. „Ty hory jsou tak hrozně vysoké a údolí zas tak úzká... Doufejme, že se jim nepřihodila žádná nepříjemnost."

Snažil se je uklidnit, ale to čekání začínalo být nesnesitelné. Někdo mu přinesl trochu čaje a placku plněnou jačím masem. Mechanicky a bez chuti ji žvýkal. Konečně se objevila silueta vzducholodi.

Liensunovi připadala jako kapka hnisu, která ukápla z nemocného nebe plného strupů. Bylo to ale opravdu Slunce naděje, jenže kupodivu přilétalo od severu. Brzy vyhodilo první kotvu, která se se skřípěním zavrtala do ledu. Hned po ní následovaly další v perfektní synchronizaci, kladky navíjely kabely a vzducholoď pomalu vypouštěla část heliové náplně. Za chvíli si sedla na ledovou plochu.

Jeho bratr vystoupil jako první a Liensun ho okamžitě poznal, i když ho nikdy předtím neviděl.

Byl vysoký, se zářící hřívou a měl na sobě dlouhý kožený oděv, který mu sahal až na zem. Podíval se jeho směrem a Liensun se okamžitě pokusil vztyčit ve své mysli hradbu proti zkoumavému vnitřnímu pohledu nově příchozího. „Jsem tvůj nevlastní bratr, cítím k tobě náklonnost a přicházím s přáním, abychom si porozuměli."

Liensun, plný nedůvěry, nedovolil, aby mu vyslaná zpráva pronikla do vědomí. Uložil ji mimo svou chráněnou mysl, ale vykročil Jdrienovi v ústrety.

„Je to tak dobře," řekl pevně, „tohle setkání se jednou muselo uskutečnit. „

Jdrien se usmíval. Byl vyšší než on, silnější, a taky starší. Byl to muž z Chladu, otužilý, zvyklý na tvrdý a strastiplný život v mrazu. On, Liensun, byl jako všichni ostatní Lidé z Tepla. I když kdysi tvrdě trénoval jako člen bojového komanda parašutistů, zpohodlněl a už dávno ztratil svou přirozenou odolnost. Lidé se prý od počátku doby ledové zmenšili o dvacet centimetrů.

„Radši jsem přijel hned," prohlásil Jdrien. „Ma Ker si to přála."

„Skutečně? Takže moje adoptivní matka má pro tebe slabost?

Předpokládám, že bratři by si měli tykat."

„Ma Ker si dělala velké starosti. Má obavy, jestli sem budou moct dorazit další skupiny Obnovitelů."

„Koukám, že Juguez velí vzducholodi, čekal jsem někoho jinýho."

Nechal svého bratra stát a šel poplácat po rameni Jugueze, i když Jdrienovi ani nepotřásl rukou. Ten byl k němu otočený zády a jen se usmíval. I tak dobře věděl, co se vzadu děje.

„Museli jste letět oklikou," konstatoval s údivem Liensun.

„Viděli vás nad vrcholky hor už za úsvitu, ztratili jste dvě hodiny.

V údolích vál protivítr?"

„Přeletěli jsme nad Velkým údolím mrtvých, abychom se přiblížili k Útesu blahoslavených... Zeptejte se svého bratra, jen jsem poslouchal jeho příkazy. Ma Ker mi důrazně doporučila, abych se řídil jeho radami."

Vzteklý Liensun se vrátil k vysoké světlovlasé postavě. Adrien se díval směrem k Everest Station.

„Proč, řekni mi, proč jsi to udělal?"

„Velký lama si přál se mnou komunikovat"

„Komunikovat?"

„Zůstali jsme viset přímo naproti tomu úžasnému klášteru, zavěšenému mezi nebem a zemí...," vysvětloval Juguez. „Podpírají ho jen dřevěné trámy... Člověk si říká, jak to, že se to celý nezřítí... Napadla mě, jestli ti lidi tady nemají nějakou nadpřirozenou schopnost, která brání klášteru zřítit se dolů do údolí."

Liensun byl zlostí bez sebe. Chodil kolem dokola a zase se vracel. Cítil se ubohý, příliš mladý, příliš nezkušený. Jeho vzhled ostatní často oklamal, hádali mu přes dvacet let, ale bylo mu jen patnáct.

„Proč jsi přiletěl?"

„Budu sloužit jako záruka. Velký lama je velmi šťastný, že jsem tady. Nebudu dělat nic jiného, než sloužit, jako záruka. Ale nedovolím, abyste toho využili a chtěli ty kněží podvést"

„Jsi pitomec!"

Liensun se přiblížil těsně k němu.

„Jsou to fanatici... Pomáháš fanatikům? Ty, Mesiáš Zrzavých?

Zrovna ty? Všude přece vychvalují tvoji toleranci a opěvují tvůj smysl pro vyjednávání."

„Mají strach ze Slunce. Zrzaví se taky bojí Slunce, to je celý. Co kdybys řekl těch chudákům, unaveným dlouhou cestou, co mají dělat?"

Obnovitelé vystupovali, vykládali zavazadla. Ostatní věci přivezou až později, jestli se Slunci světa podaří vzlétnout i s jaderným reaktorem na palubě.

Liensun hleděl na to stádo s opovržením. Byli ubozí, unavení, bez vůle a vystrašení z nového. prostředí. Měl by se o ně postarat, uklidnit je, dodat jim odvahu.

„Tamhle čeká stará parní lokomotiva. Musíte tam dojít pěšky, protože trať nevede až sem."

Cestující byli většinou jen špatně chránění před krutým mrazem. Chyběly jim izotermické kombinézy a nedostatečně vydělané tulení kůže nepříjemně zapáchaly. Vydali.se ke staré lokomotivě, na niž byly připojené nákladní plošiny. Liensun nic lepšího nesehnal. Dokonce mu nedali ani vagony pro převoz jaků. Zaměstnanci železnice si dělali, co chtěli.

„Musíme jít pěšky," vykřikl a vyrazil kupředu. Na nikoho se neohlížel.

Jdrien pomáhal lidem i posádce. Juguez nechal na palubě dost mužů, všichni byli ozbrojení. Ze strany Tibeťanů se obával nejhoršího. Jdrien mu o svém tichém dialogu s Velkým lamou nic neprozradil. Juguez si ostatně říkal, jestli to nebyla jen komedie. Jdrien stál venku na můstku v té příšerné zimě a upřeně se díval na klášter lamů. Nu dobrá, on už své schopnosti dokázal, ale co Velký lama? Byl taky telepat? Tyhle nadpřirozené schopnosti se Juguezovi vůbec nezamlouvaly.

Však se s tím taky Liensunovi potichu svěřil, když spolu nastoupili na plošinu vlaku.

„Nevěřím, že se tím něco zlepší. Bude se snad starat o naše záležitosti? Tam uvnitř Jelly i na břehu tuleního jezera za ním lidi pořád chodili, on je léčil, utěšoval, dodával jim sebedůvěru, a po celou cestu s tím nepřestal. Měl byste si na něho dát pozor."

„Tady jsme na tom tak, že mu to rychle dojde," ušklíbl se Liensun.

Lokomotiva s funěním vyrazila. Kola jí proklouzávala na ledovém povlaku kolejí, Obnovitelé se choulili v koutech a bojovali s ledovým vzduchem.

„Příští týden dorazí další vzducholoď," oznámil Liensunavi Juguez, „potom odletím zpátky."

13

Od odjezdu Bibiho a Engola uplynulo osmačtyřicet hodin, ale Yeuze byla stále neklidnější. Pokaždé, když vcházela do

lokomotivy, hrdlo jí sevřela úzkost Přitom Gus důkladně prohlédl podpalubí lokomotivy a všechna, i ta nejzastrčenější a nejnepřístupnější zákoutí. Zmrzačené tělo bez nohou mu umožňovalo proklouznout prakticky všude.

„Není tu nikdo, můžete klidně spát. Zavřete se na zámek."

Yeuze měla zároveň strach i z Guse. Nemohla si nevšimnout těch naléhavých pohledů, které na ni upíral. Začala se oblékat do volných a příliš širokých oděvů, aby ho neprovokovala. Cítila, že je zmatený, nešťastný, a snadno si domyslela, že se stala předmětem jeho touhy.

Prohlídka videozáznamů z archivu zatím nikam nevedla. V paměti přístroje byly stovky videofilmů, jenomže by potřebovali nejméně rok, než by si je všechny prohlédli. Neměli k dispozici žádný katalog, nic, co by jim pomohlo v hledání.

Nejpříjemnějšími okamžiky celého dne byly chvíle věnované jídlu. Především snídaně, neboť Yeuze si rychle uvědomila, že bude lepší, když se večer nebude příliš dlouho zdržovat v Gusově přítomnosti. Dostal se ke Kurtsovým zásobám alkoholických nápojů a našel i jeho sbírku vzácných vín. Všechna značková vína z Transevropské i z Afrikánie, kde se ve sklenících pěstovaly známé odrůdy hroznového vína.

„Výroba vína je tak obtížná a tak nákladná, že v mé bývalé Společnosti si ho mohli občas dopřát jen ti nejbohatší akcionáři," vysvětlila mu Yeuze. „Kurts přepadával je i jejich bohaté konvoje. Všichni bydleli v nádherných palácích, které se jen velmi pomalu přemisťovaly po desítkách kolejí a brzdily provoz. Ti příživníci se starali jen o své pohodlí a luxusní život... Dokonce se ani nenamáhali řídit Společnost a všechna práva a všechnu moc přenechali té nejbohatší z nich, Floe Sadanové."

Gus ochutnával vína, ale dával přednost pivu a kořalce. Když se dostal do nálady, měl tendence se Yeuze svěřovat a dělat jí milostné návrhy. Raději se zavírala ve svém pokoji a ve vaně plné horké vody snila o Lienu Ragovi, ale také o jeho synovi Jdrienovi. Ještě nikdy si tak silně nepřála, aby byl s ní. Nezapomněla na jejich setkání na jihu Indické propadliny mezi hřbitovními vlaky, kde se setkali při hledání Lien Ragoyy mrtvoly. Jaká divoká touha je tehdy posedla! Už když byl Jdrien malý chlapec, byl úžasně vyspělý na svůj věk. Vnutil se jí prostřednictvím svých telepatických schopností do myšlenek a představ, když se spolu s jeho otcem, Lienem Ragem, milovala. Jasně si vzpomíná na jednu noc, kdy v její představě zcela nahradil Liena Raga. Byl to jeho andělský obličej, který spatřila mezi svými rozevřenými stehny. Nikdy na to nezapomněla a postupně si začala přát, aby se chlapec stal jejím milencem.

Gus zatím pokračoval v osamoceném pití a mluvil alespoň sám se sebou. Potom se na vratkých pažích vracel do svého pokoje, vyhoupl se na velkou postel a usnul jako špalek. Byl sám sobě protivný. Co si o něm asi ta mladá žena pomyslí? Dohánělo ho k šílenství. Každým dnem se propadal stále hloub, v hlavě se mu rojily divoké scény žen znásilňovaných vlkodlaky. Ostatně co jiného byl pro Yeuze on sám, ne-li sotva o něco menší zrůda než tihle hybridi...

Za několik dnů se rozhodl, že opustí pyramidu a rozhlédne se po okolí. Vylezl na kupoli stanice. Samohybný Bibiho vagon tam už nebyl. Aniž věděl proč, tak trochu doufal, že ho tam uvidí, že na něho Bibi ještě čeká. Pomalu se přemístil nad líheň mladých vlkodlaků. Na nástupišti leželi v klubku dospělí a navzájem se zahřívali. Mláďata zůstala ve vagonech, ale v jednom koutě zničeného nástupiště si všiml hromádky malých kostí. Rodiče začali požírat své mladé. Možná to byla součást cyklu přežití. Plodili množství potomků nejen aby se rozmnožili, ale aby zajistili potravu pro ty nejsilnější.

Když se vracel, spatřil mezi ledovými závějemi běžet nějaké stíny. Pomyslel si, že to budou možná vlci, kteří čekají na vhodný okamžik, aby napadli vlkodlaky. Bylo mu to divné, protože vlčí smečka by musela proběhnout obrovské pusté území, než by se sem dostala. Přitom nikde v okolí nebyly tulení díry, ani polární krysy, ani kolonie mořských racků. Jak tedy mohli přežít?

„Už jsem si myslela," řekla mu vyčítavě Yeuze, když se vrátil a přišel za ní do kuchyně, „že jste mě tady nechal a odešel." Neřekl nic a pustil se do jídla.

„Byl jste venku?"

„Mám toho plný zuby, žít tady zavřenej," zavrčel. „Nenašli jsme nic. Dokonce jsme nepřišli ani na ten pitomej kód. Tvrdila jste, že znáte Kurtse, tak byste na to měla snadno přijít, ne?"

„Nikdy jsem nic takového netvrdila," rozčilila se, „jen že Lien Rag byl jeho přítel."

„No to nám hodně pomůže! A dejte už konečně pokoj s tím vaším Lienem Ragem. Už o něm nechci slyšet, nikdy, rozumíte?"

Vyhoupl se na stůl jen silou svých dlouhých paží. Ještě stále měl na sobě kožešiny a naháněl jí strach.

„Prosím vás," zakoktala. „Já se snažím, věřte mi...Jestli chcete, můžeme se rozdělit... Každý se bude starat o svoje a hledat, co ho zajímá."

„Tohle je hrobka... Dopouštíme se svatokrádeže vůči těm mrtvým. Všichni jsou mrtví, slyšíte? Všichni. Možná dokonce i Kurts, i ten váš Lien Rag... A z týhle obrovský lokomotivy mi je na blití... Víte, co si myslím? To ona je opravdový nebezpečí."

„Mlčte!" zařvala.

„Není tady nikdo, ani žádný vlkodlak, ani žádný jiný živý tvor ukrytý v jejích útrobách. Ale ona, mlsná potvora, je spokojená. Hezky nás spolkla, živí se naším strachem, našimi sny a představami... Neodvažujeme se žít mimo ni a jí to dělá dobře. Jednoho dne, to ještě uvidíte, z ní nebudeme moct ani vyjít. Nechá si nás tady hezky v teple, navěky..."

Yeuze utekla, už to dál nemohla snést. Gus odstrčil kávu a otevřel si pivo. Vypil ho na ex. Měl by se vrátit do místnosti s počítači, ale vůbec se mu tam nechtělo. Byl si jistý, že informace, které hledají, jsou přímo tady v paměti lokomotivy samé, jenomže bez toho kódu nenajdou vůbec nic.

„Je to tady... Ne a ne přijít na to, kde je hlavní palubní počítač, vzájemná propojení, konektory, jednotky výměny informací, všechny vedlejší terminály..."

Mrštil prázdnou lahví od piva, rozbila se o stěnu myčky na nádobí.

„Ty mrcho! Slyšíš, lokomotivo, jsi hnusná mrcha!“

14

Dorazili do Cross Bi Station ve stejné chvíli jako vichřice a Bibi věřil, že projede bez problémů přechodovou komorou, která se napojuje na zakázanou trať směrem na Gravel Station. Myslel si, že využije nervozity a zmatku, které vždycky vyvolají první nárazy začínající bouře. Jenomže službu konající Výhybkář byl zkušený mazák, dávno zvyklý na příšerné počasí v téhle oblasti. Pozorně sledoval obrazovky svého dispečinku a s přehledem je navedl na slepou parkovací kolej, kde už na ně čekali agenti Železniční policie.

Nevyslýchali je hned, ale rozdělili je. Engola zavřeli do úzké cely, kde zůstal celou noc. Zdálo se mu, že rána se znovu otevřela a mokvá.

Potom ho předvedli před velitele Výhybkářů.

„Vy jste Mořskoledovčan? Co jste dělal v zakázané oblasti?“ „Však jste viděl, lovili jsme ty příšery... Ty hybridy pro jednu zoo.“

„Mlčte! Zakazujeme vám vykládat takové nesmysly!“

„Ale viděli jste přece ty klece a v nich vlkodlaky?..“ „Nebyly tam žádné klece ani... Jak jste to říkal?“

Engol si povzdechl a zvedl ruce nad hlavu.

„No tak jo, dobrý. Chtěli jsme vědět, co se děje v Gravel Station, jestli by se tam náhodou nedalo něco ukrást.“

Výhybkáři byli proslulí mistři v umění přinutit podezřelého, aby se přiznal k neexistujícím skutečnostem. Engol pochopil, že téma vlkodlaků je tabu, a kdyby trval na svém, neměl by ani tu nejmenší šanci se z toho dostat.

„Okrást koho?“

„No přece obyvatele.“

„Koho jste tam našli?“

„Nikoho, nebyla tam ani noha.“

Velitel Výhybkářů si sundal čepici se štítkem, položil ji před sebe a zálibně si ji prohlížel. Engol naopak nesnášel ty dvě pochmurné barvy, černou a stříbrnou.

„Našli jste tam parní lokomotivu a nějaké další osoby?“

Engol věděl, že Bibi s Gusem projeli tak, že se schovali v kontejnerech plných sójových výhonků, které měli dodat jednomu farmáři, jehož farma ležela právě na zakázané trati. Tenhle Výhybkář si zjevně myslel, že Bibiho na jeho cestě tam doprovázel.

„Našli jsme tam novináře. Zprvu jich bylo pět, ale tři z nich zemřeli.“ „Za jakých okolností?“

„Rozsápali je... Ne... Zemřeli mrazem. Měli nějaké problémy s tou lokomotivou. Točna, kterou chtěli použít, se zbortila a zůstali tam zablokovaní. Nemohli se z toho dostat.“

„Kolik jich zbylo?“

„Dva.“

„Jak se jmenují?“

Engol jen pokrčil rameny. Ani nápad, že by Yeuze zradil. Gus mu mohl být úplně ukradený, ale Yeuze měl rád. Udělala všechno, co bylo v jejích silách, aby ho zachránila. I když se choval hrozně, hrozící gangréna ho totiž pořádně vyděsila.

„Nevím, vážně... Neseznámili jsme se.“

„Chceme ta jména. Chceme vědět, jak tam žijí a jestli se chtějí vrátit... Myslíme si, že jedna z nich je žena. Kdo je to?“

Výhybkář musel zmáčknout nějaký knoflík, protože v tu chvíli vešli dovnitř tři muži. Nic nedbali na Engolův křik a protesty, zvedli ho ze židle a drželi tak, že se nemohl hýbat. Zprvu nechápal, co s ním dělají !

„Rozřezáváme vám kombinézu na pravé noze a vyhodíme vás ven ze stanice. Za méně než pár minut vám odumře kůže na velké ploše stehna. Budou vás muset rychle operovat. Přijdete o nohu.“

„Zbláznili jste se!?“ řval Engol. „Jste úplní blázni!“

Svázali ho a odnesli. Bránil se a řval. Velitel Výhybkářů je doprovodil až k přechodové komoře zakázané tratě.

„Teď už mi odpovíte?“

Engol horlivě přitakal:

„Je to Yeuze... Cestující Yeuze, velvyslankyně v Transevropské.

Doprovází ji beznohý mrzák, říká si Gus. Myslím, že se jmenuje jinak... Ragus? Jo, Lienty Ragus, to je ono.“

„Řekl jste beznohý muž?“ podivil se velitel Výhybkářů. „Takže se mu podařilo dostat se až tam?“

„Prosím vás, co jste udělali s tím obrem, majitelem cirkusu?“

„Je po něm. Zmrznul. Odmítal odpovědět, tak jsme ho vyhodili ven, úplně nahýho. To samý teď uděláme s váma, už nám nejste k ničemu.“

15

Jednoho rána přišel Gus na to, jak se otvírá pyramida, aby uvolnila cestu lokomotivě. Celou jednu část pyramidy tvořila obrovská dvoukřídlá brána, jejíž jedno rameno se muselo zasunout napravo, druhé nalevo. A navzdory všem jejich předpokladům se cesta otevírala směrem na sever. Stroj vůbec nemusel projet přes Gravel Station, aby se dostal na tratě Australasijské společnosti.

„Je to tajná trať, úplně neznámá, není zanesená ani v Železničních instrukcích,“ radoval se mrzák.

Stál venku, tváří v tvář rozlehlým pláním mořského ledovce, a hledal koleje. Nakonec je několik centimetrů pod ledem spatřil. „Jsou průhledný, úplně průhledný...“

Poskakoval radostně po rukou a šel si najít nějaký nástroj. Popadl malou vyprošťovací lopatu a snažil se jednu z kolejí odkrýt. Potom si lehl na zem, aby ji mohl důkladně prozkoumat.

„Je to jako sklo... Nějaký zvláštní druh skla, a přitom je to hrozně
pevný.“

Praštil do koleje lopatou, potom našel velký kus ledu a vsedě na zemi jím mlátil do koleje. Ta byla však Z tak tvrdého materiálu, že se mu ji nepodařilo ani poškrábat..

„Tedy, klobouk dolů!“ hvízdnul obdivně při pomyšlení na piráta Kurtse. „Ten chlap si musel zdejší úkryt připravit hezky důkladně a už pěkně dávno... Jenomže to ještě nevysvětluje přítomnost těch vlkodlaků ve stanici.“

Skoro denně je chodil pozorovat. Viděl, jak jim ubývají síly. Kupička malých kostí se stále zvětšovala. Jednoho dne už nebudou mít mladé a nezbude jim, než se rvát a žrát mezi sebou. Nakonec se zničí sami. To zřejmě vedení železnic předpokládalo, hlavně Výhybkáři.

„Náhle ho napadla úplně jednoduchá věc. Vrhl se k žebříku vedoucímu nahoru na lokomotivu a třásl se přitom nedočkavostí, jako by se bál, že nebude dost rychlý. Jako šílenec se vyhoupl na kapitánský můstek a vyrazil radostný povyk. Na jednom z ovládacích panelů svítilo zelené světýlko. Signalizovalo, že pyramida je otevřená. Zmáčkl odpovídající tlačítko a pozoroval, jak se obě křídla obrovské brány pomalu zavírají. Když držel prst na tlačítku, rychlost se podstatně zvýšila.

Od tohoto úspěchu mohl postupovat dál. Poznával funkci dalších kláves a pák. Dařilo se mu to, i když nevěděl o ovládání hybné síly vůbec nic. Možná to kdysi věděl, ale všechny předcházející zkušenosti byly z jeho mozku vymazané.

Za normálních okolností by mechanismus ovládající pohyb vrat musel zmrznout, jenomže stroj vyráběl dostatek energie, takže všechna zařízení. byla pod stálou minimálně nutnou teplotou. Co se stane, až lokomotiva tohle místo opustí? Byl tady ukrytý nějaký jiný zdroj, který nahradí lokomotivu, až se elektrické kabely odpojí?

„Lienty Ragus?“

Yeuze musela vystoupit z lokomotivy a přejít do centra s počítači. Byla celá vystrašená a sotva popadala dech.

„Jsou přede dveřmi, co vedou směrem ke stanici... Kudy jsme sem přišli i my. Snaží se je otevřít. Spustila se signalizace označující nebezpečí a kamera zabírá snímky venkovních dveří.“

Strčil do ní a svezl se po žebříku přímo na zem. Viděla, jak poskakuje po rukou směrem k vnitřním prostorám pyramidy a mizí v chodbě.

Bdící kamera přenášela přednostně obraz neprodyšně uzavřených vstupních dveří na západní straně. Bylo jasné, že někdo se snažil je otevřít násilím.

„Přišli si pro žrádlo,“ řekl. „Utekli odsud, protože to místo jim nahání hrůzu. Pro ně to tady bylo peklo.“

„Ale vždyť měli dost jídla, teplo...“

„Jenomže v kleci a bez pohlavního života... Řídí se především pudy, ovládá je velká žravost a silný rozmnožovací instinkt. Uspokojovali jejich hlad, ale ne sexuální touhy. Celé roky žili mimo pyramidu, ale teď chtějí přežít a vzpomněli si, že je tady spousta nahromaděných zásob.“

„Nechte toho filozofování... Nakonec se jim podaří ty dveře vyrazit. Nejsou zas tak silné, kvůli zamaskování... Uniká jimi stlačený vzduch... Podívejte se na ty kontrolky.“

Gus ji tam nechal stát a odcházel. Běžela za ním a křičela jako smyslů zbavená:

„Nenechávejte mě tady!“

Myslela si, že se chce schovat v lokomotivě, zabarikádovat se tam a použít parního potrubí jako zbraně proti těm nejodvážnějším vlkodlakům.

Když lezla nahoru po žebříku, křičela jako nepříčetná při představě, že třeba už uzavřel přístup na kapitánský můstek.. Objevil se nad ní a bez okolků ji odstrčil. Vycházel ze zbrojnice a křížem přes hruď měl zavěšené dvě automatické zbraně. Když si ještě spolu prohlíželi zbrojnici, vysvětlil jí, že to jsou velmi vzácné modely zbraní, ale už si nevzpomínala, jak se s nimi zachází. Dívala se, jak poskakuje směrem k východu z hangáru. Náhle se celá jedna stěna hangáru před jejími vytřeštěnými zraky otevřela. Gus pokračoval dál jako o závod a za chvíli zmizel venku. Zřejmě chtěl pyramidu obejít a postřílet skupinu vlkodlaků, která se násilím dobývala dovnitř.

Zůstala stát na vrcholu žebříku, připravená skočit dovnitř a zavřít se v lokomotivě, kdyby se náhodou nějakému vlkodlaku podařilo utéct a při hledání úkrytu by našel dokořán otevřenou bránu. Ani si nestačila dojít pro zbraň.

Zazněly salvy, napočítala jich víc než tucet a potom ještě další tři. Pak zavládlo ticho, jaké obvykle vládne na širých pláních mořského ledovce. Pod nohama se jí chvěl mocný stroj stejně jako předtím a Teute to připadalo uklidňující. Byla to jediná živá věc na tomto neuvěřitelně podivném místě.

Potom zaslechla skřípění ledu a s úlevou spatřila vracejícího se Guse. Stiskl nějaký knoflík, který ze svého místa nemohla vidět, a obě křídla velké brány se potichu zavřela.

„Na dnešek večer budou mít masa dost,“ řekl cynicky. Udělalo se jí zle a raději se opět uchýlila do Kurtsovy ložnice.

Znovu se snažila najít požadovaný kód. Ta krutost, kterou se Gus už ani nesnažil skrývat, jí byla proti mysli. Ostatně už se vůbec nenamáhal chovat aspoň trochu slušně, nepokrytě dával najevo, jaké pudy v něm její přítomnost vyvolává. Už osmatřicet hodin se mu vyhýbala, netroufala se s ním už ani setkat v kuchyni. Nosila si jídlo do pokoje, který se začínal podobat rozházenému tábořišti.

Gus znovu nabil obě zbraně a usadil se před stolky s přístroji. Ještě stále byl překvapený účinností těch strašných zbraní. Byly nabité speciálními raketami, které zasažený předmět doslova rozmetaly. Když mluvil o tom mase, jen konstatoval holou skutečnost, ještě šokovaný pohledem na dobrý tucet vlkodlaků, kteří se snažili vypáčit vstupní

dveře pomocí ocelové kolejnice. Jak se k ní dostali? A hlavně, jak na to přišli? To bylo velice znepokojivé. Vlkodlaci si museli nejdřív vybrat mezi sebou jedince schopné stát na zadních nohách a zároveň držet v ruce kolejnici a pracovat s ní. Během dne pomalu získával další podrobné znalosti o přístrojích a ovládání velitelského stanoviště. Zjistil, že stroj se potřebuje zbavit uhličitých zplodin a par a zároveň načerpat čerstvý vzduch. Problém vlhkosti a proudění vzduchu byl v tomto uzavřeném prostoru vyřešen velmi pečlivě. Přívodové a odváděcí potrubí, které pomáhalo udržovat nezbytnou rovnováhu, bylo zakopané do ledu a zřejmě ústilo někde daleko v oblasti normálně nepřístupné. Bylo opravdu s podivem, že po celá ta léta celek dokonale fungoval.

Přesto postupně odhaloval drobné nedostatky, které by nejspíš v budoucnu způsobily zablokování systému. Ložisko jednoho z alternátorů se zadřelo, protože potřebovalo promazat, a jedna olejová pumpa už nepracovala. Teď už si na palubním panelu dokázal přečíst i ty nejpodrobnější informace. Našel poškozený alternátor a malý počítač bdící nad elektrickými okruhy mu nabídl řešení na obrazovce i vy'tištěném lístku. Díly, které bylo třeba nahradit byly označeny čísly. Stačilo jen najít si je ve skladu spolu s návodem k použití.

Bylo už dost pozdě, když si uvědomil, jak je unavený a hladový. Kuchyň byla pustá jako obvykle. Rozhlédl se znechuceně kolem. Když sem přišli, všechno se jen lesklo a zářilo, zato teď to tady vypadalo jak v chlívě. Všude se válelo špinavé nádobí. Připalovali jídla a neuklízeli ani odpadky, i když tu byly drtiče a venku instalované záchytné kontejnery. Až by se1okomotiva rozjela, prach z rozdrcených odpadků by se vysypal mezi koleje.

Otevřel si pivo a vypil ho naráz. Potom si jen namátkou vybral nějaké hotové jídlo a dal si ho ohřát. Nechtělo se mu však čekat, tahal misky z trouby, ale jídlo nebylo ani rozmražené.

Zuřil. Zabouchal na Yeuziny dveře.

„Namísto toho vašeho snění o Lienu Ragovi byste udělala líp, kdybyste mi šla pomoct. Jsme tu jen dva a já to všechno nestačím. Podařilo se mi dostat se o pořádný kus dopředu, už tu mašinu znám docela dobře... Jen si nemyslete, ten váš kód nás odsud nedostane... Taky se nemůžete pořád spoléhat na ostatní... Výhybkáři nás brzo zablokujou... Naše jediná šance je vyjet odtud na sever, dneska jsem zjistil, že tam jsou koleje.“

Uklidnil se a vrátil se do kuchyně. Jídlo už bylo dávno ohřáté a uvařené. Napadlo ho, že o průhledných kolejích, které dnes našel a které směřovaly na sever Indické propadliny, Yeuze vůbec nic neví.

Yeuze nebyla ve své ložnici, ale v Kurtsově. Pokoušela se otevřít záznamník s Kurtsovým vzkazem pomocí některých slov, která mohl znát jak Kurts, tak i Lien Rag. Vyčerpala však už všechny vzpomínky. Vlastně nikdy nevěděla o vztazích obou mužů nic určitého. Jediné, co mohla s naprostou jistotou říct, bylo, že Kurts zasáhl pokaždé, když se Lien Rag dostal do tak ošemetné situace, že ho mohl zachránit už jen zázrak, V Transevropské ho pirát zachránil dokonce dvakrát. Poprvé z rukou Syndikátu rybářů, kteří ho obvinili ze smilstva spáchaného se Zrzavou, matkou Jdriena. Málem se jim podařilo zabít nemluvně, ale Yeuze s ním utekla. Liena Raga uvěznili pod ledovým zvonem, kde měl zemřít zimou. Naštěstí ho osvobodili Zrzaví, co pracovali pro Kurtse, a zavedli ho až k místu, kde ho naložila legendární pirátova lokomotiva. Podruhé ho Kurts zachránil, když se stal vězněm Železniční policie Floy Sadonové. Lokomotiva přepadla trestanecký vlak a Lien Rag se ocitl mezi civilizovanými Zrzavými v Západní zóně.

A potom, jestli na těch pověstech bylo něco pravdy, potřetí se Kurts pokusil vyrvat Liena z rukou Metařů Věčného života.

Někteří tvrdili, že vztah obou mužů je těžko pochopitelný, domnívali se, že Kurts byl určen, aby nad glaciologem bděl. Prý pokaždé, když je Lien Rag v nebezpečí, dostane pirát nějaký signál a ihned zahájí záchrannou akci. Nikdo však nedokázal vysvětlit, proč by měl být právě pirát pověřen úkolem strážného anděla a kdo mu posílal onen signál.

Slyšela Guse řvát na chodbě, nadával jí. Zabarikádovala se v koupelně, ale potom se za své jednání zastyděla. Všichni říkali, že má kuráž, ale dlouhý pobyt v téhle příšerné ztracené stanici jí pocuchal nervy a připravil ji o životní elán. Vrátila se na postel k ovládacímu panelu, po chvíli se však zvedla a šla ke dveřím.

Gus ji viděl vcházet do kuchyně. Ani se na něj nepodívala. Utřel si mastná ústa hřbetem ruky a hltavě dopil pivo přímo z láhve.

„Víte, svitla nám naděje. Možná že se nám podaří pomocí lokomotivy se odsud dostat.“

„Plošina je mimo provoz, dovoluji si vám to připomenout pro případ, že byste náhodou zapomněl“

„Nechte si ty pózy, cestující velvyslankyně... Jsou tam koleje... Přesně tak, koleje. Neviditelné pod několikacentimetrovou vrstvou ledu... Lokomotiva vyšle indukční proud, který si s tím už poradí a vyčistí koleje kilometr dopředu. Nic si nevymejšlím... Viděl jsem palubní desky, páky řízení, přístroje a kontrolní obrazovky.“

„To se vám jen zdálo,“ utrousila a pustila se do úklidu. „Říkám vám, že ne. Ten chlap všechno předvídal, na všechno se připravil. Víte, byl to opravdu někdo.“

„Pořád je někdo. Proč o něm mluvit v minulém čase? Ostatně je míšencem všech možných známých ras. Dokonce i Zrzavých.“ Potřásl hlavou, přestal mlaskat a pivo si nalil do sklenice. „Dostaneme se z toho. Dejte mi týden.“

„A co bude s vaší Concrete Station?“

„Budu hledat jinde... Musíme odsud zmizet. Mám takovou předtuchu, že Engol a Bibi se pro nás nevrátí. Výhybkáři nás tady budou chtít zablokovat, abychom se už odsud nedostali a zmizeli úplně, jako to udělali s těmi vlkodlaky. Nemají však ani tušení o existenci lokomotivy.“

Pozoroval ji, jak uklízí, a rozhodl se, že jí pomůže. Když byla kuchyň zase čistá, vybídl ji, aby si sedla.

„Byl bych rád, kdybyste mi něco řekla o mém synovi. Dosud jsme k tomu neměli příležitost.“

16

Všechna svědectví to potvrzovala, ale Liensun to nechtěl uznat. Ostatně čím dál víc se vyhýbal vlakové soupravě, kde žili Obnovitelé. Cele se věnoval své továrně na pěstování krmiva, jejíž výroba zdárně pokračovala a vyžadovala si

neustálý dohled.

„Ujišťujeme vás, že když teď přijedeme do města, nemáme žádné problémy," říkali mu Obnovitelé. „I když jsme sami. Včera vešla jedna z našich žen do řeznictví a obsloužili ji jako všechny ostatní Tibeťany. I když chtěla falešnou svíčkovou, a to je dost vzácný kus masa."

„Za tím něco vězí," odpovídal tvrdohlavě Liensun.

Zatím ještě nikdo nepřisuzoval tu změnu v postoji domácího obyvatelstva Jdrienovi - kromě Jugueze. Jednou ráno s tím přišel za Liensunem.

Liensun byl právě na druhém konci továrních skleníků a dohlížel na umístění rozvodů teplé vody, která sloužila zároveň jako topení i jako pomalu dávkované zavlažování - to když se vracela skoro studená ke zdroji tepla.

„Neměl bys žít tak v ústraní. Brzy získá velkou autoritu a prestiž. Zatím se spokojil jen s tím, že pomáhá lidem, léčí je, povídá si s nimi. Když se jde projít po Everest Station, Tibeťané ho zvědavě pozorují, chovají se k němu velmi uctivě a dokonce..."

„Dokonce co?"

„Sledují ho po nástupištích, i když zpovzdáli... Pro ně je posvátnou osobou. Lamové museli dát lidem vědět, že si ho váží. Měli byste se sblížit. Lidé ho zahrnou květinami a úctou, budou mu přičítat všechny možné zásluhy a ty, ty budeš odstrčený jako ten nejhorší na světě. Poslechni mě... Mluvím s tebou, jako by to udělala Ma Ker."

„Neměla nikdy dopustit, aby zůstal na Bratrství II. Měla ho naložit na vzducholoď a nechat v nějakým táboře Zrzavých. To oni jsou jeho bratři. Cítí se dobře jen mezi těmi primitivy. Může se pářit se všema jejich ženskýma, dokonce i s malýma holkama, prej se mu nabízejí už od útlýho věku."

„Ty jsi ztratil hlavu. Ma Ker pochopila, že se ho nemůže jen tak snadno zbavit. Jeho příchod byl jako zázrak. Jen si představ, jak asi zareagovali Obnovitelé, když se dozvěděli, že ten muž dokázal tak dlouho jít amébou Jelly. Každým okamžikem ho mohla pohltit...

Lidi si vyprávěli, že tak šel celé týdny, ve skutečnosti to byly tři dny, už to samo znamená úžasný výkon... Nebuď tak tvrdohlavý... Musíš se vrátit do vlaku a žít tam s Obnoviteli. Zorganizuj nějakou slavnost... Jo, to je to pravý, oslav jejich příjezd, shledání se svým bratrem."

Liensunse tvářil zarytě. Neměl nejmenší chuť něco slavit. „Jsou tady hezké dívky a svobodné ženy... Můžeš se pobavit."

Liensun se zachvěl. Jen obtížně se seznamoval s dívkami, nedokázal je svádět.

„Má Jdrien přítelkyně?"

„Zdá se, že dvě nebo tři zůstaly dost dlouho v jeho kupé, a to několikrát... No, diagnóza byla nejspíš složitá."

„Není to žádný Mesiáš čistoty, který by nevěděl nic o svodech a krásách světa... Jak si ho jen můžou lamové tak vážit?"

„Lamové nehlásají ctnost a pohlavní zdrženlivost..."

„Chceš říct, že v těch svých klášterech přilepených na útesech spolu smilní, daleko od zvědavých pohledů svých přihlouplých poddaných."

„Dej si pozor na jazyk. Nezapomeň, že předsedáš Provizorní správní radě. Nemůžeš těmi lidmi opovrhovat a říkat o jejich kněžích takové věci... Jdrien je míšenec Zrzavých a u nich je sexualita jednou z největších ctností... Nikdy na to nezapomeň, jestli chceš někdy pochopit svého bratra."

„Jsme jen nevlastní bratři, a já dokonce ani nemám jistotu, že Lien Rag byl mým otcem."

„Víš přece, že máte stejné schopnosti, dokážete číst v myslích jiných lidí, můžete ovlivnit lidský nervový i elektronický systém..."

Liensun šel zkontrolovat dělníky, kteří pokrývali potrubí vrstvou zeminy, kterou těžili z horních slují dolů. Při hledání uhlí narazili na vrstvu velmi úrodné hlíny, ale Liensun zatím dával přednost pěstování rostlin bez zeminy, bylo to lacinější. Byl přesvědčený, že naplaveniny poslouží pro citlivější rostliny, ale jen těžko o tom přesvědčoval kolegy z rady. Byli to samí tradicionalisté. Lamové té jeho trávě nedůvěřovali, vadilo jim, že si klidně roste kdekoliv, jen když se jí dá vhodná výživa.

„Přemýšlej o té slavnosti..."

„Mohl bych přinýst tele. Máme jich tu pár, zkoumáme na nich potravu, kterou vyrábíme... Můžu si jedno z nich koupit."

„No to by bylo skvělý. My zajistíme to ostatní, pivo; sladkosti... Stačí už jen určit datum."

Brzy nato se Liensun zúčastnil zasedání Provizorní správní rady a zjistil, že mu tibetští kolegové ráčili věnovat pozornost. Rozzuřilo ho to. Zalitoval,že už dávno nezačal proti lamům účinně bojovat. Mělo ho napadnout, jakou podvratnou roli hrají v této Společnosti už v den, kdy se jeho vzducholoď zřítila na strmá úbočí zdejší hor. Zůstali tehdy jen dva, kdo přežili. Měl zničit nepřístupné kláštery, obvinit a nechat odsoudit bývalého diktátora, a až by ho sesadili, zahrát si na obnovitele pořádku a náboženství s jinými lamy, mladšími, které by dosadil on sám. Jenomže k čemu to marné snění, kdyby jsou chyby.

„Chceme vám blahopřát," řekl znenadání Tibeťan, který s ním už celé týdny nepromluvil, „k vybudování té továrny na umělou hmotu. Trubky jsou velmi kvalitní a můžeme se připravovat na rychlé rozšíření továren na pěstování krmiva

Sběratelé lišejníku už nebudou muset riskovat život, aby nakrmili stáda."

Lišejník zde hojně rostl na strmých a nepřístupných útesech horských svahů a skal. Sbírali ho a sledovali jeho růst pouze díky lešením, pnoucím se do závratných výšek, která domorodci stavěli už odnepaměti. Liensun po nich už taky zkoušel lézt, když se seznamoval se sběrem a růstem této podivuhodné rostliny. Přirozená úroda však nestačila nasytit všechna stáda, lišejníku ubývalo a bylo nutné počet jaků snižovat.

„Z uhelného prachu můžeme získat další výrobky," řekl Tibeťanovi. „Tahle malá Společnost má před sebou velkou

budoucnost.“

Potom ho náhle osvítila geniální myšlenka. Jak to, že na to nepomyslel dřív? Byl ale hlupák!

Počkal pár dnů a potom se pustil do realizace svého plánu. Celá obec Obnovitelů se chystala na slavnost a v obytných vagonech, které dostali k dispozici, bylo rušno.

Životní podmínky se podstatně zlepšily a na nástupišti za obytnou soupravou vyklopil jeden nákladní vagon hromadu černého uhlí. Nabídli jim také zařízení na výrobu pitné vody, v němž se rozpouštěly čiré ledové kvádry získávané vysoko v horách. Zvláštní vlak je každé ráno dodával do celého města.

Někteří Obnovitelé dokonce našli ve městě i práci, především v malých továrničkách na strojírenské výrobky nebo údržbu železničních vagonů. Malé společenství začínalo zjišťovat, že život v téhle minispolečnosti by mohl být docela příjemný, zvlášť ve srovnání se způsobem života, jaký většina z nich vedla už více než dvanáct let. Nejdřív Bratrství I, potom těžce vybojovaná základna Bratrství II v těle obřího živočicha, améby Jelly, a nakonec snad ještě horší útrapy v Bratrství III, kde poslední část Obnovitelů čekala, až je konečně pozvou sem. Život na širém mořském ledovci ve starých vagonech, už beztak poškozených neustálým stěhováním, byl strastiplný. Však také Zrzaví prý Ma Ker zazlívají, že nutila Jdriena, aby je opustil.

V předvečer slavnosti zašel Juguez do továrny. Chtěl se setkat s Liensunem a probrat s ním připravovaný program radovánek. Mladík ho však rychle přerušil a s vážnou tváří mu oznámil:

„Je mi to líto, ale právě zítra vstupuji do tibetského kláštera Kendohar jako novic.“

17

Yeuze se snažila vybavit si přesně to, co jí vyprávěl novinář Zeloy o synovi Lienty Raguse.

„Zeloy byl jedním z mořskoledoveckých novinářů, snažil se sepsat Lien Ragův životopis. Myslel si, že když shromáždí jednotlivé prvky a události z jeho života, lépe pochopí motivaci a pohnutky svého přítele. Musím vám říct, že Lien Rag byl celkem bezvýznamný glaciolog, tichý a nevýrazný, který se náhle před dvaceti lety z ničeho nic rozhodl osvětlit většinu záhad lidské existence. Chtěl vědět, odkud pocházejí Zrzaví, odhalit tajemství velkých železničních Společností, Neokatolíků... Měl neustále pocit, že před námi někdo skrývá něco naprosto podstatného, týkajícího se samé naší existence... „

„A co v tom má co dělat můj syn?“

„Ovšem, promiňte. Takže Zeloy byl se mnou v Transevropské.

Byl to mladý muž...“

„Proč o něm mluvíte v minulém čase?“

„Na rozkaz lady Diany z Panamerické byl totiž zavražděn.

Určitě v tom měli prsty Výhybkáři... Byl odvážný, i když už přišel o oko...“

„Spala jste s ním?“

Ztuhla rozhořčením, potom však nebojácně odpověděla: „Ano, několikrát.“

„I přes to zmrzačení.“

„Zdál se mi okouzlující. Takže Zeloy se chtěl setkat s vaším synem na malém polárním kruhu, kde máte farmu a chov sobů. Čekal tam několik dní, až se některý váš syn... jeden z vašich synů... objeví. Byl to ten nejstarší, jmenoval se samozřejmě Lienty. Jako heslo použil název knihy vaší prababičky.“

„Paměti ženy mluvící francouzským jazykem? Tak,mě napadá, zkusila jste to jako kód pro piráta Kurtse?“

„Ovšem,“ povzdechla'jsi Yeuze, „jenže nadarmo. Ještě máte tři syny a dvě dcery.“

Gus přitakal. Bylo jasné, že nepociťuje žádné dojetí, jen jakýsi strnulý údiv. Chápala tu reakci. Bude potřebovat celé dny, než si na tu myšlenku zvykne a ztotožní se s ní.

„Prozradil mi, že jste byl velký idealista a nenáviděl jste ten ubohý, okleštěný život, jaký teď vedou lidé v době ledové.“

„Tohle že řekl o svém otci? O mně?..“

„Novinář Zeloy mi to potvrdil, řekl v podstatě totéž.“ Tentokrát byl Gus v rozpacích, že někdo mohlo něm mít tak lichotivé mínění.

„Pokračujte.“

„Mladý Lienty věděl, že jste pronikl do hlubin Propasti vlkodlaků, abyste se dozvěděl víc. Lien Rag se daleko nedostal, neměl vybavení. Vy jste byl předvídavější. Postavil jste kolej, po níž jste se přiblížil k propasti. Dostal jste se tam vlastním lokokarem, to je takový malý vůz, který se používá k osobní přepravě. Váš syn tam poprvé sestoupil o týden později, když vás hledal. Tam v hloubce bylo teplo, mohl se tam pohybovat bez kombi...“

„Jo, to je ono,“ přerušil ji Gus. „Vzpomínám si na nějaký teplý místo, hodně teplý... Když jsem se octl na mořským ledovci, ten mráz se mi zdál nesnesitelný...“

„Váš syn viděl i jednoho vlkodlaka, který, jak se zdálo, hlídal v hlubinách propasti. Dál se nedostal.“

„Chtěl se tam vrátit, protože... potom přece zmizel?“

„Navrhl Zeloyovi, že půjde s ním, a oba připravili společnou výpravu. „

„Už je nikdo víc neviděl... Ale když potom Zeloye zavraždili...

Nebyl tam s mým synem?“

„Stalo se to na zpáteční cestě. Zeloy čekal na vašeho syna na jednom místě propasti. Váš syn se dostal dál, použil jako kódu své jméno Ragus... Zeloy ho chtěl později následovat, ale byl vystaven vysokým dávkám radioaktivního záření...“

„Chcete říct, že v tý propasti jsou nějaký předměty... Teda neco...“

„V každém případě je to aktivní. Zeloye našli s hroznými popáleninami... Myslel si, že vlkodlaci ho vynesli na povrch a nechali ho tam... To je všechno, co vím.“

„Nikdo neví, kde je můj syn... Co ti ostatní, jsou pořád na tý chovatelský farmě?“

„Předpokládám... Ale určitě je přísně hlídají.“

„Kdo, oni, Transevropská policie?“

„Nejsem si tím jista a nemyslím, že by byla Floa Sadonová příliš zaujatá osudy vaší rodiny a hledáním pravdy o lidském rodě. Ve skutečnosti často ani neví, co dělají Výhybkáři a jejich zpravodajská služba přímo za jejími zády. Pokusila se oslabit jejich pozice, ale moc se jí to nepodařilo...“

Gus si došel pro láhev piva a nabídl jí také. Odmítla. „Kdybyste se tam vrátil, možná byste znovu nalezl své ztracené vzpomínky... Ale jestli jste vážně idealista, chápu, že toužíte pokračovat v beznadějném hledání té tajemné Concrete Station.“

„Proč ta ironie?“

„Naše situace je tak zoufalá, že všechno, dokonce i osud Liena Raga a Kurtse, mi připadá nedůležité. Stydím se za to, ale obávám se, že budeme nuceni ukončit naši existenci právě tady.“

„Jednoho dne se nám podaří odjet. Je to fantastickej stroj... Musím si ještě víc prostudovat jeho vybavení, palubní deska je děsně složitá, že z toho mám závrať, ale určitě se z toho dostanem.“

Pokrčila rameny a šla si udělat čaj.

„Pitomosti. Nejste schopný s ní hnout ani o jediný metr... Až to uvidím, až na vlastní oči uvidím, že se kola otáčejí a že nás ta lokomotiva může odvézt daleko odsud, potom vám uvěřím.“

Upřeně se na ni zadíval.

„Všechno, co jsem vám řekl... Myslíte si, že jsem si to vymyslel?“

„Ten stroj je tady přikovaný... Myslíte si snad, že Kurts, který požaduje kód jen proto, abychom si mohli poslechnout ty jeho výlevy z reproduktoru, že tenhle Kurts by připustil, aby každý zdatnější technik dokázal uvést ten jeho zázrak v chod?“

Nalila si čaj do velkého hrnku a přidala tam trochu vodky. Chytila šálek do obou dlaní, jako by si je chtěla zahřát, a šla na druhý konec kuchyně.

„Vzpomeňte si..., co řekli ti tři trosečníci... Uprchli ze stanice ze strachu před nájezdem vlkodlaků. A jak utekli? Ne v lokomotivě, ale na nějakém záchranném člunu nebo v drezíně“

„Nedokázali ten kolos, napěchovaný technickými hádankami, řídit... Za normálních okolností muselo být na kapitánském můstku přinejmenším půltuctu mužů, aby na všechno dohlíželi.“

„A vy si myslíte, že je můžete nahradit?“

„Tak domýšlivý nejsem, ale dokážu to. Dejte mi ještě trochu času, tři týdny, měsíc...“

„Ne,“prohlásila pevně. „Nesnáším to tady, nemůžu tu zůstat tak dlouho. Umírám strachy. Jsou tu vlkodlaci, ta hrozná lokomotiva, jste tu vy.“

Gus zvedl pomalu hlavu a rukou si prohrábl hustý černý plnovous. Od té doby, co byli tady, vypadal pořád špinavý. V té černé záplavě se jeho ústa zdála příliš rudá. Yeuze fascinovala i odpuzovala zároveň.

„Máte ze mě strach?“

„Dobře to víte, děsíte mě... Chtěl byste se na mě vrhnout...“ „To jsou jen vaše fantasmagorie... Možná že vás zklamalo, že jsem to ještě neudělal?“

„Jo, to jistě. O ženě, která má strach, že ji někdo znásilní, se říká, že fantazíruje... To je vážně povedený... Nebudu čekat ani měsíc, ani tři týdny nebo třeba jenom dva.“

Dopila šálek a otočila se ke dveřím.

„Počkejte...“

Už bylo pozdě, zmizela. Díval se vztekle na dveře.

„Vím, že to můžu dokázat... Ale jsem sám, tak sám...“ Rozhlédl se zoufale kolem sebe.

18

„Teď už máme jistotu,“ řekl Greog Suba své manželce. „Naše předpoklady se potvrdily. Liensun je skutečně tady. Patří dokonce k jakési řídící nebo správní radě... Nikdo však neví, jestli je skutečně v Everest Station.“

„A co ostatní Obnovitelé?“

„Žijí v jedné vlakové. soupravě všichni pohromadě... Taky mluví o vzducholodích. Zdejší lidé jim říkají ‚vemena'. Jen si to představ!“

Moc do smíchu mu ale nebylo. Jejich vlak uvízl hluboko v tom ponurém údolí, už čtyři dny byl zablokovaný na parkovací koleji mezi dvěma hranicemi. Hlídky ze Sun Company tvrdily, že nemají žádný příkaz, na jehož základě by je mohli nechat projeta překročit hranice. Ovšem kdyby se chtěli vrátit, museli by mít dostatek paliva pro lokomotivu. A tady bylo k mání jen uhlí.

Trať se zařezávala hluboko do úzkého údolí. Bylo tam málo světla. Žili v neustálém soumraku a mračna kouře, linoucí se z parních lokomotiv visela ve vzduchu jako hustá, špinavá mlha.

Nahoře na skalách se rýsovaly obrysy tibetského kláštera, podpíraného dřevěnými trámy, které odtud, zezdola, vypadaly jako slaměná stébla. O kus dál obdivovali fantastická lešení. Celé dva dny si lámali hlavu, k čemu by tak asi mohla sloužit. Nakonec pochopili, že Tibeťané tráví v té výšce skoro celý život a sbírají lišejník pro stáda jaků.

„Nemáme skoro nic... Měli jsme si přivézt zásoby...“ Všichni, co se vraceli ze stanice na hranicích, jim říkali, že

nedostali olej, i když byli ochotni zaplatit hodně.

Večer na úzkém lůžku pošeptal Greog Suba své ženě do ucha:

„Něco ti řeknu, chceš? Liensun nás tady nechce. Protože jsme rebelové, co se postavili proti Ma Ker a odmítli usadit se v těle améby."

„To ne," vyhrkla Ann. „To by neudělal!"

Kousla se však do rtu. Každou noc se jí o chlapci zdálo. Uvědomovala si, že sama velmi trpělivě a šikovně ovlivňovala ostatní, aby souhlasili a přáli si dostat se do Sluneční společnosti a připojit se k ostatním Obnovitelům. Často se jí vybavovala jedna dávná scéna, když se spolu ještě na Bratrství I setkali v páře kolektivní sauny. Snad v žertu, ale bylo to opravdu jen v žertu, ji vzal kolem pasu a rukou jí lehounce přejel po zadku. Rozčileně se stáhla, málem mu dala facku a potom se ukryla v páře. Nemohla si však nevšimnout jeho náhlé erekce.

Tak takovými výjevy se ukájíš, vyčítala si ve chvílích, kdy se s ní manžel miloval. Jenomže ty scény se jí vybavovaly, i když se snažila soustředit na vědeckou práci a věnovat se fyzice. Byla Liensunem posedlá. Jak ráda by s tím skoncovala a zbavila své tělo toho podivného zbožňování.

Dovolili jim, aby si nakoupili v ubohoučké staničce na hranicích. Byly tam tři obchody, všechny tři natěsnané v jediném vagoně, kde sídlila zároveň administrativa i bezpečnostní služba. Stanice nebyla dokonce ani pod kupolí. Ale na dně hlubokého údolí nebyl takový mráz, teplota byla mnohem mírnější než jinde; nikdy tady nenaměřili víc než minus čtyřicet stupňů Celsia.

„Musíme začít topit uhlím," rozhodl kolektiv. „Musíme si objednat kamna. Ti lidé je prodávají, ale je potřeba je přivézt z hlavního města."

Dali se do počítání, ale s výsledkem příliš spokojení nebyli. Během celé té nekonečné cesty už toho spoustu prodali, občas si pomohli i překupnictvím. V jedné Společnosti nakoupili zboží, které potom draze prodávali v jiné, ale výdělek nebyl nijak velký a mnoho jim už z něho nezbývalo. Nákupem kamen by se zadlužili daleko do budoucna.

„Stejně tady budeme muset topit uhlím, nic jiného tu není..."

„Co kdybychom je požádali o dočasné vízum... Na týden. Získáme čas a podíváme se do Everest Station. Aspoň zjistíme, co se děje, a setkáme se s Liensunem..."

Ten návrh se jim zdál rozumný, museli však určit, kdo se toho výletu zúčastní. Rozhodli se jen pro dva, kvůli nákladům a taky aby zbytečně nevystrašili hraniční hlídky."

„Hlásím se dobrovolně," ozvala se Ann Subová, rudá až'za ušima. Zdálo se však, že si toho nikdo nevšiml.

Její manžel se překvapeně ozval:

„Ale ty přece Liensuna nesnášíš, ostatně oplácí ti to stejným způsobem..."

„Dokážu se oprostit od svých osobních pocitů a myslím, že za tu dobu vyspěl"

„Nejlépe by bylo, kdyby šly dvě ženy," prohlásil vedoucí kolektivu. „Proč ne třeba Jube?"

Byla to nádherná a poněkud vyzývavá dívka. Ann málem vybuchla rozhořčením, ale ovládla se a dokonce se usmála.

„Dvě ženy nebudou vypadat nebezpečně. Budete však muset se šéfem stanice tvrdě vyjednávat. Kdybychom mu tak mohli poslat nějaký hezký dárek, něco, co by ho příjemně naladilo..."

„Máme přece ještě trochu vodky, to by se mu mohlo líbit, ne?"

„Anno a Jube, půjdete za ním hned, už nemůžeme ztrácet čas."

Na nástupišti si Ann všimla, že Jube si přes značně extravagantní kombinézu přehodila nádhernou bílou kožešinu. Stejně jí v té koketní kombinéze musela být děsná zima.

Službu konající přednosta byl příchodem obou žen trochu vyvedený z míry. Pozval je do své kanceláře. Kamínka rozžhavená doruda vytvářela skoro nedýchatelnou atmosféru. Jube si odložila kožešinu a rozepla si beztak těsnou kombinézu. Přednosta měl oči jen pro ta nádherná plná ňadra, která každou chvíli hrozila vyskočit z hlubokého výstřihu.

„Tedy, možná bych vám mohl zařídit dočasnou propustku tak na týden, jen pro vás dvě, to by snad šlo..."

Ann věnoval sotva pohled. Bylo jí to úplně lhostejné. Jenom si pomyslela, že Liensun se nejspíš zachová stejně, až se konečně setkají.

„Budete muset složit kauci... Obvykle to dělá tisíc dolarů na osobu, rád ji však snížím o polovinu. Máte tu částku?"

V tu chvíli Jube mrkla na Ann, ta se zvedla a prohlásila:

„Dáte mi půlhodinku? Skočím pro těch tisíc dolarů. Počkej na mě tady, Jube, to bude lepší."

Když se za tři čtvrtě hodiny vrátila, Jube pokuřovala a popíjela a přednosta stanice se hlasitě smál.

Propustky ležely na stole. Ann pochopila, proč Astyasa vybral právě Jube.

19

Juguez se připravil na výbuch zlosti, když tu novinu oznamoval Ma Ker. Seděl na krajíčku židle připravený na nejhorší.

„Kdy k tomu došlo?"

„Před dvěma týdny."

„Ještě stále je v tom klášteře?"

„Ano. Nemáme o něm žádnou zprávu, jediné, co jsem se dozvěděl, je, že tam nahoře pod oblohou je život velmi těžký. Novicům svěřují, což je pochopitelné, všechny ty nejtěžší a nejhorší práce a ještě k tomu mají dvanáct hodin výuky denně. Mají jen pár hodin na spánek a trochu jídla. Musí se postarat o to, aby byl klášter pevně ukotvený ke skále, jsou to přímo akrobatické kousky, co v těch závratných výškách provádějí. Už spousta jich naneštěstí..."

„Spadla dolů do údolí?"

„Ano, přesně tak."

Ma Ker zkřížila paže na prsou a podívala se na něho skrz brýle.

„Proč to udělal?“

„Aby si udobřil lamy? Nedokážu na to odpovědět. Odmítl jakkoli se k tomu vyjádřit, nic mi nevysvětlil, i když jsem to na něm naléhavě žádal.“

„Ti lidé... nesouhlasí s návratem Slunce, že ne?“

„Jejich současné náboženství, prý odlišné od toho v minulosti, přijalo dobu ledovou jako jednu z těžkých zkoušek, která přivede lidstvo k Nirváně... Jsou přesvědčení, že nynější situace uspíší konec lidského utrpení.“

„Liensun není žádný kněz... Z jeho strany to je vypočítavost a lamové si to brzy uvědomí.“

Juguez zvedl ruce na znamení bezmocnosti.

„To jsem mu do omrzení opakoval, ale vůbec mě neposlouchal. Byl tou myšlenkou jako posedlý. Ostatně ta zpráva dost pokazila naši slavnost.“

„Co na to řekl jeho nevlastní bratr?“

„Nic, vůbec nic.“

Ma Ker si povzdechla, rozevřela jedny desky a vytáhla z nich stránku papíru.

„Museli jsme losovat o pořadí rodin, které odjedou v příští várce,“ řekla.

„Ještě moment, na tohle téma mám taky špatnou zprávu,“ poznamenal velitel vzducholodi.

„Nechtějí nás tam?“

„Provizorní správní rada si po odchodu Liensuna vyžádala čas na rozmyšlenou v otázce imigrace. Nakonec prohlásila, že není možné, aby se tisíc lidí najednou usadilo v hlavním městě.“

„Netrváme na tom, abychom zůstali přímo v Everest Station. Je tam přece i další území... Dokonce úplně izolované stanice... Doly? Mohli bychom pracovat v nějakém už opuštěném dole, ještě z něho získat prostředky k životu. Můžeme také chovat jaky“.“

Juguez potřásl hlavou.

„Nabízejí nám jedinou věc: lešení.“

„Můžete to zopakovat? Řekl jste lešení? Tomu nerozumím.“ Podrobně jí vysvětlil, co jsou lešení sběratelů lišejníku.

„Většina z nich je opuštěná a právě ta nám nabízí Provizorní správní rada. Nebo prý nic. Rozhodně ne dřív než za rok.“

„Za rok? To už budeme všichni mrtví. Tuleňů ubývá, Zrzaví požadují náš odchod a návrat svého Mesiáše... Ale vždyť ta lešení jsou v úplném rozporu s duchem Dohod NY Station? Kdyby to tak Komise věděla...“

„To říkáte právě vy, vy, která bojujete s železničním společenským uspořádáním?... Kašlou na KDDNYST. Vedou k nim jen tři úzká údolí, tak úzká, že během několika hodin je mohou zablokovat tunami kamení a skal. Ty zastaví každého, kdo by chtěl strkat nos do jejich způsobu života... Postavili spousty lešení. Většina obyvatel věří, že tam jsou pro sběrače lišejníku, nebo aby podpíraly kláštery, ale mnoho z nich stojí především proto, že zadržují celé kusy sklaních stěn.“

„Lešení... K čertu, Juguezi... A co starci, děti... To nedokážeme!“ „Musíme to promyslet. Budeme tam přece mít vzducholodi...

Můžeme dál pracovat na Slunci světa, nakonec se nám určitě podaří namontovat tam ten reaktor a potom už nebudeme na nikom závislí. Budeme mít ostrov plovoucí ve vzduchu, dostaneme se do výšky, kde už neucítíme poryvy větru. Ostrov, na němž můžeme žít soběstačně, nebudeme muset přistávat kvůli každé opravě... Ale zatím, jestli myslíte, že další pobyt tady na mořském ledovci je nemožný, musíme se spokojit s lešením.“

„Přijmou nás všechny?“

„Přidělili nám zastrčené údolí, kde jsou všechna lešení opuštěná... Vejdeme se tam všichni... Ale musíme platit nájemné... Nasbíraným lišejníkem, samozřejmě... Využívají situace, jak jinak.“

20

Gus, usazený na pohyblivé stoličce, která se snadno přemisťovala po kolejích v podlaze velitelské kabiny, studoval nejrůznější přístroje umístěné na palubní desce a přilehlých pultech. Vrata pyramidy, otevřená dokořán, otvírala výhled daleko na sever. Kam jen oko dohlédlo, všude se namodrale leskly holé pláně mořského ledovce, bičované vichry. Jen tu a tam se vršily hromady navátých ledových ker. Neviditelné skleněné koleje se klikatily mezi těmi překážkami, někde v dálce se možná napojí na zapomenutou trať, která je dovede na vedlejší železniční síť.

Gus měl tady k dispozici stroj s naprosto neomezeným výkonem, jenomže zůstával stále na místě jako přikovaný. Chyběl mu ten správný šém, kterým by obludu oživil. Yeuze mu hodila rukavici: ať lokomotivou pohne alespoň o jediný metr. Neuspěl.

Neuspěl, i když na palubě stroje všechno skvěle fungovalo. Opravil zadřený alternátor a všechno přepečlivě zkontroloval.

Postoj mladé ženy ho urážel a zároveň znepokojoval. Obával se, aby se nepokusila opustit pyramidu a nevrhla se bezhlavě do zoufalého dobrodružství. Zprvu si myslel, že se připravuje na útěk pěšky, například do Cross Bi Station,ale pak ho napadlo, že by se mohla zmocnit jednoho ze záchranných člunů lokomotivy a vydat se po průhledné trati do neznáma, což by nebylo o nic menší bláznovství.

„Poslouchejte mě,“ zavolal na ni jednou večer skrz dveře jejího pokoje. „musíme si promluvit.“

Yeuze byla právě v nádherně horké lázni. Koupala se často, byla posedlá péčí o svou čistotu, snad se obávala dalšího možného úpadku své osobnosti. Osamělé snění ji však děsilo, snila totiž o dosažení známých ideálů, jenomže pomocí nepřijatelných ústupků a pochybné nedůslednosti.

Ty ústupky začaly podle ní oné noci strávené s Kidem. Její vypočítavost se tehdy změnila v perverzní rozkoš, kterou v sobě nečekaně objevila. Ano, perverzní, opakovala si a trýznila se pocitem viny. Byla perverzní. A pak to páření vlkodlaků, ona sama nabízející se jednou Engolovi, podruhé Enricovi, a k tomu všemu ten uzavřený smrdutý prostor havarované lokomotivy, která uvízla v propadlišti zborcené točny.

Beznohý mrzák vytrvale bušil na dveře. Ponořila se celá do lázně. Už se jí nezdála tak teplá jako před chvílí, dokonce jí na zádech zamrazilo.

„Musím s vámi mluvit," řval přede dveřmi Gus. „Otevřete ty zatracený dveře!"

Yeuze zavřela oči a zvrátila hlavu dozadu. Z namodralé voňavé pěny jí koukal jen nos, aby mohla dýchat. S ušima plnýma vody Guse už téměř neslyšela. Mohl by vyrazit dveře, objevit se tady, svléknout se a vklouznout k ní do provoněné lázně, která by ho částečně skryla...

Pomalu se vynořila. Už neklepal, ale kupodivu nepocítila žádnou úlevu. Rychle vylezla z vany, zabalila se do velké osušky, ramena a nahé nohy však zůstaly odhalené.

Seděl v kuchyni a srkal pivo s panákem červené vodky. Bylo to jedovaté pití, přesycené kořením a prý i žraločí krví.

Na mokrých vlasech jí praskaly bublinky pěny. Zadíval se jí na bílé nohy, jemná kolena a oblá stehna. Polkl doušek hořkého piva.

„Co chcete? Nemůžu zůstat chvíli sama, abyste mě nepronásledoval," řekla zlostně.

„Dobře víte, že to tak není. Už to bude čtyřiadvacet hodin, co jsme se nepotkali... Yeuze..., nechte toho... Bylo by to šílenství. Záchrannej člun je jen obyčejná mašinka, vydrží jen chvíli, je přizpůsobenej jízdě po normální trati... Tady by vám byl k ničemu. Musela byste tam nainstalovat laser, kterej by dokázal rozpustit vrstvu ledu pokrývající koleje... Na to spotřebujete spoustu paliva... Zůstanete trčet na mořským ledovci... Ujišťuju vás, že se nám to podaří, ale musírpe mít trpělivost."

„Posunul jste ji o jediný metr?"

Prudce se rozmáchl, ale nechal paži zase klesnout na stůl. Měl silnou velkou ruku se zploštělými prsty.

„Tohle jste mi chtěl říct, nic víc?"

„Měli bychom spolu víc mluvit, snažit se porozumět si, přemýšlet."

„Vracím se do své vany," odpověděla jen.

Pod osuškou se jí vlnily boky. Rychle seskočil ze židle a potichu ji následoval. Věděla, že je za ní, cítila, jak jí buší srdce. Krev jí stoupla do tváří a podlomila se jí kolena. Jako pokaždé, když ji sledoval nějaký muž a když věděla, že to pronásledování má nějaký konec - postel, klidný koutek, překážku, kde se bude muset zastavit - když cítila, že se k ní blíží samec a že se přitiskne k jejím bokům.

Vešla do ložnice a pokusila se zavřít za sebou zasunovací dveře, ale ruce sejí příliš třásly, nezaslechla obvyklé zaklapnutí. Přesto pokračovala dál až do koupelny. Naklonila se a pustila ještě horkou vodu. Potom se napřímila a rozvázala uzel osušky pod levou paží.

S rukama v kožešině z bílého vlka, která pokrývala.podlahu ložnice, se Gus díval, jak osuška padá na zem a odhaluje vyzývavý kulatý zadeček. Yeuze pomalu překročila okraj vany, a než se ponořila do namodralé praskající pěny, zahlédl ještě tmavý chomáč jejího klína.

Voda v lázni se znovu ohřála, už začala být horká, ale Yeuze se přesto chvěla. Gus jí nenaháněl strach, spíš ona sama sobě. Může být někdo ještě zvrhlejší? pomyslela si.

Gus se vyhoupl na okraj vany. Měl jemně chlupatý trup a bílou pokožku. Pohlaví mu přímo svítí, pomyslela si. Chtěl si pospíšit a zmizet v pěně, nechtěl se dlouho předvádět. Myslel si, že jí ten pohled bude nepříjemný.

Nedovolila mu to, vzala ho do obou rukou. Roztřásl se, musel si sednout na úzký okraj vany a jen taktak udržoval rovnováhu. Neodvážil se dívat, když ho jemná ústa políbila.

Galantně jí poskytl možnost brát to všechno jen jako sen. Zmizel totiž velmi rychle a nechal ji ve vlažné vodě samotnou. Nebýt těch malých chomáčků pěny na podlaze, mohla by si myslet, že tu byla úplně sama.

Gus zůstal i nadále diskrétní, když za ním občas přišla do velitelské kabiny lokomotivy a snažila se mu pomoct.

„Neznala jsem Kurtse, vím jen to, co mi o něm řekl Lien Rag," opakovala stále dokola. „Jak mám za takových podmínek najít ten správný kód? To by mohl jen Lien Rag. Zkusila jsem už vše, co se ho týkalo, snažila jsem se vzpomenout si na všechno."

Nezapomínali ani na vlkodlaky. Neustále je pozorovali a Gus pravidelně vylézal na kupoli stanice. Vedl si záznam o jejich přibližném počtu a zdálo se mu, že jich ubývá.

„Žerou se mezi sebou... Zřejmě napadají ty nejslabší. Už tam není nic k jídlu."

„Mohli by se vrátit sem?"

„Ano, až zapomenou na krvavý neúspěch prvního pokusu. Pud sebezáchovy bude silnější, proto už nesmíme opouštět lokomotivu. Neodváží se vylézt nahoru, takže je dokážeme odrazit."

„Ano, jenže tady nemůžeme použít kamery a videozáznamy.

Museli bychom se na to napojit."

Gus tomu věnoval celé dva dny a málem toho nechal. Neměl o počítačích nijak velké znalosti a pracoval vlastně metodou pokusů a omylů. Zatím se střídali v hlídkách, aby je náhodou vlkodlaci nepřekvapili.

Jednoho rána, když se Gus zase vypravil na obhlídku, zahlédl nedaleko západních dveří malou skupinku. Rychle se vrátil na lokomotivu.

„Musíme být připravení na všechno."

Den však uběhl bez dalšího incidentu a oba strávili noc ve strachu.

„Mohli bychom je krmit," navrhla Yeuze. „Zásoby v lokomotivě nám stačí na celé měsíce. Můžeme jim nechat zásoby z pyramidy."

„A co když tady zůstaneme trčet celé roky?“

„Nestrávím tady celé roky,“ prohlásila pevně. „Určila jsem si lhůtu, víc vám neřeknu.“

Gus to tušil a raději ani nechtěl vědět, jak dlouho je ochotná čekat.

„Už jsem vám to řekl, je to šílenství.“

„Musíme najít jiné řešení, když jsme nenašli to správné slovo, ten hnusný kód. Musíme vybavit záchranný člun. V zablokované lokomotivě zůstalo ještě plno oleje.“

„Rozmělníme naše síly, čas...“

Nakonec ale ustoupil na celé čáře. Jednou v noci vynesl na nástupiště bedny s potravinami, zatímco ho kryla s tou smrtonosnou automatickou zbraní v ruce. Potom se připlížil ke staré lokomotivě a prohlédl si tendr. Přinesl však špatnou zprávu.

„Vyprázdnili celou nádrž. nakonec se jim podařilo najít výpusť.“

„Najdeme něco jiného. Myslela jsem už i na kolejovou plachetnici, tady v Indické propadlině jich spousty brázdí zdejší tratě. Lien Rag kdysi cestoval na palubě takové plachetnice. Stačí, když postavíme jeden nebo dva stožáry a ušijeme plachty. Vítr fouká nejčastěji od jihu, a i když nejsme žádní zkušení navigátoři, může se nám to podařit. Právě proto, že pojedeme po trati piráta Kurtse.“

„Trať se musí rozmrazit, pokud možno laserem. A pak, člun je příliš malej na to, aby to všechno uvezl.“

Přesto se tím plánem zabýval a pro začátek si udělal pár náčrtů. Materiál na výrobu stožárů i plachet by mohl najít přímo tady.

Yeuze pak našla v Kurtsově knihovně starou knihu o navigaci plachetnic a od té chvíle dělal Gus velké pokroky.

Oba pracovali tvrdě. Přenášeli potraviny na nástupiště stanice, aby se pojistili proti nájezdu vlkodlaků, což jim zabíralo spoustu času. Gus se domníval, že by je mohli bez větších potíží prostě zlikvidovat. Věděl však, že Yeuze by toto řešení nikdy nepřijala. Snažila se pochopit, proč vlkodlaky dovezli až do pyramidy a zavřeli do klecí.

„Muselo se to stát na Kurtsův rozkaz,“ řekla jednou. „Jsem si tím jistá. Jenže proč? Nejsou to stejní hybridi jako na severu. Nemají na zápěstí ta znamení žhavým železem. Taková, jako máš ty.“

„Snad nějaký iniciační rituál... Nevzpomínám si, že by mě někdo tak poznamenal, a přesto se to stalo...“

„Tihle vlkodlaci pocházejí odjinud,“ řekla přesvědčeně.

Podařilo se jim umístit člun na skleněné koleje a postavit na něm stožáry. Líp se to už nedalo udělat, sloupy by měly odolat i těm strašným vichřicím, obvyklým v této oblasti. Větší problémy však měli s plachtami.

„Musíme je vyzkoušet, chci říct musíme vyjet kousek ven za mírnýho větru a vrátit se na motorový pohon.“

„Je to vážně nutné?“ pochybovala. „Proč máme ztrácet čas a plýtvat palivem?“

Občas se vracela do Kurtsova pokoje, vyťukávala na klávesnici různá slova, rozčilovala se a nakonec raději odešla dřív, než by to tam všechno rozbila.

Gus se k ní stále choval velmi pokorně. Musela ho sama občas vyprovokovat a ty malé vulgárnosti jí dělaly spíš potěšení, než že by se za ně styděla. Provokovala ho jako drzá prostitutka. Přicházel za ní na lůžko a chtěl, aby zhasla, ale ona chtěla vidět, chtěla samu sebe přistihnout při tom, jak se miluje s tou půlkou muže.

Jednou se jí zeptal, jestli se vzdává naděje, že najde Liena Raga a Kurtse.

„Lituju, že jsem se sem dostala, to je možná začátek ústupu. Chci se z toho dostat za jakoukoli cenu, vrátit se do Společnosti Mořského ledovce a odpočinout si. A co ty?“

„Já? Budu pokračovat...“

„Ale co tvá farma na severu, tvoje další děti?“

„Jsou pro mě cizinci, dokud nenajdu svý já a nebudu zase sám sebou. Než bych žil s nimi a cítil se cizincem, budu radši hledat Concrete Station.'

„To hledání může přesáhnout délku jednoho života,“ řekla.

„Co mi na tom záleží?“

Museli předělat celé plachtoví. Když ho totiž nainstalovali, zjistili, jaké má nedostatky. Nikdy by neodolalo silnému větru. Stejně potřebovali několik souprav, protože se cestou jistě rychle opotřebují.

Vlkodlaci je už neznepokojovali, měli přece jen jakžtakž co jíst. „Snadno si zvykli, že jim potrava padá z nebe,“ konstatoval překvapeně Gus. „Jako kdyby je odjakživa někdo živil a oni nebyli zvyklí se starat ani o nejnutnější minimum. Ze by předtím žili v zajetí celý život?“

„Možné to je,“ souhlasila Yeuze „Jen kdybychom věděli, odkud vlastně jsou...“

21

Disidenti Obnovitelů zažili překvapení, když se obě ženy vrátily z Everest Station ještě téhož večera.

„Ale čekali jsme vás až zítra nebo pozítří,“ divil se Astyasa, vůdce celého kolektivu.

„Liensun už s nimi není. Je novicem u kněží zdejšího kraje,“ řekla Ann. Pro ni to bylo největší zklamání v životě.

Vydala se na tuhle cestu jen proto, aby se s tím mládencem znovu setkala. Neskrývala své zklamání. Manžel se na ni s údivem zadíval, jako by ho najednou něco osvítilo,

„Ti ostatní,“ přispěla svou troškou do mlýna - svůdná Jube, „jsou z toho celí přepadlí. Ztratili...“

„Nepodařilo se nám ani setkat se s představiteli Provizorní rady. Musíme jim poslat žádost...“

„Takže zbytečná cesta?“ zeptal se Astyasa.

„Zbytečná... Tedy dozvěděli jsme se, že Obnovitelé, které vede Ma Ker, budou přijati jedině pod podmínkou, že se usadí ve skalách a na útesech, kde roste lišejník, a budou žít na rozviklaných lešeních, jako jsou tahle, co vidíme v tom hlubokém, ztraceném údolí. „

Ztuhli děsem, všichni do jednoho.

„Mohli bychom využít stejné příležitosti," řekla naléhavě Jube.

„Kdyby byl náš vlak schopný jízdy, měli bychom ještě šanci. To je všechno, co jsme se dozvěděli... Ale nedali nám vůbec žádné sliby."

„Jak se tam žije?"

„Everest je dost ubohá stanice, ale přece jen tam jsou nějaké obchody, nástupiště, lidi..."

„Ale co dělá Liensun u kněží, mezi řeholníky?"

„Prý konvertoval. Je to divné," odpověděla Jube. „Život v klášteře prý není žádná sranda a každým okamžikem riskujete pád do prázdna. Novicové musí bdít nad pevností staveb a jejich ukotvením, musí vyměňovat opotřebované sloupy, které podpírají plošiny. Pracují zavěšení na konci lana a pod nimi zeje pět set metrů prázdnoty. „

„Liensun musel vymyslet nějakou lest," ozval se Greog Suba a podíval se na svou ženu.

Ta jen pokrčila rameny.

„Jakou lest? Jestli proto, aby vylepšil naši pověst, proč ne? Je šikovný, dokáže přispět nějakým nápadem ke zlepšení konstrukce těch křehkých staveb."

„Musíme se rozhodnout," připomněl jim Astyasa. „Nemá smysl donekonečna diskutovat... Situace je jasná."

„Přece nepůjdeme žít na ty visuté hrazdy?" vykřikla vyděšeně Jube.

Našla podporu u mnoha lidí. Tísnili se u vchodů do vagonu, kde se schůzka konala. Zazněly výkřiky protestu.

„A kam chcete jít?" nedal se Astyasa. „Chcete zůstat věčnými tuláky?"

„Proč ne?" kontroval Greog Suba.

Obvykle byl dost nevýrazný, na veřejnosti mluvil jen málo. Všichni se na něho podívali překvapeně, ale se sympatiemi.

„Docela si dovedu představit, že bychom byli stále na cestě. Jistě bychom si uměli zorganizovat zásobování... Pár vagonů navíc by nám stačilo a mohli bychom nakupovat zboží a prodávat je se ziskem. V další části vlaku bychom mohli žít a pokračovat ve výzkumu. Jednoho dne přece najdeme domov, nějaké ideální místo, když nás tady nechtějí."

„Počkejte," řekla Ann. „Zapomněli jsme vám říct, že nevlastní bratr Liensuna, Jdrien, Mesiáš Zrzavých, je s pravověrnými Obnoviteli. Chrání je a zdá se, že lamové si ho váží a respektují ho. Říká se, že právě díky němu by mohli být Obnovitelé do Společnosti konečně přijati."

„No to je teda vrchol!" zařval Greog. „Takže náš přirozený nepřítel, ten Muž z Chladu, falešný bůh, se má stát naším zachráncem? Komu to chcete namluvit?"

Ann zbledla a pohlédla na svého manžela s nenávistí. Pochopila, že to je jen záminka, že ji chce dostat pryč z téhle Společnosti a riskuje přitom, že i ostatním vnutí to ubohé, nikdy nekončící dobrodružství.

„Takže budeme bloudit po kolejích, jako poslušní cestující Společnosti, kterou nenávidíme," odsekla ironicky. „Vy si snad myslíte, že naši úhlavní nepřátelé, Výhybkáři, lady Diana a všichni ostatní, nás nechají v klidu jezdit, obchodovat a dokonce bádat? Budou nás nemilosrdně pronásledovat. Vždyť vám to říkám, tady musíme zůstat," křičela na ně. „Udobříme se s ostatními Obnoviteli, vytvoříme komunitu. Tady jsme chránění. Podle toho, co jsme stihli pochopit, tady Výhybkáře právě nemilují, považují je za podezřelé... Musíme se snažit ze všech sil, abychom tu mohli zůstat."

Astyasa vstal.

„Navrhuji vám, abyste v noci přemýšleli. Ráno moudřejší večera, zítra se rozhodneme."

„Jestli jsem tomu dobře rozuměla, máme tři možnosti," shrnula to Jube. „Buď půjdeme na lešení, nebo předěláme lokomotivu na uhlí, nebo se vrátíme?"

„Přesně tak, lépe jsi to nemohla říct."

Ve společné jídelně bylo živo a večeře byla bohatá. Obě ženy přivezly z města čerstvé jačí maso, voňavé bochánky chleba a máslo. Měly toho tolik, že si na hranici musely najmout nosiče.

Názory rychle vykrystalizovaly a vznikly tři nestejné tábory. Nejpočetnější byli ti, kteří si přáli upravit lokomotivu na nový druh paliva. Následovali ti, kteří chtěli jezdit z jedné Společnosti do druhé a obchodovat. Jen čtyři nebo pět zbylých se připojilo k Ann a chtěli se usadit v závratných výškách lešení spolu s nově příchozími Obnoviteli. Vedla je k tomu nostalgie k Bratrství I, věřili, že v těžkých a nebezpečných podmínkách se znovu vytvoří semknuté společenství, které se bude bít za lepší budoucnost.

Aniž to sám chtěl, octl se Greog v čele těch, kteří si přáli odjet na palubě vlaku. Sám z toho byl překvapený, ale postoj jeho ženy v něm začal vzbuzovat pocit bolestínské ublíženosti.

Astyasa byl ve skupině s umírněnými Obnoviteli, kteří diskutovali o možnostech technických změn na lokomotivě.

„Věřím, že v této Společnosti můžeme najít nový domov. Jsou mezi námi mechanici, mohou se pustit do jakékoli přestavby. Ostatně proč bychom nemohli používat právě uhlí?"

„Souhlasím," připojila se k němu Jube, „jenže nás určitě strčí na stejně hnusné místo, v jakém žijí ostatní. Z čeho budeme žít? To uhlí budeme muset zaplatit. Podařilo se jim najít několik špatně placených pracovních míst, ale co když my takové štěstí mít nebudeme?';

„Najdeme práci," nadchl se, jako ostatně příliš často, Astyasa. „Postavíme skleníky přímo v soupravě vlaku. Bude nám stačit pár nákladních plošin... Můžeme se věnovat řemeslu. Budeme vyrábět užitkové předměty, které se Tibeťanům můžou docela hodit."

Jube se naklonila kAnn a potichu se jí zeptala, proč se chce usadit na těch lešeních.

„Ve vlaku nám bude mnohem líp," řekla jí spiklenecky.

Ann Subová jí nemohla odpovědět, že myslí především na Liensuna, i když je momentálně zavřený v nějakém tibetském klášteře. Možná se k němu za těchto podmínek snadněji přiblíží. Představovala si, že lešení mezi sebou komunikují.

„Náš vlak nikdy nepřijmou. Přinutí nás, abychom změnili topeniště a získají tak čas. Vidělas, jak tam vlastně žijí v té slavné Everest Station?“

Večeře se prodloužila do pozdních nočních hodin a Ann zůstala v jídelně jako jedna z posledních diskutujících. Bála se setkání s Greogem o samotě.

Když přišla konečně do kupé, Greog už ležel. Opatrně jako myška si lehla vedle něho, ale byla to marná snaha. Sotva ulehla, vrhl se na ni a násilím jí chtěl rozevřít sevřená stehna. Supěl jí hulvátsky do ucha:

„Teď už to vím. Toužíš po tom klukovi, zmíráš po něm touhou. Proto ses dobrovolně přihlásila na ten výlet do Everest Station, proto se ti zachtělo žít mezi nebem a zemí... Nikdy, slyšíš, nikdy ti nenechám ani tu nejmenší naději... Zrazuješ nás i naše ideály. Liensun je jen špinavý, nafoukaný prospěchář.“

Takovou hrubost u Greoga ještě nepoznala, vyděsilo ji to. Raději se mu oddala a doufala, že ho tím uklidní.

22

Dva dny trvalo Gusovi, než vložil do počítače všechny údaje vyčtené z knihy o plachetnicích. Přístroj mu nabídl několik typů plachet. Pochopitelně zapomněl na spoustu důležitých údajů a parametrů, ale doufal, že se postupně dopracuje slušného výsledku. Byl na sebe docela pyšný, jak už ovládá elektroniku. Připadalo mu to jako logické vyústění počítačové iniciace, která začala v knihovně ručních archivů v Karachi Station. Sám si tvořil svou minulost a připravoval se na jinou budoucnost, než jaká by ho čekala, kdyby zůstal chovatelem sobů.

Jen málokdy myslel na farmu za malým polárním kruhem, na svoje děti a ostatní příbuzné, kteří se údajně - podle Yeuzina vyprávění - o všechno starali. V rychlých vegetačních cyklech sbírali úrodu trávy a měli skvělé výsledky v produkci mléka i masa. Nechápal, jak ho kdy mohla zemědělská technika vůbec zajímat.

Před obrazovkou, na níž se právě objevily náčrty námořních plachet, zapomínal i na Concrete Station. Ne jako Yeuze, která odmítala opustit lokomotivu a žít v pyramidě. Byla tím úplně posedlá. Trávila celé hodiny v Kurtsově pokoji a vyťukávala na klávesnici písmena, vymýšlela si ta nejneočekávanější slova.

Gus si vybral jednu z nakreslených plachet a okamžitě ji nechal zvětšit na velikost modelu. Teď už stačí jen vystřihnout plachty přesně podle pokynů. Ve skladech pyramidy byla spousta'nepromokavého, lehkého a pevného plátna. Ostatně byly tam i další vzácné věci. Kurts tam nashromáždil neuvěřitelné poklady, nepochybně výsledek svých úrodných pirátských let.

Gus slezl z lokomotivy a šel stříhat plachtu. Záchranný člun stál blízko, měl už na '„palubě oba stožáry i rezervoár plný oleje. Naložili všechno, co tady našli. Při první příležitosti si však budou muset znovu doplnit zásoby. Možná tam dál na severu narazí na nějakou rybářskou stanici, kde loví tuleně.

Trápil ho však jeden problém: šlo o vyrovnání člunu, až bude foukat boční vítr. Ještě se mu to nepodařilo vyřešit ale věděl, že s tím nemůže otálet. Velmi nízko posazené těžiště naloženého člunu jistě odolá průměrné síle větru, jenže se může stát, že se podvozek odlepí od kolejnic, které člun vedou, a co potom? Potřeboval by nějakou protiváhu, která by se okamžitě přemístila podle směru větru a postavila se mu na odpor. Pomyslel na dvě ponorné nádrže, které by zásobovaly čerpadlo a centrální rezervoár. Mohl by se k tomu účelu použít například motorový olej. Byla to však piplavá práce a vyžádala by si i několika týdnů, kvůli problémům s těsností nádrže. Yeuze tak dlouho čekat nebude.

Už ji neviděl dobrých čtyřiadvacet hodin. Minulou noc strávil u počítače, ani ho nenapadlo jít si lehnout. Ostatně nikdy za ní nechodil sám. Čekal, až ho přijde provokovat, dělala to s obhroublou vulgárností prodejné děvky. Jistě ho chtěla teprve tehdy, když už vyčerpala jiné možnosti ukojení, třeba alkohol či masturbaci. Její hlad po sexu pokaždé strhl i jeho. Vzájemné potěšení se jim někdy zvrhlo v mlčenlivý zápas, který je pokaždé vyčerpal. Líbala ho a kousala do pahýlů, které mu zbyly místo nohou. Předpokládal, že potom měla kocovinu z toho, že se milovala jen s mužským trupem. Ať tak či onak, neudělala nic, aby mu dokázala opak, spíš se mu vyhýbala, někdy i několik dní. A on se zatím trápil pomyšlením, že je jen náhražkou za muže, po kterém toužila.

Ve chvílích strávených společně ji nenápadně pozoroval a obával se nejhoršího. Zoufala si, bála se, že se z toho nedostanou, a několikrát po právě prožitém orgazmu prohlásila přiškrceným hlasem:

„Nejradši bych se vším skoncovala uprostřed rozkoše. Kdybys mi zmáčkl krk těma svýma lopatama, které máš místo rukou, umřu během vteřiny.“

Během těch krizí deprese ho zasypávala erotickými vzpomínkami, detailně mu popisovala, co všechno dělala s jinými muži i ženami, a. naposled s Enricem a Engolem, s nimiž vyváděla jako nějaká hárající čubka. Snažil se utéct a nechat ji samotnou, běžela však za ním, pronásledovala ho po dlouhých chodbách a vykřikovala všechny ty obscénnosti.

Potom se znovu objevila, nejčastěji brzy ráno u snídaně, a pila velmi silnou kávu. „Tuhle večer jsem to přehnala, byla jsem hrozná:.. Nezlob se na mě... Nejsem už sama sebou. Jako by se mé osobnosti zmocnilo něco perverzního a teď mě to vleče za sebou. Cítím, že upadám stále víc.“

Nikdy se od ní nedočkal žádné něžnosti, dokonce ani milého pohledu, nebylo mezi nimi ani to běžné fluidum, to jemné předivo, které proskočí mezi dvěma lidmi spojenými touhou po naplnění rozkoše.

Měl strach z té velké vany, kde trávila celé dny, kde spala, a dokonce někdy i jedla, když ho zrovna nepozvala, aby se s ní přišel pomilovat. Mohla se klidně nakrmit prášky na spaní a pomalu sklouznout na dno hluboké vany, zmizet v bohaté namodralé pěně, aniž by na jejím povrchu zůstala sebemenší stopa.

Ještě stále se neodvážil k ní vejít bez pozvání, napínal sluch, jestli nezaslechne nějaké uklidňující zvuky, třeba šplouchání vody nebo melodii pobrukované písně. Yeuze si často prozpěvovala smutné melodie, které se kdysi naučila v trestaneckém vlaku v Sibiřské. Nejčastěji však v jejím pokoji vládlo hrobové ticho a on z toho šílel. Co když tady zůstane sám, co s ním bude? Bez Yeuziny pomoci se mu nikdy nepodaří řídit záchranný člun a pirátova lokomotiva stále odmítala vydat svá tajemství.

Právě vystřihl plachtu podle vzoru získaného pomocí počítače a postavil se na ruce. V tu chvíli zaslechl v obrovském hangáru něco jako silný povzdech, ale nikdo tam nebyl, jen ten stroj. Fascinován se podíval na lokomotivu; připadalo mu, že vibruje mnohem silněji než obvykle, jako kdyby reaktor zvýšil výkon.

Bez váhání se vrhl dovnitř, vyšplhal se na kapitánský můstek a spěchal k přístrojům, ale všechno bylo v pořádku, jako obvykle.

Přesto se něco změnilo. Zjistil, že na palubní desce září jedno zelené světýlko, právě to, jehož funkci se mu dosud nepodařilo rozšifrovat. Teď dokonce začalo blikat a rozsvítila se malá obrazovka. Objevil se na ní následující nápis:

„Check list ukončen. OK. Trať otevřena. Konec zprávy."

23

Viděl ji, jak běží v dálce po chodbě vedoucí k plošině se schody na kapitánský můstek. Taky ho spatřila. Snažil se co nejrychleji běžet po rukou, tolik spěchal, že se mu zadek odíral o podlahu.

„Pohnula se!" řval do chodby. „Přijel jsem s ní až k vratům a zacouval zase zpátky."

„Podařilo se mi otevřít Kurtsův záznamník."

Zastavila se metr od něho, Gus také zůstal stát.

„Že by se tím taky..."

„Otevřelas všechno, všechno funguje," řekl. „Jak se ti to podařilo? Jak to, že sis vzpomněla?" Rozvzlykala se a on nemohl dělat nic jiného, než ji zdola pozorovat. Jiný muž by ji vzal do náruče, položila by si hlavu na jeho rameno a nechala se hladit po vlasech. On mohl jen bezmocně sedět na podlaze.

„Byla to Floa Sadonová... Ten kód... Floa Sadonová... Kurts ji kdysi unesl... Netušila jsem, že je do ní stále zamilovaný... Potom se občas vídali... Stále na ni myslel. Teď už hrozně ztloustla, stehna se jí obalila sádlem a na břiše se jí krabatí faldy..."

Zmlkla a začervenala se. Gus stejně dávno věděl, že se s tou ženou milovala, často mu to v depresi vykládala, popisovala svou partnerku do nejintimnějších detailů. Bylo mu to hrozně nepříjemné.

„Je to zvláštní, možná ji stále ještě vidí mladou a velmi krásnou... Já ji taky tak vidím..."

„Ta mašina nás poslouchá, Yeuze, pojď se podívat..."

Prudce se otočil a spěchal zpátky, ale uvědomil si, že za ním nejde. Zavolal na ni přes rameno:

„Ty mi nevěříš?"

„Proč se mě nezeptáš, co říká Kurts? Víš, kam oba odjeli? Lien Rag je s ním."

Gus se zachvěl, představa, že s ním teď už bude muset sdílet jeho velký osud, ho děsila.

„Concrete Station," řekl nahlas.

„Ano, přesně tak... Nemá úplně přesné údaje o její poloze, ale věří, že to místo najde... Nechal nám informace..."

„Proč si s sebou nevzali i lokomotivu?"

„Nechali ji tady, protože posádka ji potřebovala, aby mohli topit, uchovat potraviny, prostě přežít. Odjeli na menší lokomotivě... Bylo to něco jako mnohem lépe vybavená drezína. Říká, že počítače nám poskytnou potřebné informace..."

Zakryla si obličej rukama a šťastně vzlykla. Nedokázal najít lepší výraz, opravdu plakala štěstím.

„Floa Sadonová... Umíš si to představit? Ten obávaný pirát Kurts, Kurts, před kterým se třásly skoro všechny Společnosti, je banálně zamilovaný do té ženské, kterou lady Diana kdysi nazvala velkou transevropskou děvkou. Floa Sadonová, která už poznala všechny možné i nemožné milostné zkušenosti. Církev ji dokonce nařkla ze zoofilie, a to nejen proto, že se válela se Zrzavými, nacpanými termohormony."

Jak jen mohla takhle urážet, třebaže s jistou něhou, svou intimní přítelkyni? Bylo mu z toho nanic. Nechápal to, nešlo mu do hlavy, jak to, že všechny ty známé osobnosti, které si namlouvají, že můžou všechno, se tomu dokážou tak cynicky vysmívat.

„Nevěříš, že je to zrovna Concrete Station? Cítím, že mi nevěříš... Pojď si poslechnout tu zprávu. Musela jsem si to poslechnout třikrát, abych tomu uvěřila... Jen si to představ, vyťukám jméno Floa Sadonová, jen tak namátkou, a uslyším Kurtsův hlas. Všechno mi to vypráví, nemůžu tomu uvěřit."

Gus se pomalu vracel, pokyvoval hlavou a znovu zamířil k vnitřním schůdkům, vedoucím na velitelské stanoviště. Dohonila ho a zabořila ruku do jeho hustých tvrdých vlasů.

„Jsi z toho smutný, že ti ukradli Concrete Station? Dostali se tam dřív než ty?"

„Ne, to není tím."

„Ale ano, je to tím... Ale nezdá se ti to spíš jako zázrak? Oba jsme se vydali na cestu za úplně jiným cílem, s jinými informacemi, a ted' se náš osud spojil, velmi úzce nás spojil... Říkáš, že lokomotiva poslouchá?"

Vylezli po žebříku a Yeuze spěchala do kabiny. Posadila se do křesla druhého pilota a Gus se vyhoupl na stanoviště velitele posádky.

V nábožném tichu se dívala, jak pohybuje páčkami. Obrovské ruce mu jen kmitaly po klávesách a neuvěřitelně jemně se jich dotýkaly. Lampy se rozsvěcovaly a za chvíli ji ukázal na obrazovku oznamující ukončení programu Check list. Trať byla otevřená a ve stejnou chvíli se začala otvírat i velká brána pyramidy.

„Je to obrovské, prožíváme něco úžasného."

Lokomotiva se chvěla a alternátory bzučely, táhla se začala pohybovat. I přes elektronukleární vybavení si lokomotiva uchovala tradiční táhla, zřejmě pro případ návratu k tradičnějšímu pohonu a na přejezd přes obtížné úseky.

„Laser se pustil do práce," oznamoval Gus.

Dvojitý paprsek čistil koleje od nánosu ledu.

„Teď brány a zvedák.“

Obrovské visuté brány na odklízení ledových ker se daly do práce. Byly schopné zvednout třeba i celý vlak a odhodit ho stranou jako balík odpadků. Vzpomněla si na Lien Ragovo vyprávění. Tyhle brány jim jednou pomohly zbavit se válečného zpravodajského vlaku v Transevropské.

„Indikátor průjezdnosti trati, radar, zaměřovač, infračervené paprsky... A teď jen mrknu na budíky a vím, že můžeme jet. Rychlost by mohla dosáhnout fantastického maxima, ale zatím jedeme po středovém podvozku. K dosažení uvedené maximální rychlosti bychom potřebovali nejméně šest rovnoběžných kolejí, ty jsou však dostupně jen na hlavních sítích.“

Opírala se o vysoké opěradlo křesla a nakláněla hlavu na stranu směrem ke Gusovi. Upřeně ho pozorovala. Byl nádherný, opravdový vůdce lokomotivy. Zaplavila ji touha, pootevřela ústa a vlhkým jazykem si přejížděla rty.

„Jsme už kilometr za pyramidou.“

„To je neuvěřitelné,“ zašeptala plačtivě.

„Můžeme jet klidně dál, vůbec se nemusíme o nic starat,“ radoval se, aniž si všiml Yeuzina pohnutí.

„Opravdu?“

„Stačí zapnout automatického pilota a můžeme si klidně dát kávu nebo si něco zakousnout. Lokomotiva se o sebe postará sama. Řízení je elektronické, výpočetní centra vyřeší všechny problémy spojené s navigací a chováním přístrojů. Vymažou záznam o našem průjezdu z pamětí výhybek i všech dispečinků, co jich na naší trati je. Upozorní ostatní vlakové soupravy na naši přítomnost a přinutí je dát nám přednost, úplnou přednost. Dokonce i ty nejdůležitější vlaky, ať už vojenské konvoje nebo speciály vysoce postavených osob. I kdyby se na naší trati nalézal speciál lady Diany, bude nucena zastavit a může se jen bezmocně dívat, jak přefrčíme kolem. A my si zatím budeme popíjet šálek kávy nebo sedět u dobrého jídla v jídelně, přímo tady pod velitelským můstkem. A kdyby se náhodou vyskytl nějaký opravdu vážný problém, ozve se hlas, který nás bude okamžitě informovat a vyzve nás, abychom si vybrali jedno z několika možných řešení, která nám sám navrhne.“

„To je úžasné,“ šeptala Yeuze se zamženýma očima.

„Staneme se pány všech tratí Indické propadliny!“ hulákal Gus s nádechem ironie určené sobě samému. „Teď se zastavíme a pojedeme pozpátku, vrátíme se do pyramidy... Před definitivním odjezdem musíme ještě vyřešit pár drobností, ale myslím, že zítra, nejpozději pozítří, se můžeme vydat na cestu.“

Otočil se k Yeuze a zůstal na ni zírat v němém úžasu. Pomalu se svlékala a pokládala oblečení, kousek po kousku, na křeslo druhého pilota.

„Co to děláš?...“

„Říkal jsi, že si klidně můžeme dělat, co se nám zlíbí, mašina se už o všechno postará. Mluvil jsi o kávě, jídle... Myslíš, že se bude chovat stejně rozumně, když se budeme milovat, tady přímo na podlaze, a necháme ji, aby se vrátila do hangáru sama?“

24

Bylo to nejšpinavější místo v celém klášteře, přímo pod záchodky. Mohli stokrát opakovat zákaz jejich používání v době oprav, vždycky se našel nějaký mnich, co ho překročil. Liensun usilovně pracoval a jedním okem šilhal nahoru, aby se případně vyhnul znečištění. Už dva dny se snažili vyměnit nejmohutnější nosný trám. Měřil dobrých patnáct metrů a byl zaklíněný do skal v hloubce nejméně dvou metrů. Všechny ostatní trámy byly závislé právě na něm.

Dříve než se pustili do výměny nosného trámu, museli ukotvit klášter pomocí provazů upletených z hedvábné jačí srsti. Nový trám čekal vedle, až se jim podaří uvolnit ten starý ze zajetí skal. Liensuna přidělili na tyto práce hned na počátku jeho noviciátu. Byl totiž velmi hbitý a uměl dobře koordinovat své pohyby. Pracoval bez záchranného pásu, který se obvykle upevňoval na opasek, a mohl kdykoliv skončit svůj mladý život pádem do hluboké prázdnoty. Říkalo se, že smrt nastane mnohem dřív, než oběť dopadne a rozbije se o ledový příkrov země, jenomže to nikdo zatím nepotvrdil.

S pomocí vzducholodi by bylo možné vykonávat tyto nebezpečné a namáhavé práce mnohem rychleji a účinněji, stačilo by jen navést ji dostatečně blízko ke skalnatému útesu, samozřejmě tak, aby se neprotrhl plášť balonu. Byl by to rád navrhl Velkému lamovi, ale dosud ho ani jedinkrát nespatřil, natož aby s ním mohl promluvit.

Ve vzduchu nad propastí s ním pracoval další novic jménem Chigat. Chystali se rozřezat starý trám pomocí obrovské pily břichatky, jeden nahoře druhý dole. Jejich povinností bylo uchovat každý kousíček dřeva na topení, a pokud by jim jen jediný kousíček spadl dolů do prázdna, půjdou dnes spát bez večeře. Liensun četl v mysli svého druha strach, stále přítomný, záludný strach, který jim může práci pěkně zkomplikovat. V duchu ho stále povzbuzoval, snažil se zablokovat v jeho mysli zdroj panického strachu uvolněním proudu hormonálního morfia, ale mladík zůstával vyděšený.

Pustili se do řezání a první kus trámu byl vytažen nahoru do kláštera. Tam ho rozřežou na úplně malé kousky, které budou přidávat k sušenému lišejníku a kravskému trusu. Ten jim už vyschlý nosili místní chovatelé. V chrámu se ostatně stejně netopilo, Liensunovi tam vždycky byla hrozná zima, i když jeho dřevěná konstrukce byla poměrně dobře izolovaná.

Zatím musel dokázat, co umí. Dosud nechodil na žádné hodiny věrouky a tato počáteční stáž se mohla prodlužovat celé měsíce, než se konečně dostane k výuce. Snášel to kupodivu docela dobře. Doufal, že toto rozhodnutí mu znovu získá vliv, který ztratil Jdrienovým příjezdem.

„Zdá se mi, že trám, na kterém stojím, je shnilý,“ vykoktal ze sebe strachem ztuhlý Chigat.

„Zkus do něj zabodnout nůž.“

Mladík přikývl a zabodl čepel nože do trámu až po rukojeť. Hrůzou oněměl.

„Jen klid," uklidňoval ho Liensun, „pomalu couvej směrem ke skále, tam je to pevnější. Nezapomeň, že máš kolem pasu záchranné lano, to tě udrží."

„Bože, nesnesu to," sténal Chigat. „Do prdele, nepřišel jsem do kláštera riskovat kůži. Chtěl jsem se stát lamou, dostávat darem máslo, čaj a rýži, až bych se jednou usadil v poustevně."

Tento způsob života kněžím zajišťoval životní minimum a asi tisíc jich takto žilo v poustevnách nad osamělými staničkami. Říkalo se dokonce, že když se samotná žena vypravila do poustevny s hovězím lojem na svíčky, nezřídka obšťastnila i osamělého poustevníka a doufala, že jí to přinese štěstí.

„Záchranné pásy nejsou nové," stěžoval si Chigat. „Můžou rupnout... Asi se vrátím zpátky do dolu na hlínu, je to náš rodinný podnik. Je to dřina, ale hlína jde dobře na prodej, doma i na export."

Znovu se pustili do řezání a rozřezali další tři kusy klády. Liensun cítil, jak se pod ním trám chvěje. Trochu ho to vzrušovalo, stejně jako ta hlubina pod ním. Litoval, že opustil své přátele Obnovitele právě ve chvíli, kdy si ho někteří začínali víc všímat. Jenomže Jdrien přitáhl pozornost všech k sobě. Bylo to nesnesitelné.

„Praská to," zařval Chigat a zůstal viset na konci lana ve vzduchoprázdnu, zatímco shnilý kus trámu se řítil dolů, odrážel se od skalních výběžků a trousil rozežrané kousky dřeva všude kolem.

„Nehýbej se, jdu pro tebe."

Liensun skákal z trámu na trám jako hbitý akrobat. Přitáhl nešťastníka k sobě.

„Už ti nic nehrozí, sedni si na trám obkročmo."

Zachráněný Chigat musel chvíli popadnout dech a potom spustil:

„Řeknu jim, že mizím. Vím, že z toho bude pěknej škandál, tady i u nás doma, ale nechci tady chcípnout. Udělal bys líp, kdyby ses taky zdejchnul."

Mladík šplhal nahoru až do kláštera a Liensun marně čekal, že mu pošlou dalšího novice. Zatím se mohl kochat pozorováním výpustě splašků, která nepřestávala chrlit páchnoucí proud. Ten samozřejmě velmi rychle mrzl a nikdy se nedostal až na dno údolí, obaloval však celou skalní stěnu výkaly.

Chrám byl zásobován vodou z pramene vytékajícího z hlubin v nedaleké jeskyni. Přiváděli ho sem potrubím z pálené hlíny. To potrubí Liensun už taky opravoval. Některé z trubek bylo třeba vyměnit, praskaly buď následkem mechanického poškození nebo vlivem silného mrazu. Navrhl vyměnit je za plastové potrubí, které vyráběli v továrně na krmnou trávu jako vedlejší produkt, jeho návrh však byl rozhořčeně odmítnut.

Už ho nebavilo dál čekat a vylezl na rozlehlou plošinu kláštera. Vydal se do hospodářského křídla, kde jeden z níže postavených lamů řídil každodenní chod kláštera. Potkal Chigata, který od něho právě vycházel. Na první pohled bylo jasné, že je velmi rozčilený.

„Nechtějí pouštět výtah jen kvůli mně samotnému. Musel bych čekat do zítřka rána, ale já tady nezůstanu už ani minutu. Půjdu po stezce."

„Prosím tě, nedělej to. Je to hrozně nebezpečný, stezka je zledovatělá. Budeš muset šlapat celý hodiny, než se dostaneš ke schodišti vytesanýmu ve skále."

„Co mi je po tom, už toho mám tak akorát dost!"

Službu konající lama právě pomáhal několika jačím krávám se otelit, nemohl se tedy starat o Liensunova nového pomocníka. Liensun se chvíli zdržel v chlévě, aby se trochu ohřál. Mladí mniši lisovali trus a lišejník, mačkali z nich vodu a takto získané placky potom dávali sušit na velké síto hned vedle sýrů a hrudek másla.

Když vytřeli dosucha první telátko, nastal v chlévě zmatek. Velký lama se přišel osobně podívat na nově narozené zvíře, neboť podle jistých zvláštních znamení se někteří domnívali, že je posvátné. Všechny krávy byly posvátné, ale některé mnohem víc. Podle současného náboženství se totiž podle zvláštních znaků dalo určit, zda zvíře neskrývá duši některého z Velkých lamů. Podle skvrn prý dokonce bylo možné říct, o kterého lamu jde. Během století se tak vystřídali všichni Velcí lamové.

Liensun se ukryl za čerstvé sušící se placky. I když nevoněly právě vábně, měl skvělý výhled. Viděl kostnatého starce sedícího na nosítkách. Čtyři mniši ho nesli na ramenou a navzdory mrazu byl skoro nahý, takže Liensun si mohl podrobně až do pasu prohlédnout všechny detaily jeho kostry.

Položili nosítka na lišejník, který tam byl rozprostřený namísto slámy, přitáhli k lamovi hrůzou bečící tele a prohlídka mohla začít.

Liensun využil hlubokého soustředění Velkého lamy, aby se dostal do jeho mysli. Byl velmi překvapen lamovým naprostým pohroužením. Skutečně se snažil zjistit, který z velkých kněží našel úkryt v těle toho zvířete. Až dosud si Liensun myslel, že mniši hrají jen komedii, aby získali od obyvatel dary a těšili se jejich obdivu a zbožňování.

Velký lama náhle pocítil cizí přítomnost ve své mysli a uzavřel
se. Jeho orlí zrak Liensuna okamžitě našel. Prohodil několik slov
a službu konající lama si pro Liensuna došel. Popadl ho za paži
a táhl ho až ke starci, kde ho přinutil si kleknout.

„To jsi ty... Říkají mi, že těžce pracuješ, ale nevěřím, že to myslíš upřímně. Dost dobře nechápu, co jsi sem přišel hledat. Raději jsi měl zůstat mezi svými. Chystají se sem další, přijali nabídku a usadí se na opuštěných lišejníkových plošinách a lešeních. Budou tě potřebovat, aby si zvykli na nový způsob života. Nebudeme ti ani v nejmenším bránit, aby ses k nim přidal, jakmile dorazí."

„Velký lamo, raději bych zůstal zde a studoval vaše náboženství."

„Nikdy se nemůžeš stát lamou, tvoje schopnosti by se mohly stát osudnými. Ovlivňoval bys ostatní lamy a sám by ses chtěl stát Velkým lamou. Pokud tady zůstaneš, budeš dřít po celý život na údržbě kláštera, nebudeš ničím víc než tesařem a strávíš život nad propastí vyměňováním podpěr a trámů," řekl stařec a jediným pohybem ruky Liensuna

odehnal.

Liensun se celý chvěl potlačovaným vztekem. Spěšně opustil chlév a vešel do společné ložnice. Vrhl se na slamník z lišejníku a přetáhl si přikrývku přes hlavu.

Už zase ztroskotal. Dozvěděl se, že jeho druhové, Ma Ker a poslední Obnovitelé, budou žít na lešeních tyčících se mezi nebem a zemí, v těch nejstrašnějších podmínkách, jaké tady vůbec existují. Bude to stejně těžké, jako když bojovali o přežití s nenasytnou protoplazmou améby Jelly.

Postupně se uklidnil. Začal si uvědomovat, že před ním stojí nová možnost získat mezi svými lidmi prestiž. Rýsovala se mu jedinečná příležitost sehrát novou roli.

Nazítří ráno nechal vzkázat Velkému lamovi, že bude respektovat jeho rady a vrátí se ke svým lidem, jakmile se usadí na lešeních.

25

Nový papež Pius XIII. opravdu neztrácel čas. Sotva byl zvolen, pospíšil si potvrdit, že Zrzaví jsou jen zvířata bez duše a exkomunikoval Obnovitele Slunce. Zároveň zavrhl nové sibiřské dogma o tisíciletém původu doby ledové a nakonec oznámil, že odjíždí na cestu do Panamerické jako host KDDNYST a lady Diany.

„Nic víc?“ ušklíbl se prezident Kid, když mu sekretář předložil depeši. „Raději měl s .těmi prohlášeními trochu počkat, nevytroubit je do světa všechna najednou, aby nechal veřejné mínění v očekávání. Po téhle bombě budou jeho budoucí rozhodnutí působit jen jako slabý odvar...“

„Slyšel jsem, že v Transevropské začali Neokatolíci udávat Obnovitele. Správní rada to mlčky schvaluje.“

Kid pokýval velkou hlavou.

„Co se nás týče, my tu exkomunikaci budeme ignorovat. Dokonce bych si přál, abyste vyhotovili přesný seznam odpovědných činitelů mořskoledoveckých Neokatolíků. Především mě zajímají jména biskupů a misionářů. Prostudujeme si jejich spisy, a pokud si náhodou myslí, že si u nás můžou dělat, co chtějí, tak se na to podíváme.“

„Je tu ještě něco, prezidente Kide. V Indické propadlině se dějí divné věci.“

Sekretář mu podal další depeši. Prezident si ji přečetl a potom ji začal číst ještě jednou nahlas:

„Podivná, lokomotiva neobvyklých rozměrů údajně rozsévá paniku v jižních oblastech Indické propadliny, především na Kerguelenské trati a v‚Mosambik Station. Tento neznámý stroj nereaguje na žádný signál, a dokonce ani na žádné z podmínek či zákazů provozu řízeného elektronicky. Nerespektuje nařízení, přednosti v jízdě, blokuje dispečinky, přetěžuje paměť výhybek a paralyzuje bez rozdílu všechny konvoje, které mají nárok na přednostní průjezd. Podle hlášení očitých svědků se jedna malá průzkumná jednotka pokusila na lokomotivu vystřelit, byla však na místě znehybněna silným laserem vypáleným z lokomotivy. Mocné brány ji pak nabraly, vyzvedly nad úroveň kolejí a odložily stranou na ledovou plochu vedle, tratě. Celá Indická propadlina je ve stavu všeobecné pohotovosti a federální orgány se před několika dny sešly ve Stanley Station, aby zaujaly k situaci stanovisko. Lady Diana byla, prý o incidentech rovněž informována a navrhuje zasáhnout prostřednictvím své Antarktické flotily.“

Prezident zaklel.

„Hergot! Panameričané. v Indické propadlině, to je nepřípustné! Okamžitě odešlu protestní nótu lady Dianě... Dokonce ji budu předem varovat před podobným ‚neuváženým krokem.“

„Panameričané už v Indické propadlině jsou, cestující prezidente.“

„Jistě, jenže ne veřejně.“

„Tarphysové prý mají mobilizaci... Všechny větve té smutně proslulé famílie nájemných vrahů jsou připravené zasáhnout, alespoň nám to sdělují naše tajné služby v Stanley Station.“

„Pošlete mi sem náčelníka generálního štábu.“

Nebyl to žádný Výhybkář, ale ředitel Železničního uzlu, jistý Maxwell. Bylo mu sotva dvaatřicet a žil jen pro reorganizaci bojové flotily. Právě on vytvořil pohyblivé bojové jednotky, v jejichž výzbroji byly malé hlídkové čluny na kolech opatřených pneumatikami, které dokázaly jet velmi, rychle. Dokonce — a tohle tajemství znalo jen pár lidí — mohly hlídky opustit koleje a rozjet se po ledovci. Kidovi trvalo měsíce, než tuto možnost přijal. KDDNYST ho totiž za to mohla zatratit a on by se stal vyvrhelem železničního společenského uspořádání. Nakonec však souhlasil, že v těchto nebezpečných a těžko přístupných oblastech se válka nemůže vést normálními prostředky.

„Povedu první a druhou eskadru na hranice s Antarktickou provincií.“

„Ta operace musí být rázná, ať si Panameričané rychle uvědomí, že naše eskadry jsou připravené zasáhnout právě tam, kde jsou nejzranitelnější. Jestli rozvinou bojové jednotky v Indické propadlině, nemůžou zároveň hlídat naše společné hranice.“

„Myslíte, že ta lokomotiva existuje, není to spíš nějaká návnada?“

„Ta lokomotiva existuje,“ řekl pomalu Kid. „Postavil ji jistý Kurts.“

„Pirát Kurts?“

„Ano, osobně. Je to už dvacet let, co brázdil železniční sítě a plenil v Transevropské a potom i v dalších Společnostech. Už mnoho let o něm nikdo neslyšel a teď se najednou znovu objevil. Nebo aspoň jeho lokomotiva.“

Přinesli mu další depeši, oznamovala, že lokomotiva děsí obyvatele a cestující, neboť přední štít stroje se zdálky podobá obrovské lebce. Fotografie připojená ke zprávě, pořízená nějakým náhodným svědkem, to potvrzovala.

„Už od počátku bylo všechno vymyšlené tak, aby lokomotiva vzbuzovala hrůzu,“ vysvětloval prezident Kid. „Reflektory září z hloubky prázdných důlků, mohutné zuby bran a zvedáku se výhružně cení, ta zvláštní forma předního kotle... Opravdu to vypadá jako lidská lebka... Poznávám ji. Jezdívala v Transevropské, nikdy si nedělala žádné starosti s elektronickými zátarasy ani s Železniční policií. Nikdy se nikomu nepodařilo ji ohrozit, unikala všem pastím, které jí

nastražili.“

„Další zpráva,“ ozval se znovu sekretář. „Jde o schéma trati, kterou lokomotiva projela.“

Poprvé si jí všiml jeden ze svědků koncem týdne, tedy před čtyřmi dny. Byl to obchodní cestující, který projížděl v drezíně po pomalé trati. Údajně ji spatřil nedaleko jedné bezejmenné zničené stanice na vedlejší trati, která se napojuje na Seychelskou síť.

„Potom se znovu objevila na severu Indické propadliny a konečně v současné době je v její jižní části... Ta její dráha je značně složitá,“ poznamenal Maxwell. „Jako kdyby váhala, vrací se na síť, kterou už projela... Je obtížné to sledovat a logicky vysvětlit.“

„Seychelská síť,“ opakoval zamyšleně Kid. „Podejte mi tamější Železniční instrukce.“

Sekretář je přinesl.

„Nejen ty nejnovější... Taky ty starší, třeba i několik let zpátky.“

Kid pozorně studoval mapy. Jeho tušení se potvrdilo. Maledivská trať se napojovala na Seychelskou a právě v tom sektoru byla i Gravel Station. Ovšem našel ji jen ve starých instrukcích, v těch novějších už o ní nebyla ani zmínka.

„Chci, abyste té záležitosti věnovali velkou pozornost,“ nařídil. „Ať sebou naši agenti trochu hodí, všichni, které v propadlině máme, kontaktujte i naše obchodní zástupce a obchodníky a nezapomeňte na diplomaty. Potřebuji co nejvíc informací.“

Náčelník hlavního štábu si se sekretářem vyměnili překvapené pohledy, ale Kidovi to bylo úplně jedno. Začínal tušit, že Yeuzina přítomnost v tom zapadlém koutě a objevení obří lokomotivy spolu souvisejí, že obě události jsou vlastně jediným celkem, i když nedokázal vysvětlit, co se tam mohlo stát.

„Co když Panamerická flotila překročí hranice Indické propadliny?“

„Vy zase vstoupíte do země nikoho mezi oběma Společnostmi,“ prohlásil Kid pevně. „Zatím jen jedna eskadra. Zastavíte se na dohled od panamerických útvarů a budete čekat na rozkazy. Není možné vyrazit s celou flotilou kvůli nějaké pirátské lokomotivě. V Australasijské jsou ostatně pirátů stovky. Vylupují rybářské stanice, napadají osamocené konvoje...“

„Dovoluji si upozornit, že až do této chvíle obrovská lokomotiva nic podobného neudělala. Lze jí vytknout jen porušování železničního navigačního řádu a také nerespektování federálního hlídkového člunu. Ale mezi posádkou nebyli dokonce ani ranění.“

Oba muži odešli a prezident zůstal v pracovně sám. Takže Yeuze uspěla, jestli to je ovšem ona a její spolupracovníci, kdo se veze v pirátově lokomotivě. Našla Kurtse a hlavně Liena Raga? Prezident vůči němu už dlouho cítil jistou nechuť a velkou závist. A od té doby, kdy ho jednou Yeuze přijala do svého lože, ho nesnášel ještě o poznání víc, za to, že mu projevovala tolik citu a oddanosti.

26

Díky paměti palubního počítače našel Gus velmi snadno opuštěné stanice, kam se mohli ukrýt. Nemohli cestovat čtyřiadvacet hodin denně, potřebovali se zastavit, vzpamatovat se, stát se opět obyčejnými lidmi. Ta skvělá lokomotiva totiž vyvolávala ve své posádce pocity všemocnosti a megalomanie. Stačilo pozorovat,jak si poradí se všemi překážkami. Stěží odolali záchvatu smíchu při pohledu na důležitý rychlík, který musel náhle zastavit a uvolnit trať. Bylo taky příjemné pozorovat zděšení a paniku cestujících i obyvatel, když lokomotiva projížděla nějakou větší stanicí, což se stávalo dost často. Vstupovali do přechodových tunelů, vjížděli do hrází, aniž měli‘povolení, projížděli obydlenými ‘čtvrtěmi pomalou rychlostí a pozorovali přitom vyděšené obličeje., železniční, zřízence úplně vyvedené z míry, jak bezmocně rozhazují rukama, a smáli se rozzuřeným Výhybkářům, neschopným tu obludu ovládnout. V opuštěných zničených stanicích získávali zpět ztracenou duševní rovnováhu, klidně spali a snažili se vytěžit z nespočetného množství počítačových programů údaje, které by je dovedly až do Concrete Station.

„Jedeme, jako kdyby ta lokomotiva byla opilá, říkal Gus. „Někdy projedeme i několikrát stejnou trasu.“

„Nakonec ji stejně najdeme,“ odpovídala mu Yeuze.

Opuštěné stanice byly obvykle na okraji hlavních tratí, vybírali si především ty na Kerguelenské, která se jim zdála nejjistější. Tušili, že jim je v patách celá flotila a že se snaží nastražit jim všemožné pasti. Až dosud se jim lokomotiva úspěšně vyhýbala.

„Obávám se hlavně nějaký slepý tratě, kam by nás mohli navíst, nebo neznámý propasti pod kolejema. Představitelé Federace, Výhybkáři i Tarphysové museli už dávno vypracovat seznam nebezpečnejch tratí. Mořský ledovec se může na první pohled zdát docela pevnej, ale pod kolejema by mohla být jen velmi tenká vrstva ledu. Zahučíme do oceánu a nebudem ani vědět, co se děje.“

„Naše palubní přístroje by přece takové nebezpečí signalizovaly?“

„Sonda pracuje jen na krátkou vzdálenost. Může nám sdělit, že ve vzdálenosti sto metrů je třiceticentimetrová vrstva ledu. Jenomže jestli pojedem rychle, bude to stejně marný... Musíme hledat v paměti počítačů, vytvořit seznam nebezpečnejch míst...“

„Ta nebezpečná místa lidé většinou opustili, že?“ Yeuze skoro šeptala, hlas měla přiškrcený obavami. „Jako třeba tuhle stanici na zapomenuté trati?...“

„Přesně tak. Jen si představ, že třeba zítra narazíme na výhybku napojující naši trať na zablokovanou síť. Dokážeme ji uvolnit. Představ si, že ji třeba vyhodí do povětří. Můžeme ji bez potíží nahradit jenže to potrvá přinejmenším dvě hodiny. A co když přesně na tom místě ledovec podminovali? Vědí, že výbuch nic nezmůže proti pancíři lokomotivy. Takže podminujou led a my zmizíme v oceánu. Musíme si dát pauzu, aby na nás zapomněli, pokusit se přesnějc lokalizovat oblasti, kde by se ta Concrete Station mohla nalézat.“

Už byli na cestě týden. Byla to nádherná, závratná pouť. Jakmile se ocitli na hlavní trati, lokomotiva využila těch největších obřích kol a dosahovala až dvousetkilometrové rychlosti. Gus si myslel, že by dokázala i víc, ale nikdy se neodvážil jet rychleji.

I když byli hrozně netrpěliví, hlavně Yeuze, opustili Gravel Station s dvoudenním zpožděním. Gus trval na tom, aby dali všechno do naprostého pořádku, jak v. lokomotivě, tak v pyramidě. A taky cht1 rozdat všechny nahromaděné zásoby potravin vlkodlakům. ‚Po dva dny tvrdě pracoval, přenášel ‘bedny, barely a balíky s jídlem. Nejtěžší předměty přetáhl pomocí primitivní kladky, kterou si sám vyrobil ze sítě zavěšené na kusu lana. Potraviny‘ složili na různých místech, vlkodlaci se na ně totiž vrhali a stávali se nebezpečnými. Gus musel dokonce dva zastřelit, aby celá vyhladovělá banda ustoupila a nechala je pracovat.

Až do konce svého pobytu se snažili vyrvat počítačům v pyramidě informace. Kurts tam uložil zeměpisné údaje, záchytné body, ale jak zjišťovali, všechny byly velmi nepřesné.

„Skoro začínám pochybovat, jestli oni sami Concrete Station vůbec našli,“ bručel nervózní Gus.

„Odjeďme, potom uvidíme.“

Gus nakonec souhlasil. Yeuze dokázala být velmi přesvědčivá, šikovně střídala zuřivé výbuchy hněvu a erotické pokušení. Občas byl v jejích rukou jako hračka a začínal se ptát sám sebe, jestli by se chovala stejně, kdyby mu najednou narostly chybějící nohy. Cítil, že jím pohrdá, vědomě či nevědomky. Musel jj přijmout takovou, jaká byla. Nesnesl totiž pomyšlení, že by s ním už nebyla.

První noci si netroufali spát oba najednou, ale automatická ostraha neměla chybu. Jednou večer se k opuštěné stanici přiblížila nějaká stará lokomotiva. Přístroje je o tom uvědomily dostatečně včas, aby mohli nájezdníky odradit. Střela vyslaná podél kolejí přinutila lokomotivu k okamžitému ústupu a následný výbuch vyrval z ledové plochy tuny ledu a zatarasil krami koleje.

Jednu noc nemohla Yeuze ve zničené stanici usnout. Občas rozsvítila reflektor před kulatým oknem svého kupé, ale neviděla nic, jen staré pilíře, větrem zničené skleněné klenby a černý plech rozbitých starých vagonů. Nebyl tam nikdo, ale pocit blízkého nebezpečí jí nedovolil usnout. Museli počítat s federálními vojsky, která na svém území už nebudou tolerovat řádění neposlušné lokomotivy.

Yeuze zašla do kuchyně, aby si uvařila kávu, a odnesla si podnos do pilotní kabiny. Všechny kontrolky svítily zeleně, neměla vůbec žádný důvod se znepokojovat.

Z rozhlasového vysílání se dozvěděli, že Panameričané uvažovali o vyslání Antarktické flotily na ochranu železničních sítí Indické propadliny. Prezident Kid však proti této iniciativě rázně protestoval a přesouval své jednotky na hranice Antarktické provincie. Usmála se při zmínce o Kidově ráznosti. On určitě ví, co ta lokomotiva hledá v oblasti Indické propadliny. Jeho rozhodnutí brala jako přátelské mrknutí. I ze svého vzdáleného hlavního města nad ní prezident Kid bděl.

Vypila dva koflíky kávy a rozsvítila několik řad reflektorů. Nemusela se obávat, že by někdo mohl světlo zahlédnout, železniční síť byla vzdálená víc než deset kilometrů. Na obrazovce spojené s kamerami, které pozorně sledovaly blízké okolí vlaku, se nic neobjevilo. Nakonec reflektory zhasla a kamery pokračovaly ve strážné službě infračerveným světlem.

Vrátila se do pokoje, pokusila se usnout a pomyslela si, že horká lázeň by ji uklidnila. Nakonec se ve vaně uklidnila a šla se raději zachumlat do přikrývek, aby ve vaně neusnula.

Z hlubokého spánku ji vytrhl Gusův hlas v interfonu. Všimla si, že ještě nebylo světlo.

„Přijď za mnou do velitelský kabiny.“

Rychle se oblékla, ale tak, aby v případě potřeby mohla vyjít do mrazu. Zapnula si kombinézu a vyšplhala se do pilotní kabiny.

Gus jí ukázal na obrazovky radaru.

„Dvacet kilometrů severně, jsou tam stroje... Soběstačný, diesely nebo na páru. Jsou tam taky živý bytosti. Podívej se na infračervenou obrazovku.“

Na jihu to vypadalo stejně.

„Obklíčili nás? Docela to tak vypadá.“

„Pokusíme se projet?“

„Ty siluety mužů na kolejích se mi vůbec nelíbí. Proč nejsou hezky v teple a v bezpečí obrněnců? Rozptýlili se na velkou vzdálenost.“

27

Vzducholoď vletěla do úzkého temného údolí a Ma Ker se otřásla hrůzou. Strmé stěny skalnatých útesů byly tak blízko, že se zdálo, že by na ně mohla nějakým předmětem dosáhnout. Zděšeně se rozhlížela.

„Přece se neusadíme tady, na tak hrozném místě?“

„Ale ano,“ odpověděl velitel lodi. „Řídím se přesně podle instrukcí, které mi dal Juguez. Je to opravdu tady. Určitě už brzy spatříme bývalé stavby, ta slavná lešení...“

Asi stovka Obnovitelů se tísnila na horní palubě zařízené v plášti lodi. Cesta byla namáhavá, museli ještě udělat velkou okliku směrem na jih, aby nakoupili zásoby oleje v jednom loveckém družstvu. Tam sice souhlasili s tím, že olej Obnovitelům prodají, avšak využili situace a ztrojnásobili ceny.

„Údolí se trochu rozšiřuje.“

„Jenže je tu pořád stejně šero. Dokonce i vzduchu je tu málo, páchne to tu zatuchlinou.“

Objevily se první staré stavby. Byly zborcené a nepoužitelné, zbylo z nich jen pár trámů, které se zachytily na výběžcích skal, a sem tam kus prkna. Zůstaly jen nejnepřístupnější části, ty ostatní už dávno rozkradli a ztrouchnivělé dřevo použili na otop. „A co dole, je tam něco?“

„Nic, jen nějaká vedlejší trať.“

„Cože, dokonce ani žádná stanice?“

Proletěli kolem dalších zchátralých zbytků, ale postupně začínaly být ty výškové konstrukce v lepším stavu. Brzy si stará fyzička mohla prohlédnout nepoškozenou plošinu. Narezlé skvrny, které se čím dál častěji objevovaly na skalních stěnách, byly trsy lišejníku.

„Údolí se dál rozšiřuje, ale stejně je to ještě velmi vysoko. Naštěstí tu nejsou žádné zpětné ani stoupavé vzdušné proudy. Vzduch na dně se vůbec neohřívá a téměř nestoupá vzhůru.“

Objevila se další lešení. Ze dna údolí se pravidelně zvedala výš a výš soustava stále větších plošin.

„Tahle má patnáct pater, vidím hrubě otesané žebříky... Taky něco jako výtah, který se zvedá pomocí rumpálu... Jenomže ten rumpál je na kliku, musí se točit ručně.“

„Dvanáct pater a žádný žebřík.“

„Tady je zas nějaká jeskyně.“

Ma Ker se nevěřícně rozhlížela kolem sebe, ale všude viděla stejnou scenerii: Hrubě otesaná prkna připevněná k trámům ukotveným ve skále. Trámy byly podepřené podpěrami a všechno dohromady tvořilo velmi důmyslnou konstrukci.

„Pěkná práce... Bez hřebíků a šroubů, udělali to jen pomocí vazby, kolíků a čepů. A všechno to spojili provazy... podivnými provazy.“

„To je jačí hedvábí, jačí srst je dlouhá a hebká jako hedvábí.“

„A je to dost pevný, to jačí hebvábí?“

Velitel ukázal vlevo.

„Záchytné body.“

Na obrovském lešení se třepotaly malé červené a zelené vlaječky. Na plošinách ještě zůstalo pár dřevěných konstrukcí, vlastně chatrčí s nakloněnou střechou, která směřovala do hlubin propasti.

„Odkud berou všechno to dřevo?“

„Vyměňují ho se Severní společností za uhlí a máslo. Těží tam dřevo v podledovcových lesích.“

„Teď se pokusím přiblížit,“ informoval je velitel. „Přistaneme u téhle stavby. Ale jen dočasně. Kdyby se totiž v tomhle úzkém údolí zvedl vítr, byla by to katastrofa, všechno bychom urvali a zničili. Později zaryjeme kotvy lodi přímo do skály až nad samý vrchol stavby.“

Přistání bylo velmi pomalé a opatrné, ale když Slunce lásky lehce narazilo do lešení; celá stavba zapraskala a neznatelně se zakymácela.

Zavládlo hluboké ticho. Po chvíli váhání velitel otevřel zasunovací dveře a vyzval Ma Ker, aby vystoupila první. Celá ztuhla a velmi zbledla, upřeně pozorovala skalní stěnu, vzdálenou jen několik metrů. I ta nejmenší stopa vlhkosti okamžitě mrzla a zanechávala po sobě lesklé stopy, přesto všude kolem rostly obrovské trsy lišejníku, zdály se přímo nadosah.

Pomalu se přiblížila k okraji lešení a položila chodidlo na kluzká prkna, celá pokrytá náledím.Nebylo tam žádné zábradlí.

Přisunula i druhou nohu a zakusila podivný pocit. Jako by se houpala,proti své vůli, dalo se to přirovnat k noční můře. Vzdálila se od gondoly, přitiskla se ke skále a pohladila trsy lišejníku, jenže přes silné rukavice nepocítila vůbec nic. Připadalo jí, že trsy jsou na omak dost jemné.

Opatrně našlapovala podél stěny a vstoupila do první chýše. Byla velmi prostorná a dobře chráněná před mrazem trsy lišejníku a jačího hedvábí. Ma Ker vyšla ven otvorem po straně velmi blízko propasti a teď už bez zaváhání pokračovala po plošině dál. Došla k menší stavbě, rozdělené na deset stejně velkých kójí. Uprostřed někdo postavil velikánská kamna z pálené hlíny. Hned vedle ležely brikety uhlí a ještě nějaké další, béžové barvy. To byl sušený jačí trus. Kus dál stála ještě jedna bouda, koupelny a záchody. Nečistota odtékala přímo dolů do prázdna. Vodu sem přivádělo primitivní potrubí, zřejmě se jí dalo získat víc rozmrazováním sněhu a ledu. Potrubí bylo částečně ucpané ledem, někdo ho zřejmě ještě nedávno rozmrazoval, ale brzy se znovu ucpalo. Také v téhle boudě stála uprostřed rozměrná kamna se zásobami uhlí a sušeného trusu. Obnovitelé z Everest Station sami dohlédli, aby noví osídlenci měli hned první den čím zatopit. Nebyly tu však žádné zásoby potravin.

Z lázeňské chýše se dalo vstoupit rovnou do umělé, asi osm metrů hluboké jeskyně. Bylo tam velmi teplo a skoro tma. Ma Ker mohla sotva dýchat. Najedou zaslechla pravidelné oddychování, užuž se chystala zmizet, ale brzy si uvědomila, že ten zápach je vůně chléva. Bože, jak dávno už něco podobného necítila?

U žlabu plného lišejníku byly připoutány tři krávy. Otáčely k ní hlavy, srst na krku měly slepenou. Celé jejich poměrně malé tělo bylo pokryté dlouhými jemnými prameny.

28

Rozloučení nakonec proběhlo celkem hladce a Greog Suba souhlasil, aby ho manželka opustila a odešla s nově příchozími na závratná lešení, jak nazývali obyvatelé Společnosti ty podivuhodné stavby. Bylo jich celkem pět, kdo se rozhodli pro tuto možnost, tři ženy a dva muži.

Vlak Obnovitelů - disidentů byl nakonec vpuštěn do primitivního depa Sun Company poblíž Everest Station. Vyměnil jim tam olejové hořáky za topeniště schopné spalovat uhlí a brikety. Museli zaplatit předem nekřesťanskou sumu a

navíc ještě vysokou kauci. Tu jim prý vrátí, pokud přijmou podmínky, které jim určí Provizorní správní rada. Ty podmínky mohly ovšem znamenat i vyhoštění do. některého z uzoučkých vedlejších údolí. V Everest Station je nikdo nechtěl, všichni jim tvrdili, že tam není žádná práce, dokonce ani možnost vybudovat nějaký obchod nebo průmyslovou výrobu.

Po oné zuřivé noci se Greog Suba stáhl do sebe, byl lhostejný a skleslý. Opustila ho s pocitem provinění. Odjeli jediným osobním vlakem, který zajišťoval spojení s údolím Opuštěných lešení, jak nazývali to místo Tibeťané. Skupinka musela třikrát přestupovat, než se tam konečně dostala. Nesli si s sebou všechno potřebné, aby tam dokázali přežít.

Obnovitelé starousedlíci tam byli už před nimi, aby lešení zkontrolovali a připravili pro nově příchozí. Našli stavby v slušném stavu, daly se ještě opravit. Nechali tam přivézt uhlí, jačí trus a tři dojnice. Nemohli se však zdržet, neboť Provizorní rada se nechala slyšet, že jestli se do týdne nevrátí, budou muset zůstat s nově příchozími. Žádný z nich nepřijal tuto možnost, považovali to totiž za trest a raději se vrátili do ubohých vagonů na předměstí Everest Station.

Ann a její druhové museli i se všemi zavazadly vystoupit v jedné ze stanic na křižovatce tratí. Nesli si s sebou oblečení, jídlo a především velmi vzácné vědecké pomůcky a přístroje. Ann byla se složením skupiny velmi spokojená: čtyři fyzici a jeden biolog.

V krutém mrazu čekali na další spoj, stanice neměla ani tu nejprimitivnější kupoli. Nějaké dítě jim prodalo horký čaj s máslem a mastné koblihy.

„Slunce lásky muselo přistát někdy teď," řekla žena sedící vedle Ann ve špatně vytápěném vagonu, sloužícím jako čekárna. Největší problém bude uhlídat malé děti, dokud se nám nepodaří vyrobit záchranné sítě. Není tam prý ani zábradlí."

Ann ji však neposlouchala. Myslela na Liensuna, který prý byl ještě stále v tibetském klášteře. Dosud žádná žena se do kláštera nedostala, ale Ann věřila, že ho brzy spatří.

„Ma Ker na nás bude jistě velmi přísná," ozvala se znovu sousedka. „Budeme muset vysvětlovat."

„Bratrství II nakonec stejně ztroskotalo, tak jak jsme to vždycky tvrdili," ohradila se trochu prudce Ann.

„Prosím vás, nerozčilujte se. Nesmíme začít nepřátelsky. Musíme držet pohromadě, potřebujeme se navzájem, je to otázka přežití. „

Konečně se ve stanici objevil prastarý vlak. Byl to uhelňák s jediným vagonem pro cestující. Byl už plný a jen taktak se jim podařilo naložit všechna zavazadla a jakžtakž, se usadit. Při každém škubnutí vlaku se kolem zvedala oblaka uhelného prachu. Na podlaze ho byla několikacentimetrová vrstva. Prach je škrábal v krku a k velkému pobavení sedících Tibeťanů začali silně kašlat. Jedna stará žena jim nabídla džbán s lahodnou tekutinou. Odmítla si nechat zaplatit a vrátila se zase zpět na místo. Pomohlo jim to a zklidnilo podrážděné průdušky.

V noci museli ještě jednou přestoupit, tentokrát už naposledy. Dozvěděli se však, že vlak zastavuje až deset kilometrů za údolím Opuštěných lešení. Aby jim zastavil přímo v údolí, museli by podat žádost u velitele poslední stanice. Průvodčí souhlasil, že promluví se strojvedoucím, ale vyjednávaní bylo zdlouhavé a nákladné.

„Ocitneme se uprostřed noci na dně ledovýho údolí," zamručel jeden z mužů. „V tý tmě nebudeme moct začít vystupovat nahoru na lešení."

Nakonec však přece jen museli vystoupit do noci, neviděli ani na krok. S pomocí olejové lampy se trochu zorientovali a podařilo se jim najít nejbližší skalní stěnu. Naštěstí našli i prohlubeň, kam se mohli ukrýt. Zachumlali se do kožešin a přikrývek a do rána se ani nepohnuli. V hloubce úzkého údolí se rozednilo s hodinovým zpožděním.

„Vidíte to?" zvolala překvapeně jedna z nich.

Lešení bylo přímo naproti, stoupalo tak vysoko, že ani nerozeznávali jednotlivá poschodí a plošiny.

„No, aspoň budeme mimo dosah vody, až se vrátí slunce," uchechtl se biolog. „Musím se vám svěřit, že pomalu ztrácím zábrany a moc rád bych Tibeťany pořádně vytrestal, hlavně ty jejich lamy, a nechal je, ať se utopí."

Ani se nepokoušeli ze dna údolí volat nahoru. O několik set metrů výš by je stejně nebylo slyšet.

„Není tu ani ozvěna."

Na třetí plošině obě ženy prohlásily, že si musí chvíli odpočinout, než se pustí dál, a Ann pokračovala dál s oběma muži. Na osmou plošinu však už vystoupila sama.

„Slyší mě někdo?" křičela z plna hrdla. Byla úplně vyčerpaná, obávala se, že nebude mít dost sil udržet se na žebříku. „Prosím vás, jsem Ann Subová, fyzička. Není tam nikdo, kdo by nám přišel na pomoc? Přicházíme až z Everest Station... Ta cesta byla únavná... Je nás pět, ti ostatní zůstali níž..."

Musela křičet dost dlouho, než k ní sestoupilo několik lidí. Tvářili se překvapeně, že ji vidí, ne však nepřátelsky.

„Pomůžu vám, potáhnu vás na provaze. Hlavně nesmíte stoupat moc rychle," řekl jeden z nich.

Dali jí napít mléka, a když ještě snědla jednu velmi sladkou placku, hned se jí vrátila energie. Pustila se do posledního výstupu, ještě poslední tři plošiny. Nahoře už čekala Ma Ker, přátelsky se na ni usmívala:

„Konečně jsme zase pohromadě."

29

Gus to říkal. Kdyby chtěli projet, vyhodí do povětří led přímo pod nimi a lokomotiva i s posádkou skončí někde na dně Indického oceánu.

„V týhle oblasti je led poměrně tenký, i když. to celkem stačí. Ti chlapi, co se pohybují na infračervený obrazovce, museli vyhloubit tunely až na hladinu vody a uložit tam silný nálože. Bude tady tak pěti až šestimetrová vrstva mořskýho ledovce. Měli jsme si to ověřit, než jsme se tu zastavili. Kdyby tu bylo deset metrů, nezmohli by nic."

„Chtějí nás zničit, nebo chytit živé?" ptala se Teute úzkostlivě.

„Jestli se jim podaří nás chytit, udělají to. Lokomotiva je taky musí děsně zajímat, všechno to špičkový vybavení, pohádkový schopnosti... Ale jestli se pokusíme projet, utopí nás.“

„Jak nás mohli najít?“

„Určitě nainstalovali všude další snímače, a potom není nic snadnějšího, než postupně prohledávat vedlejší tratě, který se sbíhají na příslušný hlavní síti.“

„Mysleli jsme si, že tahle trať je opuštěná, a oni přitom taky přijeli od jihu.“

Gus si prohlížel všechny obrazovky. Snímky byly sice rozmazané, ale i tak bylo jasné, že je někdo chce obklíčit.

„V Transevropské se Kurts nikdy do žádné pasti nedostal,“ prohlásila vyčítavě. „To znamená, že je vždycky nějaká možnost. Bohužel, neznáme dobře všechny schopnosti toho stroje.“

„V Transevropský,“ odsekl Gus otráveně, „není skoro žádnej mořskej ledovec. Je to samá pevnina, tam nemůžeš nechat zmizet vlak v nějaký trhlině v ledu.“

Yeuze ještě připomněla zařízení sloužící na kladení pryskyřičných kolejí.

„Není možný postavit z nich několikakilometrovou trať. Stačí právě tak na provizorní kolej, nanejvýš několik stovek metrů, to je všechno. Dnes už jsou tím vybavený všechny stroje ve vyšší cenový kategorii. Nemáme žádnou možnost. Krásně nás dostali.“

„A co kdybychom si hráli na mrtvého brouka?“

„Můžou několik dní počkat a potom zaútočí.“

„Jestli zaútočí, musí taky počítat s ústupovou cestou. Takže nevyhodí mořský ledovec do povětří.“

„To ne, dokud budou v nebezpečný blízkosti. Ale jestli odsud vyjedeme, můžou nechat vybuchnout miny.“

Nakonec se rozednilo a obrazovka rad aru nabyla přesnějších obrysů. vypadalo to, že ti muži přijeli na obrněných vozidlech patroly nebo v rychločlunech.

„Jestli budem čekat moc dlouho, riskujeme, že se sem přivalí pan americký vojsko, a pak budem opravdu v rejži,“ řekl Gus.

Yeuze připravila jídlo, ve zvláštní troubě upekla chleba, osmažila slaninu, udělala omelety a palačinky.

„Aspoň nás nedostanou s prázným břichem,“ zasmál se Gus

Najedli se s chutí a s jídlem se jim vrátila i nálada, alespoň částečně. Pak se vypravili do zbrojnice a Gus vytáhl zvláštní střely, uložené v kontejnerech. Skládaly se ze dvou dílů a Yeuze si s překvapením všimla, že se dají namontovat na malý podvozek.

„Jednokolejová torpéda,“ vysvětlil jí Gus. „Jsou děsně účinný, dá se jim jen velmi těžko vyhnout, i když je radar nebo ultrazvuk zachytí na dálku. Letí totiž strašně rychle.“

„Jak to víš?“

„Když jsem se hrabal ve skladišti, přečet jsem si popis. Mohli bysme zkusit poslat je k nim po každý koleji a rozmetat ty jejich mašinky tady na jižní straně. Jsou tam sami na jedný vedlejší koleji. Potom jim můžem navrhnout, že je buď vezmem s sebou a vypustíme je někde dál, nebo je necháme na mořským ledovci, bez zásob a bez vozidel. Myslím, že v takovým případě si netroufnou odpálit miny. Taky můžeme zničit i vozy na severu, aby si obě skupiny dobře uvědomily, že nablízku není žádná jiná pomoc kromě nás.“

Odnosili torpéda do podpalubí, tam, kde jim poklop dovoloval dostat se mezi podvozky lokomotivy.

„Pošleme jim jich na každou stranu šest. Hned potom ale budem muset rychle vyrazit na jih, a přitom nebudeme vědět, jestli led odpálí, nebo ne.“

„Ze všeho nejdřív musíme najít jejich frekvenci. Určitě se spolu obě skupiny dorozumívají.“

Frekvenci našli velmi rychle, jenže komanda spolu komunikovala šifrovaným kódem, takže jim nerozuměli.

„Určitě tam někde je odpalovací rampa, ale nevím, jak se s ní zachází,“ přiznal zahanbeně Gus. „Byl bych potřeboval víc času, abych na to všechno přišel. Odpálím torpéda ručně a ty se zatím rozjedeš.“

Yeuze cítila, jak jí vstávají vlasy na hlavě.

„Ale vždyť ty budeš dole mezi koly, pod hlavním podvozkem!

Může tě to rozmačkat.“

„Rozjedeš to a zároveň jim pošleš ultimátum. Oznámíš jim“ že jejich vozy zakrátko vyletí do povětří, že zůstanou sami na ledový ploše a hned tak se k nim někdo nedostane. Jestli ale nenechají vybouchnout miny, budeme je moct naložit a pozdějc je vysadíme v některý stanici, kudy budem projíždět.“

„A co když to odpálí i tak? Jak rozeznáme výbuchy torpéd od min?“

Gus potřásl hlavou.

„S tím nemám žádný zkušenosti. Musíme to risknout. Jedině sonda nám může signalizovat díru v ledovci, jestli nepojedem moc rychle. Jdu dolů. Pošlu torpéda nejdřív na sever, potom přesně v deset hodin a sedmnáct minut na jih“

Zkontroloval, jestli má na hodinkách stejný čas, jaký ukazuje palubní deska.

„Rozjedeš se jen pomalu a budeš s nima mluvit na jejich frekvenci. Aby měli čas vozy opustit. Budou na to mít třicet sekund, možná třicet pět. Rychlost torpéda se blíží tisíci kilometrům v hodině. Drží na koleji díky elektromagnetickýmu jištění. Počítám, že budou mít čas si uvědomit, odkud k nim ultimátum přichází, a na obrazovce se přesvědčí, že to není žádná kachna.“

Klekla si a objala ho kolem krku, potom ho políbila na.ústa. „Prosím tě, dávej pozor. Najdeme ji spolu, tu tvoji Concrete Station.“

30

Komando Federální zásahové jednotky, hlídkující na jihu, mělo k dispozici jen čtyři lehké obrněnce, určené k

potlačování nepokojů, pronásledování traťových lupičských band a sbírání vlakových povalečů ve stanicích, které o to požádaly. Hlavní město Australasijské, Stanley Station, nedisponovalo žádnou bojovou jednotkou, která by jim umožnila pustit se do většího válečného tažení.

Museli jet celý den, než se velkou oklikou konečně dostali na tuhle vedlejší trať a spojili se se severním komandem. Ti měli větší kliku, dostali se sem rychle přes Kerguelenskou síť.

Zastavili dvacet kilometrů od cílového objektu a deset mužů, odborníků na sabotážní akce, vystoupilo na led a vydalo se několik kilometrů pěšky. Hloubili v ledu díry pomocí motorových sbíječek. Nálože byly uloženy v několika úrovních a podle odhadů velícího Výhybkáře by se mořský ledovec měl rozevřít na ploše dvou set čtverečních metrů právě ve chvíli, kdy se obří lokomotiva pokusí projet.

Komando na severu udělalo totéž a teď všichni čekali, co podnikne posádka lokomotivy.

Velitel Výhybkářů Mixew si věřil. Právě si dopřával vydatnou snídani. Už se rozednívalo a všechny nálože byly na svém místě.

„Jestli vystřelí jen jedinou raketu, vyhodíme ledovec do vzduchu."

To byl jediný rozkaz, který měli splnit za každou cenu. Mixew zrovna poručil, aby mu ještě uvařili čaj, a zapálil si cigaretu, když se z rádia obrněnce ozval hlas:

„Cestující Výhybkáři, severní komando bylo zničeno, alespoň jejich vozy. Z třiceti mužů jich přežilo jedenáct, co byli venku na mořském ledu. Jednokolejová torpéda..."

Mixew se nevěřícně zvedl i s prázdným šálkem v ruce. Byl tlustý, nacpaný do ponuré stříbročerné kombinézy.

„No tohle... Snad ledovec nevybuchl?"

Náhle zvuk rádia zesílil a pilotní kabinou se rozezněl velmi rozrušený ženský hlas: . „Máte třicet vteřin, abyste vyběhli ven z vozů. Šest jednokolejových torpéd jede přímo na vás... Jestli odpálíte mořský ledovec, zůstanete tady opuštění, bez ochrany obrněnců a bez potravin. Můžete si vybrat. Už zbývá jen dvacet sekund."

Mixew upustil plastikový šálek. Byl nepříčetný vzteky. Spojař vstal a vrhl se k věži. Chtěl mu zabránit vylézt ven, ale muž ho odstrčil stejně jako oba piloti vozu.

„Už jen dvacet sekund. Opusťte vůz, opusťe vůz, všichni ven na led. „

A ještě:

„Jestli odpálíte ledovec, zemřete bez pomoci. Opuštění. Pomoc nepřijede dřív než za několik dní. Budete bez úkrytu, bez jídla a na dnešek předpovídají bouři. Vichr o rychlosti dvě stě padesát kilometrů v hodině, záplavy letících ledových ker..."

Mixew se taky vrhl k východové věži, ale jen proto, aby zařval: „Okamžitě odpalte miny, okamžitě, slyšíte!"

Odpalovací systém a vysílačka byly umístěné v malém iglú, postaveném asi sto metrů od trati. V úkrytu čekali tři muži. Výhybkář na věži obrněnce si uvědomil, že se komando rozuteklo do všech stran, a muži běželi jako o závod stále dál.

„Vraťte se!" řval. „Okamžitě se vraťte!"

„Už jen deset sekund," ozval se znovu vzrušený ženský hlas v rádiu. „Zůstanete sami na ledovci, nikdo vás nezachrání, na severu už nezbyl ani jediný vůz, možná ani členové komanda... Vzdalte se co nejdál od trati a nechte ledovec na pokoji. Potom vám pomůžeme dostat se do některé stanice."

Výhybkář se podíval na sever a spatřil torpéda, letící na všech čtyřech kolejích sítě. Pomyslel na krysy běžící v hlubinách nákladního vlaku.

„Ne! Odpalte to!" stačil ještě zařvat.

První z torpéd zasáhlo právě jeho vůz a ten vzápětí vybuchl. Posledním obrazem v životě Výhybkáře Mixewa byla obrovská ohnivá koule, úžasné žhnoucí slunce, a on byl jeho řvoucím středem.

Další z obrněnců vybuchovaly nebo začaly hořet, když se na ně zřítily rozžhavené kusy plechu. Komando jen bezmocně sledovalo tu všeobecnou zkázu.

Uvnitř iglú na sebe tři muži váhavě pohlédli. Vtom vběhl dovnitř Mixewův pobočník, Výhybkář první třídy.

„Vyhoďte ledovec do povětří! Odpalte to... Tak na co čekáte?"

Tři muži se na něho úkosem podívali. Další zachránění se už blížili k iglú, ještě celí v šoku z té ohnivé, burácející pohromy, která je během několika sekund zanechala na ploše bez zásob, bez úkrytu a dalších věcí potřebných k přežití.

„Slyšíte, co vám říkám?"

Výhybkář položil ruku na pouzdro se speciální pistolí, jako by chtěl tasit, ale jeden z členů komanda ho zarazil.

„Počkejte. Jestli to odpálíme, odřízneme se od Kerguelenské sítě. ‚Kdo nám přijede na pomoc?"

„Rozkaz je jasný... Víte to stejně dobře jako já."

Blížili se další muži. Mlčeli, ale v očích měli hrůzu.

„Odpalte to! Tak slyšeli jste?"

Vzdálené burácení rozvířilo ledový vzduch. Led se jim pod nohama chvěl. Podívali se směrem na sever a spatřili černý bod, směřující přímo k nim.

„Obří lokomotiva."

„Odpalte to!"

Výhybkář vytáhl zbraň a namířil na tři techniky z iglú. „Vraťte se dovnitř a vyšlete rádiový signál. Musíme to svinstvo zničit!"

„Nějaká žena nám slíbila, že nás naloží a odvezou do příští stanice."

Výhybkář se otočil k mladíkovi, který se odvážil promluvit. „Mlčte!"

„Cestující Výhybkáři," řekl mladík uctivě, „je to naše poslední šance. Víte to stejně dobře jako my. Nepřežijeme tu ani čtyřiadvacet hodin bez jídla a bez úkrytu. V noci bude vichřice. Řekněte nám, co uděláte, abyste nás dopravil živé

na naši základnu.“

„Jak se opovažujete...“

Výhybkář chladně zmáčkl spoušť a vypálil na mladíka tři rány.

Ten se zhroutil mrtvý k zemi. Jeden z jeho druhů však vytáhl zbraň a Výhybkáře jedinou ranou zastřelil.

„To je ta lokomotiva?“

Stroj se blížil a začínal zpomalovat. Yeuze si nebyla moc jistá, jestli pod nimi nepovolí koleje, až se přiblíží k hromadám hořícího šrotu, které zbyly ze čtyř obrněných vozů.

Gus už vylezl z podpalubí a právě se usazoval do křesla druhého pilota.

„No konečně,“ vydechla s úlevou, „bála jsem se, že se nemůžete dostat nahoru.“

„Koleje jsou tím žárem celé zkroucené, zpomalte. Potom zastavíte.“

„Zvedají ruce... Myslíte, že je to léčka?“

„Kdo ví?“

Dva muži z komanda se viditelně snažili s nimi komunikovat.

Neměli žádnou vysílačku, ale mávali něčím bílým. Gus zapnul venkovní reproduktor.

„Pojďte blíž, vy dva. Jestli máte stále v úmyslu vyhodit ledovec do povětří, zničíme,vás dřív, než nás pohltí oceán, na to máme síly dost. „

Aby dokázal, že nemluví do větru, zaktivoval plamenomet na levoboku. Z jedné ze střílen vyrazil plamen, proletěl těsně nad ledem, narazil do hory ledových ker a v mžiku ji proměnil v tající ledovou kouli.

Federální vojáci se vrhli k zemi a chránili si hlavy rukama.

V nastalém tichu se oba federálové zvedli a znovu zamávali bílou látkou. Potom popadli vedle ležící tělo a poponesli ho směrem k lokomotivě.

„Zraněný?“ podivila se Yeuze.

„Je tam ještě jeden, zdá se mi, že vidím krev.“

Oba vojáci se zastavili i se svým břemenem asi deset metrů od lokomotivy a podrželi tělo tak, aby stálo.

„Výhybkář,“ prohodila Yeuze. „Je určitě mrtvý.“

„Už to chápu. Zastřelili velitele, který je nutil vyhodit mořský ledovec do vzduchu,“ poznamenal Gus.

Pak k nim promluvil prostřednictvím reproduktoru.

„Naložíme vás do našeho stroje a vysadíme v některé stanici, v té nejbližší, kterou na téhle jižní trati potkáme. Ovšem máme dvě podmínky. Odhoďte všechny zbraně...“

Jeden po druhém je skládali na stejnou hromadu nalevo od trati.

„A teď odklidíte zkroucené koleje, jakmile z nich odstraníme zničené zbytky vašich obrněnců. Potom postavíme novou trať. U nás na palubě najdete teplé útočiště i občerstvení.“

Jedny dveře ve spodní části lokomotivy vedly do samostatného prostoru, upraveného v podpalubí. Bylo to něco jako vězení, úplně oddělené od zbytku lokomotivy. Yeuze tam šla odnést jídlo a soupravu na přípravu čaje a Gus se pomalu rozjel ke zničeným vagonům.

31

Ma Ker byla přesvědčená, že další vzducholodi s posledními zbytky Obnovitelů z Bratrství II, kteří dosud s úzkostí čekali u tulení díry, se objeví co nejdřív. Jenže dny plynuly a vzducholodi se neobjevovaly.

„Potom je všechny vypustíme, necháme jen jednu, kterou ukotvíme na skalnatém útesu,“ vysvětlovala Ma Ker Anně. „Zkusíme se tady aklimatizovat. Rádi bychom vyřešili především problém se sibiřským jaderným reaktorem. Nedaří se nám přizpůsobit ho pro naši největší vzducholoď Slunce světa.

Seznámila ji také s odvážným plánem proměnit obrovskou vzducholoď v jakýsi vzdušný ostrov, který by navždy unikl všem nástrahám současného světa.

„S trochou uranu dokážeme vydržet ve vzduchu celé roky, snad i staletí. Budeme žít úplně soběstačně, chceme vybudovat chovatelskou farmu i pěstitelské skleníky. Ke Slunci světa postavíme ještě vedlejší loď, kam umístíme baterie bakterií. Vzneseme se do velké výšky a unikneme tak z oblasti vichrů. Budeme vyrábět dostatek kyslíku pomocí heliových filtrů, které ještě dále zdokonalíme.“

Po týdnech deprese se Obnovitelé na plošinách jakžtakž zabydleli. Opravovali staré konstrukce, stavěli dokonce nové na různých úrovních lešení, upevňovali sítě utkané bakteriemi.

„Ještě prohloubíme jeskyně a zařídíme si tam laboratoře. Už jsme začali odvádět lišejník, je to naše nájemné za lešení. Tibetští představitelé byli dost překvapení, že se nám ho podařilo tolik nasbírat.“

Obě ženy k sobě ještě pociťovaly vzájemný odstup, ale Ann už dávno dokázala, že chce pracovat pro dobro a prospěch všech. Velmi rychle se začala starat o psychické zdraví svých druhů. Byli z nového způsobu života dost vyděšení. Někteří dokonce s nostalgií vzpomínali na tábor v těle améby Jelly, nedokázali si totiž zvyknout na propast rozevírající se pod plošinou, na které žili. Pomáhala jim, jak mohla, cvičila s nimi šplhání po strmých žebřících a nutila je, aby vycházeli ven z chýše a bojovali proti závrati.

Zato děti si na nové prostředí rychle zvykly a musely být pod stálým dozorem. Lézt po žebřících, šplhat z jedné plošiny na druhou se pro ně stalo zábavnou hrou. Byly tam sice natažené sítě, ale přece jen ne všude.

Voda z tajícího ledovce, kterou čerpali v jedné z trhlin ve skalách, k nim teď už přitékala v tepelně izolovaných trubkách a nemrzla. Bylo možné kdykoliv se vykoupat nebo si odpočinout v sauně. Počítali i s tím, že by odpadovou vodu odváděli širokým potrubím do hlubin údolí, aby nestékala po útesech a nemrzla všude kolem. Jenže někdo si všiml, že právě na těch místech rostou nejkrásnější trsy lišejníku, takže od toho upustili.

Ann pokaždé, když odpočívala v sauně, snila o Liensunovi. Bylo to právě v sauně, ještě na Bratrství I, kde si mladíka všimla. Tehdy využil jejich nahoty a dovolil si ji pohladit. Rozzlobila se, ale od té doby ji ta vzpomínka pronásledovala a postupně se z ní stala utkvělá erotická představa. Teď už po adoptivním synovi Ma Ker přímo fyzicky toužila.

Neměli o něm žádné zprávy. Byl novicem v největším a nejvýznamnějším tibetském klášteře, kde byl život velmi tvrdý. Ani Ma Ker o něm nevěděla a dělala si o něj nemalé starosti. O kolonii v Everest Station však měly zpráv dost. Vlak disidentů nakonec dostal povolení postavit se hned vedle soupravy prvních osídlenců a všeobecné smíření jim umožňovalo normální a celkem snesitelný život.

Jdrien, Mesiáš Zrzavých, žil dosud spolu s Obnoviteli u Everest Station. Měl však přijít i za nimi na lešení. Potom, jak se říkalo, se vrátí ke svým do Společnosti Mořského ledovce.

Kmeny Zrzavých, které se kdysi ze Sluneční společnosti úplně vytratily, se prý opět začínaly vracet. Zahlédli je v liduprázdných horských údolích i vysoko na útesech a Tibeťané se jich velmi báli. Říkali jim Yetti a tvrdili, že to jsou nebezpeční sněžní lidé. Tady v údolí však dosud nespatřili ani jediného.

Ma Ker rozhodla, že sběr lišejníku nemůže být povinností pouze některých osob. Byla přesvědčená, že v takovém případě by se ve společenství vytvořila skupina proletářů, kteří by nedělali nic jiného, než sbírali lišejník. Ta práce byla vyčerpávající a znemožňovala jakoukoli další kulturní nebo intelektuální činnost.

„Musíme se toho zúčastnit všichni, každý bude sbírat lišejník jeden den v týdnu."

Byla to nesmírně namáhavá a nebezpečná práce. Lidé museli opustit plošinu a pohybovat se po úzkých křehkých lávkách, které lemovaly skalní stěnu skoro po celé její délce. Některé z nich byly shnilé a dosud je nedokázali všechny vyměnit.

Onoho dne měla Ann Subová sbírat lišejník na jedné stěně, asi tři kilometry vzdálené od jejich. plošiny. Celé tři hodiny procházeli po úzkých lávkách, kde jedinou ochranou před pádem do propasti byl tenký provaz z jačí srsti. Zpočátku se tiskli ke skalním stěnám, ale později už získali víc odvahy a šlo se jim lépe. Dostali se do oblasti, kde rostl opravdu nádherný lišejník. Trsy se hromadily v sítích zavěšených na bezpečnostním laně a někteří z Obnovitelů odnášeli ty objemné, ale lehké balíky na základnu.

„Naše krávy si panečku pochutnají," radovala se jedna z žen.

„Měli bychom si pořídit ještě další. Mléka je stále málo."

„Nejmíň tři další," přitakal jí souhlasně nějaký muž, „Ale nejdřív musíme zvětšit chléva vyhloubit větší jeskyni. Naštěstí ta skála není příliš tvrdá."

Rychle se najedli a vypili horký čaj. Občas si některý z nich uvědomil, že jsou několik stovek metrů nad zemí, zbledl, přitiskl se zády ke skále a nedokázal se dlouhou dobu pohnout. Jednoho muže museli dokonce odnést, byl v šoku a nervózně vzlykal.

Po návratu domů na plošinu neměla Ann moc chuti se jít koupat, nejraději by se byla rovnou natáhla na lůžko tak, jak byla. Přesto šla do lázní, vysprchovala se a vstoupila do sauny.

V husté mlze unaveně podřimovala, a tak si zprvu myslela, že je to zase jen sen. Spatřila před sebou siluetu Liensuna. V té páře byla trochu rozmazaná, ale obličej viděla docela jasně. Liensun se na ni smál.

„Tak co, pořád se na mě zlobíte, Anno Subová?"

32

Asi dvacet příslušníků Federální armády zůstalo uprostřed noci na nástupišti maličké stanice. Ráno je tam najdou překvapení cestující. Lokomotiva na několik minut zastavila ve spící stanici, jejíž personál nečekal žádný vlak ani přejezd soupravy dříve než na úsvitu.

Gus s Yeuze však jeli hned dál směrem na jih, mířili k pustým dálavám, obklopujícím tuto vedlejší trať. Ta spojovala jen pár rybářských a loveckých stanic a několik povrchových dolů na guáno.

„Měli jsme pořádnou kliku," říkala právě mladá žena, „takové štěstí se nebude opakovat dvakrát."

„Já vím. Musíme tuhle pitomou trať co nejrychlejc opustit, než nás najdou po druhý. Jenže kam se vrtnem? Jsme psanci. O Concrete Station nevíme vůbec nic přesnějšího. Kurtsovy pokyny jsou pořád stejně mlhavý. Už jsem si je poslechl snad stokrát, ale nepřišel jsem na nic novýho. Pohybujem se v oblasti, kterou nám označil, motáme se mezi Sítí Raka a Kerguelenem."

„Musíme se co nejrychleji dostat na Síť čtyřicátých."

Beznohý mrzák se ani nesnažil skrýt pohrdavou grimasu. Ještě když byl ubohým železničním tulákem, nikdy mu nikdo nedoporučoval, aby se rozjel na Síť čtyřicátých, a zvlášť ne na západ. Foukaly tam nebezpečné vichry, to však nebyl jediný důvod, proč měla tahle oblast špatnou pověst.

„Jezdí po ní spousta kolejových plachetnic a nejmíň tři čtvrtiny z nich se pod rouškou počestnýho obchodování věnujou pirátství. Taky jsem slyšel, že koleje jsou špatně udržovaný a elektronická signalizace vlastně ani neexistuje."

„Lidi toho napovídají," nedala se Yeuze. „Musíme se tam dostat. Federálové na nás pořádají hon a Panamerická antarktická flotila se tu taky nakonec objeví."

Projížděli několika miniaturnímu stanicemi a museli přitom projet přechodovou komorou a pomalu se sunout podél zničených nástupišť. Ti lidé tam vypadali jako vyvrhelové Železniční společnosti. Musela je sužovat zima, hlad a nemoci.

„Ještě před setměním bychom se měli dostat na přípojku ke Čtyřicátým," oznámila Yeuze, která si právě prostudovala trasu.

Naštěstí v poslední stanici, kterou projeli, fungovalo návěstidlo, takže ji dokázala identifikovat.

Našla si na obrazovce mapu Indické propadliny a elektronickou tužkou zakreslila pozici lokomotivy.

„Je tam velká stanice na křižovatce tratí, která nám stojí v cestě," řekl Gus. „Nemůžem ji nějak objet?"

Ta křižovatka se jmenovala Temporary Station, což Guse docela pobavilo.

„Provizorní, pcha!... Zakladatelé si nejspíš mysleli, že to bude jen prozatím, ale její obyvatelé by se asi tvářili divně, kdyby to někdo vzal doslova."

„Navíc je to zásobovací stanice. Slouží celému kraji. Je tam k dostání palivo, potraviny, můžeš si tam najmout posádku. Nedá se objet. Leda bychom odbočili doprava už před hodinou, ale když jsme si té trati ani nevšimli, bude signalizace nejspíš zničená."

Radar je informoval o zácpě před jižní hrází Temporary Station a brzy nato se Yeuze podařilo zachytit informace z kontrolní věže. Mluvily o velké nehodě, došlo k vykolejení, které znemožňovalo přístup do stanice z jižní strany. Službu konající technik žádal posádky konvojů o strpení až do večera.

„Houby vykolejení," zhodnotil to Gus. Plnou parou dozadu, jedem zpátky. Je to past. Musíme se odsud dostat. To je jedno jak, hlavně ať už jsme na Síti čtyřicátých."

Yeuze se pustila horečně do práce. Už dobrou čtvrthodinu studovala informace v Železničních instrukcích a vyhodnocovala je pomocí počítače. První výsledek byl dost beznadějný: radili Jim dojet až na Kerguelenskou síť.

„Ani nápad!" rozhodl Gus.

„Ještě chvíli vydrž, musím něco najít."

Aniž to některý z nich řekl nahlas, litovali klidného bezpečí v pyramidě u Gravel Station. Příliš ten odjezd uspěchali a teď toho litovali, zvlášť Yeuze. Vyčítala si, že neměla dost odvahy vyčkat a pořádně se na cestu připravit.

„Měli bychom narazit na nějakou trať vpravo, ale podle instrukcí není všude průjezdná. Je tam spousta ledových závějí, obrovských ledovců a hrozný vítr. Vichřice, kterou hlásili na dnešek, má zpoždění, ale zřejmě se už blíží... Stačí se podívat na trčící vrcholky ker."

Vznášel se nad nimi lehoučký sněhový poprašek, vypadalo to jako pára. Za chvíli přijdou na řadu ledové kroupy, potom letící kry a nakonec valící se ledovce.

„Pokusíme se projet i tak. Souhlasíš?"

Odbočka měla přijít až za půl hodiny, ale Gus raději zpomalil už teď. Byl překvapený, že přístroje nezaznamenávají žádnou informaci. Nejen že tam určitě chyběl rádiový maják, ale nebyl tam ani radar. Dokonce ani optický signál.

„Budeme to muset zvládnout sami, ale v tý vichřici to nebude lehký. „

Málem odbočku přejeli, výhybku nebylo pod nánosem ledového prachu vůbec vidět. Gus se ji pokoušel rozmrazit pomocí elektrického proudu. Jestli se to nepovede, bude muset slézt mezi podvozky a rozmrazovat to ručně.

Konečně se výhybka pohnula a červené světlo na palubní desce se změnilo v zelené. Stroj se pomalu vydal po nové koleji, která směřovala na severozápad. Zřejmě se napojí na Síť čtyřicátých zhruba po dvou stech kilometrech.

„Průjezdnost trati je perfektní," říkal si pro sebe Gus, „žádná zvláštní překážka, jen pár malejch závějí... Brány si s nima poradí jedna dvě."

Jeli třicítkou. Stmívalo se a díky začínající bouři, zvedající do ovzduší zatím jen sněhový prach, se zdálo všechno ještě podivnější. Podél trati bylo rozmístěno pár optických signalizačních systémů, jenže většina z nich nefungovala.

„Letící kry," upozornil mrzák. „To se máme nač těšit."

Kry se začaly s rachotem rozbíjet o silný stroj. Některé měly až dva metry v průměru a dokonalý tvar válce, obroušený stovkami kilometrů své cesty po ledu.

33

Od chvíle, kdy spatřila v sauně Liensuna, se Ann změnila a někteří Obnovitelé si toho všimli. Odbývala práci v laboratoři a na kurzech psychologického působení jí často chyběly argumenty, odmlčela se v půlce věty a nevěděla, jak dál.

Přesto mezi nimi k ničemu nedošlo. Když mladík vyšel z oparu, ležela Ann na dřevěné lavici, vyčerpaná po dnu stráveném sbíráním lišejníku. Nevěděla, co má dělat, a nechala ho, aby se na ni díval. Zahleděl se na těžká ňadra a na břicho, hlavně na to břicho. Málem omdlela hanbou, ale i nestydatým potěšením, že se mu tady nabízí a nechá ho, aby se kochal intimními částmi jejího těla.

„Rád vás opět vidím," prohlásil. „Ještě se na mě zlobíte?" Ani nezavrtěla hlavou, upírala pohled jen na jedno místo. Byl taky nahý a napjaté pohlaví se mu chvělo vzrušením.

„Nebudu vás rušit."

Zmizel v páře. Zareagovala se zpožděním, vymrštila se a spěchala za ním, odstrkovala lidi, co jí stáli v cestě. Už se s ním nesetkala, až o pár dní později u Ma Ker. Jeho adoptivní matka byla šťastná, že ho má opět u sebe.

„Jen se podívejte, Ann, jak je teď silný a urostlý. Už to není ten kluk jako kdysi."

Liensun jí rozpustile odporoval a tvrdil, že to není pravda. Ale Ann si dobře všimla, že je z něho už skutečný muž, nemohla to popřít.

Nazítří se dozvěděla, že je někde v nižších patrech, a nedbajíc rizika, rychle slezla po několika žebřících dolů. Jenže tam nebyl, nebyl nikdy tam, kde jí řekli, že je. Nakonec pochopila, že si s ní hraje. Možná vyjel nahoru v ručně ovládané zdviži, nebo se schoval, když ho hledala. Vysmíval se jí? Nebo si chtěl být jistý, že za ním běhá jako patnáctiletá holka?

Lidé si začali šuškat, když třetí den přišla na hodinu psychologického působení opět pozdě. Ostatně i její výuka byla čím dál mizernější. Lidé, kteří si dosud nezvykli na život v neustálém nebezpečí v závratné výšce nad propastí, odcházeli ještě zdeptanější.

Ma Ker si ji nechala zavolat a ptala se, co se děje.

„Jsem trochu v depresi."

„Chybí vám Greog?“

„To ne, rozešli jsme se... Po vzájemné dohodě.“

Pohled staré dámy zpřísněl.

„To jsem nevěděla.“

„Zůstal v Everest Station. Nechtělo se mu žít tady.“

„Vám naopak ano. Bylo to jen kvůli všeobecnému usmíření obou rozhádaných skupin, nebo k tomu máte ještě jiný důvod? Tak se mi zdá, že svou zdejší činnost sabotujete, možná nechtěně... Administrativní kolektiv se chce vaším chováním zabývat na své příští schůzce. „

„Ujišťuji vás, že nemám žádný takový úmysl. Jsem jen unavená.“

„Mohla byste se nějaký čas věnovat péči o naše jačí krávy? To vám udělá dobře. V chlévě je teplo a starat se o zvířata je přece docela příjemné, ne?“

Nebyl to tak docela trest, spíš jakási zkouška. Ann Subová pracovala pilně, stejně jako ostatní chovatelé, zůstávala v chlévě dokonce i večer, aby srovnala otýpky lišejníku, které sběratelé na konci dne přinesli.

Zrovna oddělovala novou zásilku od starších zásob a stála na hromadě otepí, když Liensun vešel. Jeskyně byla jen slabě osvětlená, svítily tam dvě lampy na žluklé jačí máslo. Nespatřil ji hned.

Potom k ní vylezl nahoru po žebříku. Couvla až těsně ke skalní stěně. Na práci v chlévě, kde bylo pětadvacet stupňů, si oblékala jen tenké šaty po kolena, krátké rukávy odhalovaly podpaží a část ňader. Potila se a suché stélky lišejníku se jí lepily na kůži, na nahá stehna. .

Zabořil se do lišejníku a klekl si před ni. Popadl ji za boky. Dýchala tak hlasitě, že jedna z krav k ní zvědavě otočila hlavu. Liensun jí vyhrnul šaty až nahoru nad stehna a přisál se ústy do křehkého vlhkého klína.

Málem se rozkřičela štěstím. Skoro okamžitě dosáhla rozkoše a překvapila mladého milence. Několik vteřin váhal, potom si rychle rozepnul kalhoty a vstoupil do ní. Stála těsně u drsné zdi. Rukama jí vklouzl pod stehna, nadzdvihl ji a potom ji zas nechal klesnout. Nikdy nic podobného nepoznala. Nejtěžší na tom bylo nekřičet nahlas rozkoší, musela see přemáhat kvůli Obnovitelům, kteří přecházeli venku kolem chléva.

34

Lokomotiva se zastavila před obrovskou horou ledu. Gus nedoufal, že se jim podaří ji zdolat dřív, než padne tma. Možná by ji měl rozbít dynamitem, protože laser na to nestačil. Nebyl si jistý, jestli se pod tíhou ledovce nezdeformovaly koleje.

Yeuze vedle na sedadle spala, ale nezlobil se na ni. Mají snad zahynout tady v té pustině jen proto, že se jim nepodaří rozjet lokomotivu? Zpátky to nešlo, na to nemohl ani pomyslet, na trati se v délce mnoha stovek metrů nahromadily ledové závěje. Ostatně vichřice zuřila stále stejnou silou a meteorologická předpověď neslibovala žádné zlepšení. Poslouchali zprávy z panamerické stanice Queen Mary Station, bylo to hlavní město Antarktické provincie.

„Oh, promiň... Nejde ti to?“

„Nastřílíme tam rakety,“ řekl sklesle. „Musím ale nejdřív spočítat účinek exploze. Kdybych jen mohlo pár set metrů couvnout.“

Nakonec do ledovce vypálili dvě nálože a ledovec se rozsypal na kusy. Těžká lokomotiva nárazem o několik metrů couvla.

Podařilo se mu vyklidit trať pomocí bran a zvedáku, ale koleje byly celé pokroucené. Musel je rozřezat laserem, odhodit stranou a položit nové, pryskyřičné. Ještě nikdy to nedělal, ale vzpomněl si, že jeho kamarád Bibi, ředitel cirkusu, nahradil několik desítek metrů kolejí novými, vyrobenými z bakteriální pryskyřice. Tyhle sice nebyly stejného původu, ale povedlo se to. Brzy nato vyrazili na severovýchod.

O kus dál na ně čekal dlouhý tunel pod mořským ledovcem, čímž se mohli vyhnout hromadám navátých ledových ker. Gusovi se to ale příliš nezdálo. Věděl, že ledové tunely bývají nebezpečné, zvlášť když nejsou vyztužené a podepřené, což tenhle určitě nebyl. Jeli velmi pomalu, aby vibracemi“nenarušili klenbu.

„Jak jsme hluboko?“ zeptala se přiškrceným hlasem Yeuze. „Deset metrů.“

Zachvěl se. Jestli tunel povolí, nikdy se z toho nedostanou, nepomůže jim ani tahle zázračná lokomotiva. S úlevou přivítala slabé světlo bledého dne na konci tunelu.

Teď jeli v dost hlubokém příkopu. Gusovi to něco připomínalo, ale nevěděl co.

„Ledové kry prý letí vždycky ve stejné dráze, jenže tohle není ono. Ta zeď, co se kolem nás tyčí, určitě vznikla činností sněhových pluhů, nahrnuly sníh po obou stranách trati.“

Na Síti čtyřicátých se jim snad podaří jet rychleji, ale co když tam na ně čekají další překážky? Tak silně vyzbrojená lokomotiva bezpochyby odrazovala zdejší piráty, číhající na kořist na palubě kolejových plachetnic, jenže je mohla potkat ještě spousta jiných nepředvídaných problémů.

„Uvařím kávu,“ oznámila Yeuze. „Chceš taky něco sníst?“ „Zatím ne.“

Hrdlo měl stažené úzkostí. Zrovna chtěla překročit práh velitelské kabiny, když stroj najednou prudce zpomalil. Gus zaklel. „Co se zas děje? Připadá mi, že mě už neposlouchá!“ Lokomotiva se úplně zastavila. Yeuze se vrátila na své místo. V tu chvíli se ozval hlas piráta Kurtse:

„Ano, jsem to já, Kurts. Nechal jsem tady vysílačku s nahrávkou zprávy. Nahrávka se může spustit jen tehdy, když budou splněny všechny podmínky, nutné k jejímu vysílání. Například když se stejný systém, namontovaný na mé lokomotivě, sjednotí s tímto. Existuje ještě kód pro případ, že by byla moje lokomotiva zničená... Nevím, kdo jste, ale jste velmi blízko cíle, který hledáte. Mějte ještě chvíli strpení, už brzy pojedete směrem na Concrete Station.“

Yeuze ze sebe nemohla vypravit ani hlásku. Gusovi to konečně došlo.
„Ta hradba závějí, jako ve vyprávění Lyarona, lovce tuleňů v časopise Seal... Výhybka je schovaná někde tady.“